

**АРКАДИЙ СТРУГАЦКИ, БОРИС
СТРУГАЦКИ
ХОТЕЛ „ПРИ ЗАГИНАЛИЯ
АЛПИНИСТ“
ДЕЛО ЗА УБИЙСТВО\N(ОЩЕ
ЕДНА ЗАУПОКОЙНА
МОЛИТВА ЗА
ДЕТЕКТИВСКИЯ ЖАНР)**

Превод от руски: Максим Стоев, 2009

chitanka.info

1

„Както се съобщава, в окръг Винги, близо до град Мюр, е кацнал летателен апарат, от който излезли жълто-зелени човечета, всяко с три крака и осем очи. Жадната за сензации буржоазна преса побърза да ги обяви за пришълци от космоса...“

(От пресата)

Спрях колата, излязох и свалих черните очила. Тук всичко беше точно така, както разказваше Згут. Хотелът беше двуетажен, жълто-зелен, над стълбите висеше траурна табела: „ПРИ ЗАГИНАЛИЯ АЛПИНИСТ“. Във високите пресли от двете страни на стълбището бяха забити разноцветни ски — преброих седем, като една беше с обувка. От покрива висяха мътни гофрирани висулки, дебели колкото човешка ръка. От крайния десен прозорец на първия етаж надникна нечие бледо лице, входната врата се отвори и се появи плешив, набит човек в червеникава кожена жилетка над ослепителна найлонова риза. С тежка и бавна походка се приближи и спря пред мен. Имаше груба червендалеста физиономия и шия на борец тежка категория. Не гледаше към мен. Меланхоличният му, изпълнен с печално достойнство поглед, бе устремен някъде встрани. Без съмнение, това беше самият Алек Сневар, собственик на хотела, на долината и на Гърлото на бутилката.

— Там... — произнесе той с неестествено нисък и глух глас. — Случи се ето там — той показа с ръка, в която държеше тирбушон. — На онзи връх...

Аз се обърнах, присвих очи и се загледах в синкавата, страшна на вид отвесна стена, обграждаща долината от запад, в бледите езици на снега, в нащърбения гребен, който ясно се открояваше, сякаш нарисован на сочното синьо небе.

— Счупи му се карабината — все със същия приглушен глас продължи собственикът. — Летя двеста метра надолу към смъртта и не е имало за какво да се хване по гладките камъни. Може би е крещял. Никой не го е чул. Ако се е молил, чул го е само Бог. После е достигнал склона и ние чухме лавината, рева на разбудения звяр, жадния, гладен вой; земята потрепери, когато той рухна върху нея заедно с четирийсет и две хиляди тона кристален сняг...

— Защо се е катерил там? — попитах аз, разглеждайки зловещата стена.

— Позволете ми да се върна в миналото — проговори мъжът, наклони глава и докосна с юмрука, в който държеше тирбушона, челото си.

Всичко беше точно така, както разказваше Згут. Само дето кучето не се виждаше никъде, но забелязах множество негови визитни картички по снега до стълбището и около ските. От колата извадих кошницата с бутилките.

— Поздрави от инспектор Згут — казах аз и хотелиерът веднага се върна в настоящето.

— Достоеен човек е инспекторът! — каза мъжът живо и с твърде обикновен глас. — Как е той?

— Добре е — отвърнах и му връчих кошницата.

— Виждам, че не е забравил вечерите край моята камина.

— Непрекъснато за тях говори — и отново щях да се обърна към колата, но домакинът ме хвана за ръката.

— Стойте! — строго произнесе той. — С това ще се заеме Кайса. Кайса! — извика той.

На стълбището изскочи куче — великолепен санбернар, бял, с жълти петна, могъщо животно, на ръст колкото теле. Доколкото ми бе известно, това бе всичко, което бе останало от загиналия алпинист, ако не се смятат някои дребни предмети, подредени в стаята, превърнатата в музей. Нямах нищо против да видя как този пес с женско име ще разтовари багажа ми, но стопанинът с твърда ръка вече ме подканяше към сградата.

Преминахме през сумрачното фойе, където се усещаше топлият дъх на загасналата камина и мътно проблясваше лакът на модерните ниски масички, завихме по коридора наляво и домакинът бутна с рамо вратата с надпис „Канцелария“. Бях настанен в удобно кресло, мъжът

постави кошницата с потракващите и бълбукащи бутилки в ъгъла и разтвори на масата тежка регистрационна книга.

— Преди всичко ми разрешете да се представя — каза той, като съсредоточено драскаше с нокти края на перото. — Алек Сневар, собственик на хотела и механик. Сигурно сте забелязали вятърните двигатели при излизане от Гърлото на бутилката?

— Това вятърни двигатели ли бяха?

— Да. Сам ги конструирах и построих. С тези две ръце.

— Сериозно... — промърморих аз.

— Да. И много още неща съм направил.

— Къде да ги занеса? — попита зад гърба ми пронизителен женски глас.

Обърнах се. При вратата, с моя куфар в ръка, стоеше доста закръглено двацет и пет годишно момиче с румени бузки, с широко отворени сини очички.

— Това е Кайса — съобщи домакинът. — Кайса! Този господин ни поздравява от името на господин Згут. Помниш ли го? Би трябвало.

Девојката мигновено се изчерви, повдигна рамене и закри лицето си с длани.

— Не го е забравила — обясни ми Алек. — Със сигурност... Добре... Ще ви настаня в номер четири. Най-хубавата стая в хотела. Кайса, занеси куфара на господин... ммм...

— Глебски — представих се аз.

— Отнеси багажа на господин Глебски в номер четири... Каква глупачка — съобщи той с някаква гордост, когато лоената топка се скри. — Своеобразен феномен е... И така, господин Глебски? — изгледа ме очаквателно.

— Петер Глебски. Инспектор в полицията. В отпуската съм. За две седмици. Сам съм.

Стопанинът прилежно записа тези сведения с огромни разкривени букви в регистрационната книга. В помещението влезе санбернарът, като тропаше с нокти по линолеума. Погледна ме, намигна ми и внезапно и шумно, сякаш падна наръч дърва, се стовари край сейфа и сложи муцуна върху лапата си.

— Това е Лел — представи го Алек, докато завиваше капачката на писалката си. — Сапиенс. Всичко разбира на три европейски езика. Бълхи няма, но линее.

Песът въздъхна и премести муцуната си върху другата лапа.

— Да вървим — каза домакинът и стана. — Ще ви изпратя до стаята.

Отново пресякохме фоайето и се качихме по стълбите.

— Обядваме в шест — съобщи Алек. — Но който желае, може да хапне по всяко време, както и да пийне нещо освежаващо. В десет вечерта се поднася лека вечеря. После има танци, карти, бiliarд и беседи пред камината.

В коридора на втория етаж завихме наляво и спряхме пред първата врата.

— Тук — каза той с предишния си приглушен глас. — Моля.

Отвори пред мен вратата и влязох.

— След същия онзи незабравим ден... — започна той, но внезапно млъкна.

Стаята беше добра, макар и малко мрачна. Пердетата бяха дръпнати наполовина, а на кревата лежеше планинарска пръчка. Миришеше на тютюнев дим. На облегалката на креслото висеше нечия брезентова куртка, на пода до леглото се търкаляше вестник.

— Хм... — казах аз озадачено. — Според мен някой вече живее тук.

Собственикът млчеше. Погледът му бе устремен към масата. Там нямаше нищо особено, с изключение на голям бронзов пепелник, в който, очевидно наскоро, беше оставена лула с прав мундщук. Май беше „Дънхил“. От нея се извиваха димни кълбета.

— Живее... — произнесе най-сетне Алек. — А дали живее? Впрочем, защо не?

Не намерих какво да отговоря и зачаках продължението. Моят куфар не се виждаше никъде, но в ъгъла бе поставена пепитена пътна чанта с многочислени хотелски етикети. Не беше моя.

— Тук — с укрепнал глас продължи мъжът — вече шест години от онзи незабравим страшен ден всичко е така, както той го остави преди последното изкачване.

С недоверие погледнах димящата лула.

— Да! — каза стопанинът предизвикателно. — Това е НЕГОВАТА лула. И НЕГОВАТА куртка. А и НЕГОВАТА планинарска пръчка. „Вземете със себе си пръчката“ — му рекох аз онази сутрин. Той само се усмихна и поклати глава. „Нали не искате да останете там

завинаги!“ — възкликнах аз, обзет от страшно предчувствие. „Пуркоа па?“ — отвърна ми той на френски. И досега не знам какво означава...

— Значи „Защо не?“ — преведох аз.

Собственикът тъжно заклати глава.

— Така и предполагах... Това е НЕГОВАТА пътна чанта. Не разреших на полицията да рови в багажа му...

— А това е НЕГОВИЯТ вестник — казах аз. Ясно видях, че това е брой на „Мюрски вестник“ от онзи ден.

— Не — каза стопанинът. — Разбира се, че не е негов.

— И аз съм със същото впечатление — съгласих се.

— Разбира се, че не е неговият — повтори Алек. — И лулата тук е запалил някой друг, а не той.

Измърморих нещо за недостатъчно уважение към паметта на загиналите.

— Не — замислено възрази стопанинът — нещата са по-сложни, господин Глебски, но за това ще поговорим по-късно. Да отидем във вашата стая.

Обаче, преди да излезем, той надникна в тоалетната, отвори и отново затвори вратите на стенния шкаф и като се доближи до прозореца, опипа с ръка пердетата. Според мен много му се искаше да надникне и под кревата, но се въздържа. Излязохме в коридора.

— Инспектор Згут веднъж ми разказа — произнесе той след кратко мълчание, — че неговата специалност са касоразбивачите. Ако не е тайна, вашата каква е?

Той отвори пред мен вратата на номер четири.

— Моята специалност е скучна — отговорих аз. — Длъжностни престъпления, злоупотреби, измами, фалшифициране на ценни книжа...

Стаята веднага ми хареса. Сияеше от чистота, въздухът бе свеж, на масата нямаше нито прашилка, стъклата бяха измити и зад тях се виждаха снежната равнина и виолетовите планини.

— Жалко — каза стопанинът.

— Защо? — попитах разсеяно и надникнах в спалнята. Кайса бе отворила куфара ми, бе подредила вещите ми и сега тупаше възглавниците.

— Впрочем не е никак жалко — заяви Алек. — Случвало ли ви се е да забележите, господин Глебски, колко по-интересно е

неизвестното от познатото? То раздвижва мисълта, кара кръвта да тече по-бързо във вените, ражда удивителни фантазии, обещава и привлича. Неизвестното прилича на трептящо пламъче в черната бездна на нощта. Но опознатото става плоско, сиво и неразлично. Слива се със сивия фон на ежедневието.

— Вие сте поет, господин Сневар — отбелязах аз още поразяващо. Погледнах Кайса и разбрах какво е имал предвид Згут. Лоената топчица изглеждаше необичайно привлекателна на фона на постелята. В нея имаше нещо загадъчно, нещо непознато...

— И така, вие сте си у дома — каза стопанинът. — Настанявайте се, почивайте, правете каквото искате. Ски, вакса, оборудване — долу има всичко и е на ваше разположение. Ако ви потрябва, обръщайте се направо към мен. Обядът е в шест, а ако решите да хапнете сега или да се освежите с някоя и друга напитка — Кайса е на ваше разположение. Добре дошли.

И той излезе.

Кайса продължи да се занимава с постелята, подреждайки я до немислимо съвършенство, а аз извадих цигарите, запалих и се приближих до прозореца. Бях сам. Благословено небе, благословени Господи, най-сетне бях сам! Зная, че не е хубаво да се говори и дори да се мисли така, но в наше време е безкрайно трудно дори за седмица или за денонощие, дори за няколко часа да останеш сам! Разбира се, обичам децата си, жена си, не тая никакви лоши чувства към роднините си, болшинството от моите приятели и познати са напълно тактични и приятни за общуване хора. Но когато всеки ден, всеки час непрекъснато се суеят край мен и няма никаква възможност да прекратиш това, да се отделиш от тях, да се затвориш и да се изключиш... Аз самият не съм го чел, но синът ми твърди, че най-големият бич на човечеството в съвременния свят е самотата и отчуждението. Не зная и не съм сигурен. Или това са поетични измислици, или аз не съм късметлия. Две седмици отчуждение и самота са точно това, от което имам нужда. И да нямам нищо задължително за правене, а да върша само това, което ми се иска. Да си запаля цигара, защото ми се иска, а не защото ми предлагат. И която няма да запаля, ако не ми се иска и именно поради това, че не ми се иска, а не заради това, че мадам Зелц не понася цигарен дим... Чашка бренди пред горящата камина е нещо добро. Действително не е лошо.

Струва ми се, че тук ще се чувствам добре. А това е просто прекрасно. На мен ми е добре насаме със себе си, със собственото ми тяло, все още не много старо, още здраво, което, надянало ските, може да се отпрати през равнината към люляковите склонове по свистящия сняг и тогава ще стане съвсем превъзходно.

— Да донеса ли нещо? — попита Кайса. — Какво да бъде?

Погледнах я, тя пак повдигна рамо и се скри зад дланта си. Беше облечена в пъстра рокля, която се бе набрала отпред и отзад, с миниатюрна престилчица и огърлица от едри дървени зърна. Не приличаше на нито една от моите познати и това също бе добре.

— Кой е отседнал сега тук? — попитах аз.

— Къде?

— Тук. В хотела.

— В хотела ли? Тук ли? Ами има...

— Кой точно?

— Ами кой ли? Господин Мозес със съпругата си. В първа и втора. В трета също. Само че те не живеят там. А може би с дъщеря си. Не е ясно. Тя е красавица и току се оглежда...

— Тъй, тъй — казах аз, за да я поощря.

— Господин Симоне. Ей тук, отсреща. Учен е. Непрекъснато играе бiliarд и пълзи по стените. Пакостник е той, само дето е тъжен. На психическа основа — тя се изчерви и повдигна рамене.

— Кой още? — попитах аз.

— Господин Дьо Барнстокър, хипнотизаторът от цирка...

— Барнстокър ли? Онзи същият?

— Не зная, може и да е същият. Хипнотизатор... и Брюн...

— Кой е този Брюн?

— Онзи с мотоциклета, с панталоните. Също е пакостник, въпреки че е съвсем млад.

— Така. Това ли са всички?

— Има още някакъв. Съвсем скоро дойде. Ама той просто така... Просто стои. Не спи, не яде, само стои...

— Не разбирам — признах аз.

— Никой не разбира. Стои и това е. Чете вестници. Неотдавна откраднаха пантофите на господин Дьо Барнстокър. Търсихме ги, търсихме ги навсякъде, няма ги. А те ги занесли в музея и ги оставили там. И следи оставят...

— Какви? — Много ми се искаше да я разбера.

— Мокри. По целия коридор. И придобиха навика да ми звънят. Ту от една стая, ту от друга. Отивам, а там няма никой.

— Добре — въздъгнах аз. — Не те разбирам, Кайса. И не трябва. По-добре да отида в банята да се изкъпя.

Загасих фаса в девствено чистия пепелник и влязох в спалнята за бельо. Сложих купчинка книги на нощното шкафче, като си помислих, че напразно съм ги донесъл, свалих си обувките, надянах пантофите, взех хавлиена кърпа и се отправих към банята. Кайса вече бе излязла, пепелникът на масата отново сияеше от чистота. В коридора нямаше никого, отнякъде се чуваха удари на билиардни топки — изглежда тъжният пакостник на психическа основа се развличаше. Как се казваше... Симоне, май.

Вратата на банята се намираще на площадката и беше заключена. Известно време постоях нерешително, като внимателно натисках пластмасовата дръжка. Някой бавно и тежко мина по коридора. Можех, разбира се, да отида в банята на първия етаж, помислих си аз. Или да покарам ски. Разсеяно се взрях в дървеното стълбище, което очевидно излизаше на покрива. Дали да не се кача там и да се полюбувам на пейзажа? Казват, че изгревите и залезите тук са неописуемо красиви. Все пак е свинщина, че банята е заключена. Или вътре има някой? Не, защото нищо не се чува. Още веднъж натиснах дръжката. Добре. Оставям душа. Има време. Обърнах се и се прибрах в стаята.

Веднага почувствах, че в нея нещо се е променило. След секунда усетих, че мирише на тютюнев дим, също като в музея. Погледнах пепелника. Там нямаше димяща лула, но имаше купчинка пепел, смесена с тютюневи власинки. „Стои — спомних си думите на Кайса; — Не пие, не яде, само оставя следи...“

Внезапно някой до мен се прозя дълго и шумно. От спалнята лениво излезе санбернарът Лел, ухили се, погледна ме и се протегна.

— Аха, ти ли си пушила тук? — попитах аз.

Песът ми намигна и поклати глава, сякаш отпъждаше муха.

2

Следите по снега показваха, че някой вече се е опитвал да се пързая със ски — бе изминал петдесет метра, бе паднал на всяка крачка, а после се бе върнал, газейки до коляно в снега, носил бе ските и щеките в ръце, бе ги изпускарал, вдигал и след това отново ги бе изпускарал. Струваше ми се, че над тези скръбни синеещи дупки и белези в снега и досега висят замръзналите му проклетия. Останалата част от снежната покривка на долината бе чиста и непокътната като нов колосан чаршаф.

Подскочих на място, за да изпробвам автоматите, нададох вик и се плъзнах срещу хоризонта с нарастващо темпо. Примижах от слънцето и изпитах наслада, с всяко издишване изхвърлях от себе си скуката на задимените кабинети, вонята от плесенясалите документи, съзливите подследствени и мърморещото началство, досадата от унилите политически спорове и старите вицове, дребните грижи на жената и нападките на подрастващото поколение. Издишвах тъжните кишави улици, вонящите на восък коридори, празната паст на навъсените като ударени танкове каси, избелелите синкави тапети в столовата и избелелите розови тапети в спалнята, и изпоцапаните с мастило жълтеникави тапети в детската... С всяко издишване се освобождавах от себе си — високоморалното, безобразно законопослушно държавно чиновниче със светли копчета, внимателен съпруг и примерен баща, гостоприемен приятел и приветлив роднина, радвайки се, че всичко това излиза, надявайки се, че излиза безвъзвратно, че от днес всичко ще бъде леко, гъвкаво, кристалночисто, в бясно, весело младо темпо и колко е хубаво, че пристигнах тук... Браво, Згут, умник си, Згут, благодаря ти, Згут, макар че, както казват, млатиш своите касоразбивачи по време на разпитите... Да съм жив и здрав и аз, че още съм як, чевръст и силен — мога, ей така, по идеалната права сто хиляди километра да измина, а мога и така: ха наляво, ха надясно, изхвърляйки изпод ските тон сняг... А от три години не съм се качвал на ски, след като купихме

проклетата нова къщичка и за какъв дявол го направихме, снабдихме се с приют за стари години, цял живот работим за тези стари години... По дяволите всичко, не искам да мисля сега за това, по дяволите старостта, къщичката, върви по дяволите и ти, Петер Глебски, законолюбиви чиновнико, Бог да те пази...

После вълната от първоначален възторг се отдръпна и открих, че стоя до пътя мокър, задъхан и покрит от глава до пети със снежен прах. Удивително е колко бързо отминават вълните от възторг. Можеш с часове и дни да се упрекваш, да се уязвяваш, да се принуждаваш и да изпитваш непреодолимо желание нещо да направиш, но възторгът идва и веднага си отива. От вятъра ушите ми заглъхнаха... Свалих ръкавицата и пъхнах малкото си пръстче в ухото, повъртях го и изведнъж наоколо се разнесе силен грохот, все едно наблизо кацаше спортен биплан. Едва успях да почистя очилата си и видях как той мина край мен — не бе биплан, разбира се, а грамаден мотоциклет, от тези новите, които пробиват стени и отнасят повече животи от всички насилници, грабители взети заедно. Той ме засипа със сняг, очилата ми отново се изцапаха, но все пак забелязах кльоцава, прегърбена фигура с развети черни коси и стърчащ назад като дъска червен шал. Моментално си спомних, че за каране без каска се налага глоба от петдесет крони и се отнема книжката за един месец. Впрочем и дума не можеше да става да видя номера — не можех да различа дори хотела и половината долина от издигналия се до небето снежен облак. Пък и какво ми влиза в работата! Натиснах щеките и се плъзнах край пътя след мотоциклета към хотела.

Когато пристигнах, моторът изстиваше край стълбището. До него, върху снега, се въргаляха грамадни кожени ръкавици с пет пръста. Забих ските в преспата, почистих се и отново погледнах мотоциклета. Представляваше доста зловеща машина. Зачудих се дали следващата година хотелът няма да се нарича „При загиналия мотоциклетист“. Стопанинът ще хване ръката на току-що пристигналия гост и ще каже, показвайки дупката в стената: „Тук. Тук той се блъсна със скорост сто и двайсет мили в час и проби сградата. Земята потрепери, когато влетя в кухнята, повличайки със себе си четиристотин трийсет и две тухли...“ „Добро нещо е рекламата — помислих си, качвайки се по стълбите. — Ще вляза в стаята и ще

заваря седнал на моята маса скелет с димяща лула в устата, а пред него ликьор от мухоморки по три крони литъра.“

По средата на фоайето стоеше невъобразимо висок и доста прегърбен човек с черен фрак, дълъг до петите. С ръце на гърба, той строго се караше на кльощаво гъвкаво същество от неопределен пол, разположило се в дълбокото кресло. Имаше дребно личице, наполовина скрито зад огромни черни очила, бе с гъсти тъмни разрошени коси и пухкав червен шал.

Когато затворих вратата, дългият млъкна и се обърна към мен. Беше с папийонка и имаше благородни черти на лицето, украсено с аристократични устни и не по-малко аристократичен нос. Такъв нос можеше да има само един човек и той можеше да бъде само същата онази знаменитост. Загледа се за миг в мен, сви устни като кокоше дупе, тръгна насреща ми и протегна тясната си бяла длан:

— Дьо Барнстокър — почти пропя той. — На вашите услуги.

— Нима сте същият онзи Барнстокър? — с искрена почителност попитах и стиснах ръката му.

— Самият той, господине — произнесе той. — С кого имам честта?

Представих се, изпитвайки някаква глупава плахост, която изобщо не бе характерна за нас, полицейските чиновници. От пръв поглед беше ясно, че такъв като него укрива доходи и попълва данъчните си декларации доста мъгляво.

— Прелестно! — пропя внезапно Дьо Барнстокър, хващайки ме за ревера. — Къде я намерихте? Брюн, дете мое, погледнете каква прелест!

В ръката му се появи синя теменужка. И замириса на теменужки. Насилих се да му изръкопляскам, макар че не обичам такива фокуси. Съществото в креслото се прозя с цялата си малка уста и прехвърли единия си крак през подлакътника.

— В ръкава — заяви то с хрипкав бас. — Слаба работа, чичо.

— В ръкава — тъжно повтори дългучът. — Не, Брюн, това би било прекалено елементарно. Действително би била, както вие се изразихте, слаба работа. И недостойна за такъв познавач като господин Глебски.

Той остави теменужката върху разтворената си длан, погледна я с вдигнати вежди и цветето изчезна. Затворих уста и разтърсих глава.

Нямах думи.

— Вие, господин Глебски, сте майстор на ските — каза Дьо Барнстокър. — Наблюдавах ви през прозореца. Доставихте ми истинско удоволствие.

— Моля ви — промърморих аз. — Някога бях...

— Чичо! — внезапно възкликна съществото от дълбините на креслото. — По-добре сътворете цигарка.

Стори ми се, че Дьо Барнстокър трепна.

— Да! — каза той. — Господин Глебски, позволете ми да ви представя Брюн — единственото дете на моя скъп покоен брат... Брюн, дете мое!

Детето стана без желание от креслото и се приближи. Косата му бе гъста, женска, а може би не женска, а така да се каже, юношеска. Краката, облечени в трико, бяха слаби, момчешки, а впрочем може би обратното — стройни девически. Куртката му бе с три номера по-голяма от нужния. С една дума, бих предпочел Дьо Барнстокър да беше представил чадото на своя скъп покоен брат просто като племенница или племенник. Детето равнодушно ми се усмихваше с розовата си нежна уста и ми протегна загрубялата си от вятъра и изподраскана ръка.

— Изплашихме ли ви? — попита то хрипкаво. — Там на пътя...

— Вие? — учудих се аз.

— Не ние, разбира се. Буцефал. Той това го може... Изцапа му очилата — съобщи той на чичо си.

— В дадения случай — любезно ми обясни Дьо Барнстокър — Буцефал не е легендарният кон на Александър Македонски, а мотоциклет — опасна и безобразна машина, която бавно ме убива в продължение на последните две години и в края на краищата, както усещам, ще ме вкара в гроба.

— Какво става с цигарката? — напомни му чедото.

Дьо Барнстокър печално поклати глава и безпомощно разпери ръце. Когато отново ги събра, между пръстите му димеше цигара и той му я подаде. То дръпна и капризно промърмори под носа си:

— Пак с филтър...

— Вие сигурно ще искате да вземете душ след разходката — каза ми дългучът. — Скоро ще обядваме.

— Да, разбира се — казах аз. — Моля за извинение.

За мен беше голямо облекчение да се разделя с тази компания. Не се чувствах във форма. Завариха ме неподготвен. Все пак едно беше да видиш знаменития фокусник на сцената, а съвсем друго — в частния живот. Поклоних се и през три стъпала се качих на моя етаж.

Коридорът беше празен, някъде отдалеч продължаваше да се чува звукът от удряци се билиардни топки. Проклетата баня пак беше заключена. Поизмих се горе-долу в моята стая, преоблякох се, взех си цигара и се проснах на дивана. Завладя ме приятна отпуснатост и дори задряхах за няколко минути. Събудих се от писък и зловец ридает смях в коридора. Подскочих. В същия миг на вратата се почука и гласът на Кайса измяука:

— Обядът е сервиран!

Отвърнах нещо в смисъл „Да, да, сега идвам“ и спуснах краката си, напипвайки пантофите.

— Обядът е сервиран! — чу се отвън, а после и още веднъж: — Обядът е сервиран!

Пак се разнесе кратък писък и призрачен смях. Дори ми се стори, че чувам подрънкване на ръждясала верига.

Сресах се пред огледалото, опитах няколко изражения на лицето си — разсеяно любезно внимание, мъжествена професионална отчужденост, простодушна готовност за всякакви запознанства и неискрена усмивка. Нито едно изражение не ми се стори подходящо, затова оставих това занимание, пъхнах цигарите в джоба си за отрочето и излязох. Смаях се.

Вратата на отсрещната стая беше отворена. Високо в рамката, опрял крака на едната дъска на касата, а гърба си в другата, висеше младеж. При цялата ѝ неестественост, позата му изглеждаше напълно непринудена. Той ме гледеше отгоре, зъбеше се с дългите си жълтеникави зъби и ми отдаваше чест.

— Здравейте — казах аз. — Да ви помогна ли?

Тогава той меко като котка скочи на пода, изпъна се пред мен, продължавайки да козирува.

— За мен е чест, инспекторе — каза той. Разрешете да се представя: старши лейтенант от кибернетиката Симон Симоне.

— Свободно — изкомандвах аз и ние си стиснахме ръцете.

— Всъщност съм физик — съобщи той. — Но „от кибернетиката“ звучи почти толкова важно, както „от инфантерията“.

И е смешно — неочаквано избухна в онзи ужасен смях, в който ти се струва, че виждаш влажни подземия, неизличими кървави петна и звън на ръждиви вериги на оковани скелети.

— Какво правехте там, горе? — попитах аз, преодолявайки смайването си.

— Тренирах. Нали съм алпинист.

— Загинал ли? — пошегувах се аз и веднага съжалих, защото той отново ме заля с лавина от своя задгробен смях.

— Не е лошо, не е лошо за начало — произнесе, изтривайки очите си. — Не, още съм жив. Дойдох тук, за да се катеря по скалите, но изобщо не мога да стигна до тях заради снега. Затова и лазя по вратите и стените... — Изведнъж млъкна и ме хвана под ръка. — Всъщност пристигнах тук, за да се разнообразя. Преуморен съм. Чували ли сте за проекта „Мидас“? Той е съвършено секретен. От четири години не съм вземал отпуска и лекарите ми препоръчаха да изкарам курс по чувствени удоволствия. — Той отново се разсмя. Вече стигнахме до столовата. Той се устреми към масата с храната и викна към мен. — Дръжте се за мене, инспекторе. Побързайте, иначе приятелите и близките на Загиналия ще изядат всичкия хайвер...

Столовата представляваше голяма стая с пет прозореца, по средата на която се мъдреше огромна овална маса за двайсет човека. В разкошен, потъмнял от времето бюфет, блестяха сребърни чаши, многочислени огледала и разноцветни бутилки. Покривката на масата бе колосана, съдовете бяха от прекрасен порцелан, приборите сребърни и покрити с благородна патина. Въпреки това тук царяха най-демократични правила. Масата за мезета бе отрупана — вземай каквото ти хареса. На друга, по-малка масичка, Кайса бе оставила фаянсови купи със зеленчукова супа и бульон — избирай и сам си сервирай. За желаещите да пийнат имаше цяла батарея от бутилки с бренди, ирландски джин, бира и домашен ликьор от листенца на еделвайс, както твърдеше Згут.

На масата вече седяха Дьо Барнстокър и отрочето на неговия покоен брат. Чичото изтънчено бъркаше със сребърна лъжица в чиния с бульон и с укор поглеждаше към съществото, което с разперени лакти сърбаше зеленчукова супа.

Начело на масата се бе разположила непозната за мен дама с ослепителна и странна красота. Можеше да бъде както на двайсет, така

и на четирийсет години, бе с нежни смугли рамене, лебедова шия, огромни полузатворени очи с дълги мигли, високо бухнали коси с пепеляв цвят и скъпа диадема — това, без съмнение, бе госпожа Мозес, чието място очевидно не бе на тази простовата шведска маса. Такива жени бях виждал само на снимки в светски списания и в екшън филмите.

Стопанинът дойде при мен с поднос в ръка, на който в кристална чашка зловещо синееше ликьор.

— Бойно кръщение! — обяви Алек, стигайки до мен. — Изберете си по-пикантно мезе.

Подчиних се. Взех маслини и хайвер. Погледнах към стопанина и си сервирах кисела краставичка. После, при вида на напитката, изстисках половин лимон върху хайвера. Всички ме гледаха. Взех чашката, издишах (излязоха още два задушни кабинета и коридора) и излях алкохола в гърлото си. Потреперих. Всички ме наблюдаваха, затова потреперих само мислено и отхапах половин корнишон. Стопанинът се изкашля, Симоне също. Госпожа Мозес произнесе с кристален глас:

— О! Това се казва истински мъж.

Аз се усмихнах и напъхах в устата си втората половина на корнишона, горчиво съжалявайки, че няма краставици, големи колкото пъпеши.

— Бива си го! — отчетливо произнесе отрочето.

— Госпожо Мозес! — каза стопанинът. — Разрешете да ви представя инспектор Глебски.

Пепелявата кула начело на масата леко се наклони, вдигна и спусна чудните си мигли.

— Господин Глебски! — рече Алек. — Това е госпожа Мозес.

Поклоних се. С удоволствие бих се прегънал на две — така ми пареше в корема, но госпожа Мозес се усмихна и веднага ми олекна. Обърнах се скромно, довърших мезето и отидох да си взема супа. Стопанинът ме настави срещу Барнстокър, тъй че вдясно от мен, за съжаление прекалено далеч, се оказа госпожа Мозес, а вляво, отново за съжаление, но този път прекалено близко — тъжният пакостник Симоне, който бе готов във всеки един момент да избухне в зловещия си смях.

Разговорът на масата ръководеше домакинът. Говореха за загадъчното и непознатото и по-точно за това, че през последните дни в хотела стават странни неща. Посветиха ме в подробностите. Дьо Барнстокър потвърди, че преди два дни действително изчезнали пантофите му и се намерили едва вечерта в стаята музей. Смеейки се, Симоне съобщи, че някой чете книгите му, най-вече специализираната литература и прави бележки по полетата, предимно неграмотни. Домакинът, замрял от удоволствие, разказа за днешния случай с димящата лула и вестника и добави, че през нощите някой броди из къщата. Той го чул със собствените си уши и веднъж дори видял бяла фигура, която се промъкнала от входната врата през фойето към стълбите. Госпожа Мозес, без никакви превземки, охотно потвърди тези съобщения и добави, че снощи някой надникнал през прозореца ѝ. Дьо Барнстокър също потвърди, че някой се разхожда, но че лично той смята, че го прави нашата добра Кайса, или поне така му се е сторило. Стопанинът отбеляза, че това е абсолютно изключено, а Симон Симоне се похвали, че през нощта спи като мъртъв и нищо не е чул. Но вече два пъти е забелязвал, че скиорските му обувки са непрекъснато мокри, сякаш някой ги използва нощно време. Забавлявайки се вътрешно, разказах за пепелника и санбернара, а отрочето хрипливо обяви — за сведение на всички присъстващи, — че то по принцип нямало нищо против тези шегички, свикнало е с такива фокуси-мокуси, но му е абсолютно противно, когато някой лежи в постелята му. При това свирепо се целеше в мен с очулярите си и аз се зарадвах, че съм пристигнал днес.

Господин физикът наруши атмосферата на сладък ужас, царяща на масата.

— Пристига веднъж един щабскапитан в непознат град — започна той. — Отседнал в хотела и заповядал да му се яви собственикът...

Внезапно млъкна и се огледа.

— Пардон — произнесе той. — Не съм сигурен, че в присъствието на дами — и се поклони на госпожа Мозес, а също и на юно... ее... юношеството — той погледна към детето — ее...

— А, тъп виц — каза пренебрежително то. — „Всичко е прекрасно, но не се дели на две“. Този ли е?

— Именно! — възкликна Симоне и избухна в смях.

— Дели се на две ли? — усмихвайки се, попита госпожа Мозес.

— Не се дели! — сърдито я поправи детето.

— Ах, значи не се дели? — учуди се госпожа Мозес. — И кое именно не се дели?

Детето понечи да отвори уста, но Дьо Барнстокър направи неуловимо движение и устата му се оказа запушена от голяма румена ябълка, от която то веднага апетитно отхапа.

— В края на краищата удивителни неща стават не само в нашия хотел — каза Дьо Барнстокър. — Достатъчно е да си спомним, например, за знаменитите НЛО...

Отрочето шумно измести стола си, стана и продължавайки да хруска ябълката, се насочи към вратата. По дяволите! В тази стройна, добре сложена фигура, веднъж ми се привиждаше прелестна млада девойка, друг път тя изчезваше и вместо нея по най-неприличен начин се появяваше разхайтен и нагъл тийнейджър — от тези, които развъждат бълхи на плажа и се друсат в обществените тоалетни. Продължих да се чудя кого да попитам момче ли е това, дявол да го вземе, или момиче. Дьо Барнстокър продължаваше да шумоли:

— Джордано Бруно, господа, ненапрасно е бил изгорен. Без съмнение, в Космоса ние не сме сами... Въпросът е само в плътността на разпределението на разума във Вселената. По оценка на различни учени — господин Симоне ще ме поправи, ако греша — само в нашата Галактика биха могли да съществуват около милион обитаеми слънчеви системи. Ако бях математик, господа, на основата на тези данни бих се опитал да изчисля каква е вероятността нашата Земя да е обект на нечий научен интерес...

„Да питам самия Дьо Барнстокър е неудобно — мислех си аз. — Пък и какво ли съществено би могъл да знае той. Откъде? Детето, та детето...“

На любезния домакин по всяка вероятност не му пука. Кайса е глупава. Ако попитам Симоне, ще изтърпя излишна лавина от задгробен смях... Впрочем какво ми става? Какво ме интересува? Дали да не си взема още печено? Кайса несъмнено е глупава, но е майстор кулинар.

— ... Съгласете се — ромолеше Дьо Барнстокър, — мисълта за това, че чужди очи внимателно и прилежно изучават нашата стара

планета през бездните на Космоса, сама по себе си е способна да грабне въображението ни...

— Пресметнах — съобщи Симоне, — че ако те умеят да различават населените системи от ненаселените, и наблюдават само първите, то това прави единица минус „е“ на степен минус единица.

— Нима? — сдържано се ужаси госпожа Мозес, дарявайки Симоне с възхитителна усмивка.

Физикът зацвили. Дори се размърда на стола. Очите му се навлажниха.

Дьо Барнстокър изчака преминаването на този акустичен вихър и се осведоми:

— Какво прави това в числено изражение?

— Приблизително две трети — отвърна Симоне, бършейки очи.

— Но това прави вероятността огромна! — разгорещено каза фокусникът. — От това разбирам, че ние със сигурност сме обект на наблюдение!

В същия миг вратата зад гърба ми загърмя и затрепери, сякаш някой я удряше много силно с рамо.

— Дръпнете към себе си! — викна домакинът. — Към себе си, ако обичате!

Обърнах се точно когато вратата се разтвори. На прага се появи удивителна фигура. Масивен възрастен човек с лице на булдог, облечен в някакво нелепо, дълго до коленете подобие на средновековна туника, с цвят на съомга. Под него се виждаше униформен панталон със златни генералски кантове. Едната си ръка държеше зад гърба, а в другата стискаше висока метална чаша.

— Олга! — изръмжа той, гледайки с мътни очи. — Супа!

Госпожа Мозес с недостойно бързане се втурна към масичката със супите, стопанинът се отблъсна от бюфета и закърши ръце, изразявайки готовност всячески да обслужи, Симоне побърза да напълни устата си с картофи и опули очи, за да не се разсмее, а господин Мозес — защото, без съмнение, това бе той — с потрепващи от възмущение страни, отнесе чашата си на масата срещу госпожа Мозес и седна, като едва не се размина със седалката на стола.

— Прогнозата за днес, господо, е сняг — обяви той. Беше пиян като дърво. Госпожа Мозес сложи пред него супата, той строго

погледна в чинията и отпи от чашата си. — За какво говорите? — любопитства той.

— Обсъждахме възможността Земята да е посещавана от жители на космическото пространство — обясни Дьо Барнстокър, усмихвайки се приятно.

— Какво имате предвид? — попита господин Мозес и с огромно подозрение се взря над чашата си във фокусника. — Не очаквах това от вас, Барн... Барл... Дьо!

— А, това е чиста теория! — меко възкликна Дьо Барнстокър. — Господин Симоне е изчислил вероятността...

— Глупости — каза господин Мозес. — Щуротии. Математиката е наука... А това кой е? — попита той, поглеждайки ме с дясното си око, което беше мътно, недоброжелателно.

— Позволете да го представя — побърза да каже домакинът. — Господин Мозес — господин инспектор Глебски — господин Глебски — господин Мозес.

— Инспектор — промърмори Мозес. — Фалшиви квитанции, паспорти... Имайте предвид, Глебски, паспортът ми не е фалшив. Добра ли е паметта ви?

— Не се оплаквам.

— Добре. Не го забравяйте. — Той отново строго погледна в чинията си и отпи от чашата. Днес супата е добра. Олга, махни това и ми дай някакво месо. Защо замълчахте, господа? Продължавайте, продължавайте, слушам ви.

— Та като казахте месо... — веднага се обади Симоне. — Един чревоугодник поръчал в ресторанта филе...

— Филе. Добре! — одобрително каза господин Мозес, опитвайки се да разреже печеното с една ръка. От другата не изпускате чашата.

— Сервитьорът приел поръчката — продължи Симоне, — а чревоугодникът, в очакване на любимото ястие, разглеждал момичетата на сцената...

— Смешно е — каза господин Мозес. — Засега е много смешно. Безсолно е, Олга, подай ми солницата. Е?

Симоне се поколеба.

— Пардон — каза той нерешително. — В мен се появили силни съмнения...

— Така. Опасения — удовлетворено констатира господин Мозес.
— А после?

— Край — унило каза Симоне и се облегна на стола.

Мозес се вторачи в него.

— Как така край? — попита той с негодувание. — Сервирали ли са му филе?

— Ммм... Всъщност... Не — каза физикът.

— Това е нагло — каза Мозес. — Трябвало е да извика салонния управител — той с отвращение отблъсна от себе си чинията. — Много неприятна история ни разказахте, Симоне.

— Ами такава е — каза физикът, усмихвайки се едва-едва.

Мозес отпи от чашата си и се обърна към домакина.

— Сневар, намерихте ли негодника, който краде пантофи? Инспекторе, това е работа за вас. Като имате време, заемете се с нея. И без това тук мързелувате. Някакъв негодник краде пантофи и наднича през прозорците.

Тъкмо да отговоря, че обезателно ще се заема, и навън отрочето запади своя Буцефал. Стъклата в столовата задрънчаха, стана трудно да разговаряме. Всички се наведоха над чиниите си, а Дъво Барнстокър, притиснал длан с разперени пръсти към сърцето си, безмълвно търсеше извинения. После Буцефал изрева непоносимо, зад прозорците излетя облак снежен прах, ревът стремително се отдалечи и се превърна в едва чуто бръмчене.

— Също като на Ниагара — извъня кристалното гласче на госпожа Мозес.

— Като на ракетодрум! — възрази Симоне. — Не машина, а звяр.

Кайса на пръсти се приближи към господин Мозес и постави пред него гарафа със сироп от ананас. Мозес благосклонно я погледна и отпи от чашата си.

— Инспекторе — произнесе той, — а какво мислите вие по повод тези кражби?

— Мисля, че са шеги на някой от присъстващите — отговорих аз.

— Странна мисъл — неодобрително каза Мозес.

— Никак дори — възразих аз. Първо, в тези действия не прозира никаква друга цел освен мистификация. Второ, кучето се държи така, все едно в къщата има само познати.

— О, да! — произнесе глухо стопанинът. — Разбира се, че тук сме само свои. Но ТОЙ беше за Лел не просто свой. За него ТОЙ беше Бог, господа!

Мозес се вторачи в него.

— Кой е ТОЙ? — попита той строго.

— ТОЙ. Загиналият.

— Колко интересно! — изчурулика госпожа Мозес.

— Не ми говорете глупости — каза Мозес на домакина. — И ако знаете кой краде, го посъветвайте — настойчиво го посъветвайте — да престане. Разбирате ли ме? — Той ни огледа с кървясалите си очи. — Иначе аз също ще започна да се шегувам! — кресна накрая.

Възцари се мълчание. Според мен всеки се стараеше да си представи как ще свърши всичко, ако господин Мозес започне да се шегува. За другите не зная, но лично аз си представих една доста безрадостна картина. Мозес разглеждаше всеки от нас, без да забравя да отпива от чашата си. Беше ми абсолютно невъзможно да разбера кой е той и какво прави тук. И защо е облечен в този клоунски сюртук? Може би вече бе започнал да се шегува? И какво има в чашата му? И защо тя продължава да е пълна, след като пред очите ми той отпи от нея поне сто пъти и то на големи глътки?

После госпожа Мозес остави чинията, доближи до прекрасните си устни салфетка, вдигна очи към тавана и съобщи:

— Ах, колко много обичам красивите залези! Те са пиршество на цветовете!

Незабавно почувствах много силен позив за самота. Станах и казах твърдо:

— Благодаря ви, господа. До вечерята.

3

— Нямам никаква представа кой е той — произнесе собственикът, разглеждайки чашата си срещу светлината. — В книгата се записва като търговец, пътуващ по свои дела. Но не е търговец. Може да е полуумен алхимик, вълшебник или изобретател, но не и търговец.

Седяхме край камината. Въглищата излъчваха топлина, креслата бяха старинни, истински и надеждни. Портвайнтът беше горещ, ароматен и с лимон. Сумракът беше уютен, червеникав и напълно домашен. Навън започваше буря, коминът на камината свистеше. В къщата беше тихо, само от време на време отдалеч, като че от гробище, се дочуваха взривове от ридаещ смях и резки като изстрели удари на билиардни топки. В кухнята Кайса тропаше с тенджери.

— Търговците обикновено са стиснати — продължи замислено собственикът. — А господин Мозес не е. „Мога ли да ви попитам на чия препоръка дължа честта на вашето посещение?“ — попитах го аз. Вместо отговор той извади от портфейла си стокронова банкнота, запали я със запалката, запуши цигара, издуха дима към лицето ми и отговори: „Аз съм Мозес, господине. Алберт Мозес! Мозес няма нужда от препоръки. Аз навсякъде съм си вкъщи.“ Какво ще кажете за това?

Замислих се.

— Познавах един фалшификатор на пари, който се държеше по подобен начин, когато му искаха документите — казах аз.

— Отпада — с удоволствие рече Алек. Банкнотите му са истински.

— Значи е разглезен милионер.

— Че е милионер, е ясно — каза Алек. — Но кой е той все пак? Пътешествал за собствено удоволствие... По моята долина не пътешестват. Тук се пързалат на ски или се катерят по скалите. Тя е като задънена улица. Няма пътища за никъде.

Аз почти легнах в креслото и скръстих ръце. Беше необичайно приятно да седя така и с най-сериозен вид да гадая кой всъщност е

господин Мозес.

— Добре де — казах аз. — Задънена улица. Но какво прави в нея господин Дьо Барнстокър?

— О, господин Дьо Барнстокър е съвсем друг случай. Вече тринадесета година отсяда при мен. За пръв път пристигна още когато хотелът се наричаше просто „Колибата“. Луд е по моя ликьор. Осмелявам се да отбележа, че господин Мозес е винаги пийнал, но досега не е купил нито една бутилка от мен.

Многозначително измънках и отпих солидна глътка.

— Той е изобретател — решително каза домакинът. — Или е изобретател, или е вълшебник.

— Вярвате ли във вълшебници, господин Сневар?

— Алек, ако обичате. Просто Алек.

Вдигнах чашата и отпих солидна глътка в чест на Алек.

— Тогава ме наричайте просто Петер — предложих аз.

Домакинът тържествено кимна и отпи яка глътка в чест на Петер.

— Дали вярвам във вълшебници ли? — попита той. — Вярвам във всичко, което мога да си представя, Петер. Във вълшебници, в Господ Бог, в дявола, в привидения... в летящи чинии... Щом човешкият разум може да си представи тези неща, значи те съществуват някъде, иначе защо му е дадена тази способност?

— Вие сте философ, Алек.

— Да, Петер, философ съм. Поет, философ и механик. Видяхте ли вечните ми двигатели?

— Не. Работят ли?

— Понякога. Често ги спирам, защото частите им се износват прекалено бързо... Кайса! — викна той толкова внезапно, че подскочих. — Донеси още една чаша горещ портвайн на господин инспектора!

Влезе санбернарът, подуши ни, съмнително погледна огъня, отдръпна се към стената и с грохот рухна на пода.

— Лел — обясни домакинът. — Понякога завиждам на този пес. Много, прекалено много вижда й чува, докато броди нощно време из коридорите. И много би могъл да разкаже, ако умееше да го прави. И ако би поискал, естествено.

Появи се Кайса, силно поруменяла и малко раздърпана. Подаде ми чаша портвайн, поклони се, позахили се и се отдалечи.

— Лоена топчица — промърморих аз машинално. Все пак това ми беше третата чаша. Стопанинът добродушно се усмихна.

— Неотразима е — призна той. — Дори господин Дьо Барнстокър вчера не се сдържа и я щипна по задника. А пък на нашия физик как му действа...

— Госпожа Мозес... — замислено произнесе Алек. — Да знаете, Петер, че имам сериозни основания да смятам, че изобщо не е госпожа, още по-малко Мозес.

Не възразих. Голяма работа...

— Сигурно вече сте забелязали, че тя е доста по-глупава от Кайса. И... — той снижи гласа си. — Според мен Мозес я бие.

Трепнах.

— Как така я бие?

— Мисля, че с камшик. Той има камшик. Щом го видях, се запитах: „За какво му е на господин Мозес камшик?“. Вие можете ли да отговорите на този въпрос?

— Знаете ли, Алек... — казах аз.

— Не настоявам — отвърна той. — За нищо не настоявам. И изобщо за господин Мозес заговорихте вие; аз никога не бих си позволил това. Аз започнах за нашия велик физик.

— Добре — съгласих се. — Да поговорим за великия физик.

— Той отсяда тук за трети или за четвърти път — съобщи домакинът. — И всеки път пристига все по-велик.

— Почакайте — спрях го аз. — Кого всъщност имате предвид?

— Господин Симоне, разбира се. Нима никога досега не сте чували това име?

— Не — потвърдих аз. — Да не би да е задържан за фалшификация на багажни квитанции?

Събеседникът ми ме погледна с укор.

— Трябва да познавате героите на националната ни наука — строго каза той.

— Вие сериозно ли? — попитах аз.

— Абсолютно.

— Този тъжен палавник е герой на националната ни наука?

Стопанинът закима.

— Да — каза той. — Разбирам ви... Разбира се — преди всичко маниерите, после всичко останало... Впрочем, вие сте прав. Господин

Симоне за мен е непресъхващ източник за размисъл за поразителното несъответствие между поведението на човека, когато почива, и значението на неговата работа за човечеството.

— Хм... — произнесох аз. Това беше по-добро от камшика.

— Виждам, че не вярвате — каза стопанинът. — Но съм длъжен да отбележа...

Той замълча и аз почувствах, че в помещението се е появил някой.

Обърнах глава и присвих очи. Беше единственото дете на покойния брат на господин Дьо Барнстокър. То се появи абсолютно беззвучно, отпусна се на четири крака до Лел и започна да го гали по главата. Оранжевите пламъчета на горящите въглени се отразяваха в стъклата на огромните му черни очила. Детето беше някак си много самотно, забравено от всички и мъничко. Излъчваше едва забележим аромат на пот, скъп парфюм и бензин.

— Каква буря... — каза то с тихо, жално гласче.

— Брюн — повиках го аз. — Дете мое. Свалете за малко ужасните си очила.

— Защо? — тъжно попита то.

„Защо, наистина?“ — помислих си аз и казах:

— Бих искал да видя лицето ви.

— Това е абсолютно ненужно — отвърна детето, въздъхна и помоли: — Ако обичате, дайте ми цигара.

Разбира се, това беше момиче. Много мила девойка. И извънредно самотна. Поднесох ѝ кутията с цигарите, щракнах запалката, потърсих какво да кажа и не намерих.

Ама наистина това беше девойка. И пушеше като момиче — с къси, нервни дърпания.

— Страх ме е — каза тя. — Някой пипаше дръжката на вратата ми.

— Хайде-хайде — успокоих я аз. — Сигурно е бил чичови.

— Не беше той — възрази тя. — Чичо спи. Изпуснал е книгата си на пода и лежи с отворена уста. И внезапно ми се стори, че е умрял...

— Чашка бренди, Брюн? — предложи домакинът с глух глас. — Чашка бренди ще ви е от полза в такава нощ, нали, Брюн?

— Не искам — отказа Брюн и сви рамене. Още дълго ли ще останете тук?

Нямах сили да слушам този жалостив глас.

— По дяволите, Алек — възкликнах аз. — Вие домакин ли сте, или не? Нима не можете да наредите на Кайса да прави компания на горкото момиче през нощта?

— Тази идея ми харесва — призна детето и се оживи. — Кайса е точно това, което ми трябва. Кайса или нещо от този род.

От объркване Изпразних чашата си, а то внезапно отправи към камината дълга точна плюнка, като хвърли след това и фасата.

— Кола — каза то с пресипнал бас. — Нима не чувате?

Стопанинът стана, взе кожената си жилетка и тръгна към вратата. Последвах го.

Навън бушуваше истинска буря. Пред стълбите бе паркирана голяма черна кола, до нея, в светлината на фаровете, размахваха ръце и се караха хора.

— Двайсет крони! — викаше някакъв фалцет. — Двайсет крони и нито грош по-малко! Да ви вземат дяволите, нима не видяхте какъв е пътят?

— Абе за двайсет крони ще те купя целия барабар с таратайката ти! — викаха в отговор.

Стопанинът се спусна по стъпалата.

— Господа! — загърмя мощният му глас. — Това са глупости!

— Двайсет крони! Чака ме и обратен път!

— Петнайсет и нито грош повече! Изнудвач! Чакай да ти запиша номера!

— Скръндза си ти и нищо друго! За петарка си готов да се удавиш!

— Господа! Господа!

Стана ми студено и се върнах при камината. Нито кучето, нито отрочето бяха тук. Огорчих се. Взех чашата си и се отправих към бара. Задържах се във фоайето, защото вратата се отвори и се появи грамаден, обсипан със сняг човек, с куфар в ръка. Той каза „бррр“, отърси се мощно и се показа светлокос поруменял викинг. Лицето му беше мокро, върху веждите му като бял пух лежах снежинки. Забеляза ме, усмихна се бегло, показвайки равни бели зъби, и произнесе с приятен баритон:

— Олаф Андварафорс. Може просто Олаф.

Аз също се представих. Вратата отново се разтвори, появи се стопанинът с две чанти, а след него дребно, омотано до очите човече, също цялото обсипано със сняг и много недоволно.

— Проклети скубачи! — жалваше се той с истерична нотка. — Договорихме се за петнайсет. По седем и петдесет от всеки. Защо двайсет? Що за дяволски порядки имат в това градче? Аз, по дяволите, в полицията ще го закарам!

— Господа, господа! — говореше стопанинът. — Всичко това са дреболии... Моля ви, оттук наляво... Господа!

Малкото човече, продължавайки да крещи за разбити до кръв муцуни и за полицията, позволи да бъде вкарано в канцеларията, а викингът Олаф каза басово: „Скръндза“ — и започна да се оглежда, сякаш очакваше да види тълпа посрещачи.

— Кой е този? — попитах аз.

— Не зная. Наехме едно такси, тъй като друго нямаше.

Той замълча, загледан над рамото ми. Обърнах се. Нямаше нищо особено. Само пердето, скриващо входа към коридора, който водеше към помещението с камината и към стаите на Мозес, леко се полюшваше. Сигурно от течението.

4

Към сутринта бурята утихна. Станах на разсъмване, когато хотелът още спеше, излязох по къси гащета на стълбището и, пръхтейки и подвиквайки, се обтрих хубаво със свеж пухкав сняг, за да неутрализирам остатъчното въздействие на трите чаши портвайн. На изток иззад хребета се показва слънцето и дългата синя сянка на хотела падна върху долината. Забелязах, че третият прозорец вдясно на втория етаж е широко отворен. Очевидно някой искаше да диша целебния планински въздух дори през нощта.

Върнах се в стаята, облякох се, заключих вратата и прескачайки стъпалата, отидох в бара. Кайса, зачервена и разгорещена, вече свещенодействаше в кухнята край запалената печка. Тя ми сервира сандвич и чаша какао, които унищожих, слушайки с едно ухо как стопанинът тананикаше някаква песничка в работилницата си. „Дано не срещна никого — помислих си. — Утрото е прекалено хубаво за двама...“ Мислех за това утро, за ясното небе, за златното слънце, за пустата пухкава долина и се чувствах същата скръндза като онова, омотано до веждите в шубата си човече, вдигнало скандал за някакви си пет крони. (Казваше се Хинкус и бе посредник по делата на непълнолетни, в отпуск по болест.) Не срещнах никого, само санбернара Лел, който с доброжелателно безразличие наблюдаваше как слагам автоматите. Утрото, ясното небе, златното слънце, пухкавата бяла долина си останаха само за мен.

Когато, след десетте мили до реката и обратно, се върнах, за да закуся, хотелът вече кипеше от живот.

Всичките му обитатели бяха излезли да се попекат на слънце. За радост на зрителите отрочето и неговият Буцефал разравяха и трошаха пресните преспи и от двамата се вдигаше пара. Посредникът по делата на непълнолетните, който без шубата бе жилест тип с остро лице на около трийсет и пет години, подвиквайки, описваше със ските сложни осморки около хотела, без да се отдалечава прекалено много. Господин Дьо Барнстокър се бе насадил в ските, вече целият овалян в сняг, и

приличаше на неимоверно дълъг и изтощен снежен човек. Викингът Олаф демонстрираше танци върху ските и аз се почувствах леко засегнат, когато разбрах, че е майстор. От плоския покрив всичко това наблюдаваха госпожа Мозес в изящна кожена пелерина, господин Мозес в своята туника и вечната чаша в ръка и стопанинът, който нещо им обясняваше. Потърсих с очи господин Симоне. Великият физик също би трябвало да бъде в наличност — неговото ръмжене и лай чух, когато бях на три мили от хотела. И той беше тук — висеше на върха на един абсолютно гладък телефонен стълб и ми отдаваше чест.

Изобщо ме приветстваха много топло. Господин Дьо Барнстокър ми разказа, че се е появил мой достоен съперник, а госпожа Мозес от покрива звънна подобно на сребърно звънче за това, че господин Олаф е прекрасен като възмъжал бог. Това ме засегна и не след дълго направих поредната си глупост. Когато отрочето, което днес, без съмнение, беше момче, такъв един див ангел без маниери и морал, предложи надбягване със ски след мотоциклета, аз предизвиках съдбата и викинга и първи хванах края на въжетото.

Преди десетина години се бях занимавал с този вид спорт, но тогава световната промишленост още не произвеждаше Буцефали, а и аз бях по-здрав. Накратко казано, когато след три минути отново се оказах пред стълбите, вероятно съм изглеждал зле, защото госпожа Мозес изплашено попита дали не трябва да ме разтрият. Господин Мозес свадливо предложи да го стрият този пишман-скиор на прах, а стопанинът, който в следващия миг се оказа долу, ме подхвана грижливо под мишниците и започна да ме уговаря незабавно да пийна от чудодейния ликьор — „ароматен и силен, който лекува болката и възстановява душевното равновесие“. Господин Симоне подигравателно ридаше и гукаше от върха на стълба, господин Дьо Барнстокър, извинявайки се, притискаше длан с разперени пръсти към сърцето си, а приближилият се посредник Хинкус, настървено блъскайки се и въртейки глава, питаше много ли счупвания имам и „къде го отнесоха“.

Докато ме отупваха от снега, опипваха, разтриваха, чистеха лицето ми, изгребваха изпод яката ми снега и търсеха каската ми, края на въжетото хвана Олаф Андварафорс. Веднага ме оставиха на мира, за да се насладят на новото зрелище, което действително щеше да бъде доста ефектно. Забравен и изоставен от всички, още се привеждах в

ред, а невярната тълпа вече възторжено приветстваше новия си кумир. Но на Фортуна, да знаете, ѝ е безразлично кой сте вие — светлокос бог на снега или застаряващ полицейски чиновник. В апогея на триумфа, когато викингът вече стоеше до стълбите, картинно подпирайки се на щеките и изпращайки ослепителни усмивки към госпожа Мозес, Фортуна леко завъртя крилатото си колело. Санбернарът Лел делово се приближи към победителя, внимателно го подуши и внезапно с късо точно движение вдигна крак право пред скиорските му обувки. За повече не можех и да мечтая. Госпожа Мозес изписка, избухна вълна от възмущение и аз влязох в сградата. По природа не съм злорад, просто обичам справедливостта. Във всичко.

На бара, не без усилия, разбрах от Кайса, че само банята на първия етаж в хотела работи. Отидох да взема чисто бельо и кърпа, но колкото и да бързах, пак закъснях. Банята се оказа заета, пред вратата стоеше Симоне, също с пешкир на рамо. Наредих се зад него, а зад мен веднага застана господин Дьо Барнстокър. Запалихме по цигара. Симоне, заливайки се от смях и оглеждайки се на всички страни, заразкава виц за един ерген, който се нанесъл при вдовица с три дъщери. Тогава, за късмет, се появи госпожа Мозес, която ни попита дали не е минавал господин Мозес, нейният съпруг и повелител. Господин Дьо Барнстокър галантно и пространно ѝ отговори, че, уви, не е. Симоне се облиза и впи изпълнен с копнеж взор в госпожа Мозес, а аз се заслушах в гласа, идващ от банята, и изказах предположението, че господин Мозес се намира вътре. Госпожата посрещна това предположение с явно недоверие. Усмихна се, поклати глава и ни разказа, че в къщата си на Рю Дьо Шанел имат две бани — едната златна, а другата като че ли платинена. Когато не намерихме какво да отговорим, тя ни съобщи, че ще потърси господин Мозес другаде. Симоне веднага предложи да я придружи и ние с Дьо Барнстокър останахме сами. Фокусникът понижи глас и се осведоми дали съм видял досадната сценка между санбернара и господин Андварафорс. Доставих си дребно удоволствие и отвърнах, че не съм. Тогава той ми я описа с най-големи подробности и когато аз престанах да пляскам с ръце и съкрушено да цъкам с език, скръбно добави, че нашият добър хазяин съвсем е разглезил кучето си, защото завчера санбернарът постъпил по абсолютно същия начин и с госпожа Мозес в гаража. Аз отново плеснах с ръце и зацъках с език, този път напълно искрено, но

тогава към нас се присъедини Хинкус, който незабавно започна да се възмущава, че тук здраво дерат пари, а работи само една баня. Господин Дьо Барнстокър набързо го успокои — измъкна от пешкира му две захарни петлета на клечка. Хинкус веднага млъкна и, горкият, дори си промени физиономията. Взе петлетата, пъкна ги в устата си и се вторачи във великия фокусник с ужас и недоверие. Тогава господин Дьо Барнстокър, извънредно доволен от предизвикания ефект, започна да ни забавлява с умножение и делене на ум на многозначни числа.

В банята шумеше вода и пеенето се смени с неразбираемо бърборене. От горния етаж, тежко стъпвайки, слязоха хванати за ръце господин Мозес и опозореният от невъзпитаното куче кумир на деня Олаф. Долу те се разделиха. Господин Мозес, отпивайки пътьом, занесе чашата си в стаята, а викингът, без излишни приказки, се нареди на нашата опашка. Погледнах часовника си. Чакахме вече повече от десет минути.

Външната врата се хлопна. Покрай нас, без да спира, нагоре с безшумни подскоци се понесе отрочето, оставяйки след себе си мирис на бензин, пот и парфюм.

— Отдавна ли чакате? — попита Олаф.

— Да, доста отдавна — отвърна Дьо Барнстокър.

Хинкус внезапно избърбори нещо неясно, бутна с рамо Олаф и се втурна към фоайето.

— Някой друг пристигал ли е тази сутрин? — попитах аз.

— Само тези господа — каза Дьо Барнстокър. — Господин Андварафорс и господин... ъъ... този, дребният господин, който току-що си тръгна...

— Ние пристигнахме снощи — възрази Олаф.

И аз знаех кога бяха пристигнали. За секунда във въображението ми изникна картината на скелет, който си тананика под душа и се търка под мишниците. Разсърдих се и бутнах вратата. И, разбира се, тя се отвори. И, разбира се, в банята нямаше никой. Шумеше пусната докрай гореща вода, имаше много пара, на закачалката висеше познатата брезентова куртка на Загиналия Алпинист, а на дъбовата скамейка под нея бърбореше и подсвирваше старичък транзистор.

— По дяволите! — възкликна Дьо Барнстокър. — Стопанино! Елате тук!

Вдигна се шум. Дотича домакинът, тропайки с тежките си обувки. Изскочи, сякаш изпод земята, Симоне. Над парапета се надвеси отрочето с прилепнал към долната му устна фас. От фойето предпазливо надникна Хинкус.

— Това е невероятно! — възбудено говореше Дьо Барнстокър. — Стоим тук и чакаме не по-малко от четвърт час, нали така, инспекторе?

— В постелята ми пак се е въргалиял някой — съобщи детето отгоре. — И кърпата ми е мокра.

В очите на Симоне се четеше дяволско веселие.

— Господа, господа... — повтаряше стопанинът и правеше успокояващи жестове. Той се гмурна в банята и спря водата. После свали от закачалката куртката, взе транзистора и се обърна към нас. Лицето му бе придобило тържествено изражение. — Господа! — произнесе той с глух глас. — Мога само да свидетелствам за фактите. Това е НЕГОВОТО радио, господа. Това е НЕГОВАТА куртка.

— Всъщност чия е? — спокойно попита Олаф.

— НЕГОВАТА. На загиналия.

— Искан да попитам чий всъщност ред е? — пак кротко каза Олаф.

Мълчаливо отстраних стопанина, влязох в банята и заключих вратата. Вече свалил дрехите си, съобразих, че всъщност не е мой ред, а на Симоне, но не усетих никакви угризения на съвестта. „Сигурно той е организиран всичко това — помислих си злобно. Нека сега да чака. Герой на националната наука. Колко вода прахоса напразно... Такива шегаджии трябва да се разобличават. И наказват. Ще ви покажа как да се шегувате с мен.“

Когато излязох от банята, публиката във фойето продължаваше да обсъжда произшествието. Но нищо ново впрочем не казваше и аз си тръгнах. На стълбището подминах отрочето, което продължаваше да виси на парапета.

— Лудница! — каза то предизвикателно.

Замълчах и влязох направо в стаята си. Под влиянието на душа и приятната умора моята злост стихна окончателно. Приблжих креслото до прозореца, избрах най-дебелата и най-сериозната книга и седнах, качвайки крака на масата. Още на първата страница задряхах и се събудих вероятно след около час и половина — слънцето се бе изместило и сянката на хотела лежеше под прозореца ми. Съдейки по

нея, на покрива седеше човек и в просъница си помислих кой ли е този, сигурно умърлушеният палавник Симоне скача от комин на комин и подвиква. Заспах отново, после книгата падна на земята, трепнах и се събудих окончателно. Сега на покрива ясно се виждаха сенките на двама души — единият, както изглежда, седеше, другият стоеше прав. „Добиват тен“, помислих аз и отидох да се измия. Мина ми през ума, че не би било лошо да изпия чашка кафе за ободряване. Запалих цигара и излязох в коридора. Беше вече някъде към три часа.

На стълбищната площадка срещнах Хинкус, който се спускаше по таванската стълба, и видът му беше някак странен. Бе гол до кръста, лъщеше от пот, лицето му бе бяло като платно, почти зелено, очите му не мигаха и с две ръце притискаше към гърдите си смачканите си на топка дрехи.

Видя ме, трепна забележимо и се спря.

— Тен ли добивате? — попитах аз учтиво. Да не изгорите. Видът ви не е добър.

Като проявих по този начин грижа за ближния, аз, без да дочакам отговор, тръгнах надолу. Хинкус тропаше по стълбите след мен.

— Прииска ми се да пийна — каза той с дрезгав глас.

— Топло ли ви е? — попитах го, без да се обръщам.

— Да-а... Топличко е.

— Внимавайте — казах. — Мартенското слънце в планината е опасно.

— Нищо... Просто ще пийна.

Влязохме във фойето.

— И все пак да бяхте се облекли — посъветвах го аз. Ако дойде госпожа Мозес...

— Да — каза той. — Естествено. Съвсем забравих.

Той се спря и започна набързо да намъква ризата и анорака си, а аз отидох на бара и получих от Кайса чинийка със студен ростбиф, хляб и кафе. Хинкус, вече облечен и не толкова зелен, се приближи към мен и поиска нещо по-силно.

— И Симоне ли е там? — попитах аз. Дойде ми наум да убия времето си с бiliarд.

— Къде? — отривисто попита Хинкус и внимателно поднесе към устата си пълната чаша.

— На покрива.

Ръката на Хинкус трепна, брендите потече по пръстите му. Той бързо го изпи, пое звучно въздух и като изтри с длан устата си, каза:

— Не. Там няма никой.

Погледнах го учудено: Устните му бяха свити, наливаше си втора чаша.

— Странно — казах аз. — Не знам защо ми се стори, че Симоне е също там, на покрива.

— А вие се прекръстете, за да не ви се привижда — грубо отговори посредникът по делата и изпи чашата си. Веднага я напълни отново.

— Какво ви е? — попитах.

Известно време той мълчаливо гледаше пълната чаша и внезапно каза:

— А вие не искате ли да се попечете на покрива?

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Страхувам се да не изгоря. Кожата ми е чувствителна.

— И никога ли не се печете?

— Не.

Той се замисли, взе бутилката и отви капачката ѝ.

— Въздухът там е хубав — каза той. — И изгледът е прекрасен. Цялата долина е като на длан... Планини...

— Елате да поиграем бiliarд — предложих аз. — Вие играете ли?

Той за пръв път ме погледна право в лицето с мъничките си болни очи.

— Не — каза. — По-добре да подишам въздух.

След това отново отвинти капачката и си наля четвърта чаша. Доядох сандвича, изпих кафето и се наках да се прибирам. Хинкус тъпо разглеждаше своята чаша бренди.

— Гледайте да не паднете от покрива — казах му аз.

Той се усмихна криво и нищо не отговори. Отново се качих на втория етаж. Шум от бiliarдни топки не се чуваше и аз почуках на вратата на Симоне, Никой не отговори. Зад вратата на съседната стая се чуваха неразбираеми звукове и аз почуках. Симоне и там го нямаше. Дъо Барнстокър и Олаф играеха на карти. По средата на масата имаше купчина смачкани банкноти.

Като ме видя, Дъо Барнстокър направи широк жест и възкликна:

— Влезете, влезте, инспекторе! Скъпи Олаф, и вие, разбира се, каните инспектора, нали?

— Да — каза Олаф, без да откъсва поглед от картите. — С удоволствие — и обяви пики.

Извиних се и затворих вратата. Къде изчезна смеещият се? Нито се вижда, нито, което е най-чудно, се чува. Впрочем за какво ми е? Ще поиграя сам. Никаква разлика няма. Дори е по-приятно. Запътих се към билиардната и по пътя изпитах малък шок. По таванската стълба, придържайки с два пръста полата на разкошната си дълга рокля, слизаше госпожа Мозес.

— Вие също ли се печете? — изтърсих объркано.

— Да се пека ли? Аз? Що за нелепа мисъл? — Тя пресече площадката и се приближи към мен. — Какви странни предположения изказвате, инспекторе!

— Не ме наричайте, моля ви, инспектор — помолих аз. — До такава степен ми е омръзнало да слушам това на работа...

— Аз о-бо-жавам полицията — произнесе госпожа Мозес, засенчвайки прекрасните си очи. — Тези герои, тези храбреци... Вие нали сте смелчага, не е ли истина?

Някак от само себе си се получи, че ѝ предложих ръката си и я поведох към билиардната. Ръката ѝ беше бяла, твърда и удивително студена.

— Госпожо — казах аз. — Ами вие съвсем сте измръзнали...

— Никак дори, инспекторе — отвърна тя и веднага съобрази. — Извинете, как искате да ви наричам?

— Може би Петер? — предложих аз.

— Това би било прекрасно. Аз имам приятел Петер, барон Фон Готескнехт. Познавате ли го? Обаче ще се наложи вие да ми казвате Олга. А ако Мозес чуе?

— Ще го преживее — промърморих аз. Гледах чудесните ѝ рамене, царствената ѝ шия, гордия ѝ профил и ту пламвах в жар, ту ми ставаше студено. „Добре де, глупава е — трескаво си мислех аз. — И какво от това? Нека. Глупави хора колкото щеш!“

Минахме през столовата и се озовахме в билиардната. Симоне беше тук. Неизвестно защо, лежеше на пода в недълбоката, но широка ниша. Лицето му беше червено, косите — разрошени.

— Симон! — възкликна госпожа Мозес и сложи длани на бузата му. — Какво ви е?

В отговор той извряка и като се опираше с ръце и крака в нишата, запълзя към тавана.

— Боже мой, ще се убиете! — закрещя госпожа Мозес.

— Наистина, Симоне — казах аз с досада. — Оставете тези глупави фокуси. Ще си счупите врата.

Обаче палавникът не мислеше да се убива и да си чупи врата. Той се добра до тавана, повися там, като кръвта му все повече се събираше в главата, след това меко скочи долу и ни отдаде чест. Госпожа Мозес заръкопляска.

— Вие сте просто чудо, Симон — каза тя. — Като муха сте!

— Е какво, инспекторе — подхвана Симоне малко задъхан. — Ще се сражаваме ли за благосклонността на прекрасната дама? — Той взе щеката и направи нападение като във фехтовката. — Аз ви предизвиквам, инспектор Глебски, защитавайте се!

С тези думи той се обърна към билиардната маса и без да се цели, с такъв трясък залепи осмица в ъгъла през цялата маса, че ми притъмня пред очите. Обаче нямаше накъде да отстъпвам. Мрачно взех щека.

— Сражавайте се, господа, сражавайте се — каза госпожа Мозес. — Прекрасната дама оставя награда за победителя. — Тя хвърли на средата на масата дантелена кърпичка. — Принудена съм да ви напусна. Страхувам се, че моят Мозес вече е побеснял. — Тя ни изпрати въздушна целувка и се отдалечи.

— Дяволски съблазнителна жена — заяви Симоне. — Можеш да полудееш. — Той закачи кърпичката с щеката, заби нос в дантелите и полузатвори очи. — Прелест! Вие, както виждам, също не можете да се похвалите с успех, инспекторе?

— Ако не ми се пречкахте толкова много... — мрачно подех аз, събирайки топките в триъгълник. — За какъв дявол стърчите тук?

— А защо вие, глупако, я доведохте в билиардната? — резонно възрази Симоне, разбивайки пирамидата.

— В стаята ли да я заведа... — озъбих се аз.

— Като не умеете, не се захващайте — посъветва ме Симоне. — И подредете топките по-добре, имате работа с гросмайстор. Така. Коя игра играем? Лондонската ли?

— Не. Хайде на нещо по-просто.

— Добре — съгласи се Симоне.

Внимателно сложи носната кърпичка на перваза на прозореца, постоя секунда с наклонена глава, загледан през стъклото някъде встрани, после се върна към масата.

— Вие помните ли какво е направил Ханибал с римляните при Кан? — попита той.

— Хайде, хайде — каза аз. — Започвайте.

— Сега ще ви припомня — обеща физикът. С елегантен жест приближи една топка към себе си с щеката, спря я, прицели се и удари. Тя уцели друга и разби пирамидата. След това не ми остави време да извадя топките от мрежичката, удари още две и най-сетне не улучи.

— Имате късмет — съобщи той, намазвайки върха на щеката с креда. — Реабилитирайте се.

Обиколих масата, избирайки по-лека топка.

— Гледайте — каза Симоне. Той отново стоеше до прозореца и се беше загледал някъде встрани. — Някакъв глупак седи на покрива... Пардон! Двама глупаци. Единият стои прав, а аз го помислих за комин.

— Това е Хинкус — измърморих, нагласявайки се по-удобно за удар.

— Хинкус — оня дребничкият, дето през цялото време мрънка — каза Симоне. — Нищо и никакъв човечец. Олаф, той — да. Истински потомък на древните конунги^[1], ще ви кажа, инспектор Глебски.

Най-накрая успях да ударя. И не улучих. Съвсем проста топка. Обидно. Разгледах края на щеката, попипах накрайника. Той беше в ред.

— Няма, няма какво да гледате — каза Симоне, като се приближаваше към масата. — Няма никакви оправдания.

— Вие имате намерение да удряте ли? — попитах аз с недоумение, следвайки го с поглед.

— Да — с невинен вид съобщи той.

Простенах и отидох при прозореца, за да не гледам. Партньорът ми удари. После още веднъж. Рязко, с трясък, със звън. После още веднъж и каза:

— Пардон. Действайте, инспекторе.

Сянката на седящия човек отметна глава и вдигна ръката с бутилката. Разбрах, че това е Хинкус. Сега ще отпие, както трябва, и ще подаде бутилката на стоящия. А кой е този, всъщност, който стои прав?

— Вие ще играете ли, или не? — попита Симоне. — Какво има там?

— Хинкус се натрясква — казах. — Ох, днес ще падне от покрива...

Хинкус смукна доста, а след това зае предишната си поза. Не почерпи стоящия. Кой ли пък е той? А, навярно това е отрочето...

Интересно за какво би могло да разговаря с Хинкус? Върнах се към масата, избрах лесна топка и пак не улучих.

— Вие чели ли сте мемоарите на Кориолис за билиардната игра? — попита Симоне.

— Не — казах мрачно. — И нямам намерение.

— А аз да — рече Симоне. С два удара завърши партията и накрая избухна в страшния си смях. Сложих щеката направо на масата.

— Останахте без партньор, Симоне — казах отмъстително. — Сега можете да се издухате в своята награда в пълна самота.

Симоне взе кърпичката и тържествено я пхна в нагръдния си джоб.

— Прекрасно — каза той. — Сега с какво ще се заемем?

Замислих се.

— Ще отида да се обръсна. Наближава обяд.

— А аз? — попита Симоне.

— А вие поиграйте сам билиард — посъветвах го аз. — Или идете в стаята на Олаф. Имате ли пари? Ако имате, там ще ви приемат с разтворени обятия.

— А — каза Симоне. — Аз вече...

— Какво вече?

— Вече загубих от Олаф двеста крони. Той играе като машина, без нито една грешка. Дори не ми е интересно. Тогава насъсках срещу него Барнстокър. Фокусникът си е фокусник, нека го пооскубе...

Излязохме в коридора и веднага се натъкнахме на отрочето на любимия брат на господин Дьо Барнстокър. То ни прегради пътя и като проблясваше нахално с облещените си черни окуляри, ни поиска цигара.

— Как е там Хинкус? — попитах аз, като му подавах кутията. — Здравата ли се е натряскал?

— Хинкус ли? Ах, този... — Детето запуши, сви устните си на колелце и изпусна дим. — Е, за натряскване чак не се е натряскал, но се е заредил солидно и взе още една бутилка.

— Охо — казах аз. — Тази е вече втора...

— Тук няма какво друго да се прави — отбеляза то.

— И вие зареждахте ли се с него? — попита Симоне с интерес.

Съществуващото изсумтя пренебрежително.

— По дяволите! Той мене не ме и забеляза. Нали там беше Кайса...

Тогави ми дойде наум, че е време най-сетне да изясня момък ли е, или девойка и хвърлих мрежата.

— Значи, вие бяхте в бара? — попитах аз мрачно.

— Да. И какво? Полицията не разрешава ли?

— Полицията иска да знае какво сте правили там.

— И научният свят също — добави Симоне. Струва ми се, същата мисъл дойде и в неговата глава.

— Полицията разрешава ли да се пие кафе? — осведоми се то.

— Да — отговорих аз. — А какво още правихте там?

Ето сега... Сега тя... то ще каже: „Аз бях гладен“, или „гладна“. Не може да каже: „Бях гладно.“

— Ами нищо — хладнокръвно каза отрочето. — Кафе и пирожки с крем. Това са всичките ми занимания в бара.

— Вредно е да се яде сладко преди обяда — с упрек каза Симоне. Той явно беше разочарован. Аз също.

— Но да се напивам на обяд не ми харесва — завърши то.

— А, не, Бог да ви пази — казах аз.

Хлопна се врата: отрочето се беше прибрало в стаята си.

— Ще отида и аз да хапна — каза Симоне, като се поспря на стълбищната площадка. — Да вървим, инспекторе, до обяда има повече от час...

— Зная как ще хапвате — казах аз. — Вървете, аз съм семеен човек и Кайса не ме интересува.

Симоне се изсмя и рече:

— Щом като сте семеен човек, можете ли да ми кажете това момче ли е или момиче? Не мога да позная.

— Занимавайте се с Кайса и оставете тази загадка на полицията... По-добре ми кажете вие ли организирахте шегата в банята?

— Съвсем не — възрази Симоне. — Ако искате да знаете, според мен това е работа на собственика.

Вдигнах рамене и се разделихме. Симоне затропа с обувките по стъпалата, а аз се отправих към своята стая. В момента, в който минавах край стаята-музей, чух оттам трясък, нещо с грохот падна, строши се стъкло и се разнесе недоволено мърморене. Без да губя нито секунда, дръпнах вратата, влетях вътре и едва не подкосих самия господин Мозес. Той, високо вдигнал с едната си ръка края на килима, а в другата стиснал своята неизменна чаша, гледаше с отвращение обърнатото нощно шкафче и парчетата разбита ваза.

— Проклет вертеп! — изхриптя той, като ме видя. — Мръсна бърлога!

— Какво правите тук? — попитах аз свирепо.

Господин Мозес веднага се ядоса.

— Какво правя тук ли? — изрева той и с всичка сила дръпна килима към себе си. При това едва не загуби равновесие и събори креслото. — Аз търся мерзавеца, който се мотае из хотела, краде нещата на порядъчните хора, тропа нощем в коридора и наднича през прозорците на жена ми! За какъв дявол съм длъжен да се занимавам с всичко това аз, когато тук има полицай?

Той отхвърли килима и се обърна към мен. Аз дори отстъпих назад.

— Може би трябва да обявя награда? — продължи той, като се навиваше все повече и повече. — Проклетата полиция и пръста си няма да мръдне, докато не й обещаят награда! Моля, обявявам я. Колко ви е нужно, инспекторе? Петстотин? Хиляда? Моля: хиляда и петстотин крони на този, който намери изчезналия ми златен часовник! Две хиляди крони!

— Изчезнал ви е часовникът ли? — попитах аз намръщено.

— Да!

— Кога открихте липсата му?

— Току-що!

Шегите свършиха. Златен часовник не е плъстени пантофи и заета от привидение баня.

— Кога го видяхте за последен път?

— Рано тази сутрин.

— Къде го държите обикновено?

— Аз не го държа! Аз го ползвам! Лежеше на масата!

Замислих се.

— Съветвам ви — казах накрая — да напишете заявление. Ще извикам полиция.

Мозес се втренчи в мен и известно време мълчахме. После той сръбна от чашата и каза:

— За какъв дявол ви е заявлението и полицията? Изобщо не искам с моето име да си чешат езиците смрадливите вестникари. Защо не се заемете вие лично? Аз обявих наградата. Искате ли капаро?

— Не е редно да се намесвам в тази работа — възразих аз и вдигнах рамене. — Не съм частен детектив, а държавен служител. Съществува професионална етика и освен това...

— Добре — каза той изведнъж. — Ще помисля... — замълча. — Може би часовникът ще се намери. Иска ми се да вярвам, че това е поредната глупава шега. Но ако не се появи до утре сутринта, ще напиша заявлението.

Съгласихме се с това решение. Мозес отиде в своята стая, а аз — в моята.

Не зная какво ново намери той в стаята си, но моята беше пълна с изненади. Първо, на вратата накриво висеше лозунг: „Когато чуя думата култура, викам моята полиция.“ Разбира се, скъсах лозунга, но това беше само началото. Масата ми беше залята с вече засъхнала гума арабика — поливали бяха направо от бутилката, тя се търкаляше наблизко — и в центъра на тази засъхнала локва се мъдреше лист хартия. Бележка. Съвършено глупава. С разкривени печатни букви беше написано: „На господин инспектор Глебски съобщаваме, че понастоящем в хотела под името Хинкус се подвизава опасен гангстер, маниак и садист, известен в престъпните кръгове с прякора Бухала. Той е въоръжен и заплашва със смърт един от клиентите на хотела. Настойчиво молим господин инспектора да вземе някакви мерки.“

Бях до такава степен бесен и слисан, че прочетох два пъти бележката, преди да разбере съдържанието ѝ. После запалих цигара и огледах стаята. Разбира се, не забелязах никакви следи. Огладих смачкания лист и го сравних с бележката. Буквите на лозунга бяха

също печатни и разкривени и бяха написани с молив. Впрочем, за лозунга всичко беше ясно — това е, разбира се, работа на отрочето. Просто шега. Един от тези глупави лозунги, които французите изписваха по стените на Сорбоната. С бележката бе значително по-лошо. Мистификаторът е могъл да пъхне бележката под вратата, да я вкара в дупката на ключалката, просто да я сложи на масата и да я затисне, например с пепелника. Трябва да си пълен кретен или дивак, та заради глупашката шега да похабиш такава хубава маса. Още веднъж прочетох бележката, поех дълбоко дъх и се приближих до прозореца. На ти отпуск, помислих си аз. Ето ти и дългоочакваната свобода...

Слънцето вече беше слязло съвсем ниско, сянката на хотела се простираше най-малко на стотина метра. На покрива продължаваше да стърчи опасният гангстер, маниак и садист Хинкус. Беше сам.

[1] Конунг — древноскандинавска титла за глава на община. — Бел.прев. ↑

5

Спрях се пред стаята на Хинкус и внимателно се огледах. Коридорът, както винаги, беше пуст. От билиардната се чуваше удрянето на топките — там беше Симоне. Дьо Барнстокър и Олаф бяха в стаята на Олаф. Отрочето се занимаваше с мотоциклета си. Мозесови се бяха прибрали. Хинкус седеше на покрива. Пет минути преди това се беше спуснал в бара, бе взел още една бутилка, бе отишъл в стаята си, навлякъл шубата си и сега имаше намерение вероятно да диша чист въздух най-малко до обяда. А аз стоях пред неговата стая, пробвах в ключалката ключовете от връзката, която бях задигнал от канцеларията на собственика, и се готвех да извърша престъпление по служба. Естествено, че нямах никакво право да нахлувам в чужда стая и да я обискирам или дори да я огледам без заповед. Но чувствах, че е необходимо да го направя, иначе нямаше да мога спокойно да спя, и дори да живея.

Петият или шестият ключ меко изщрака и аз се шмугнах вътре. Сторих това така, както обикновено го правят героите на шпионските филми — други способности не знаех. Слънцето вече почти беше залязло зад хребета, но в стаята беше достатъчно светло. Помещението имаше необитаем вид, леглото бе оправено, пепелникът — празен и чист, а двете чанти бяха по средата на пода. Изобщо не личеше, че някой има намерение да живее тук две седмици.

Съдържанието на първата чанта ме накара да заста нащрек. Беше типичен фалшив багаж: някакви парцали, скъсани чаршафи, калъфки за възглавници и книги, подобрани по най-нелепия начин. Ясно беше, че Хинкус е напълнил чантата с първите попаднали му вещи. Истинският багаж беше в другата чанта. Тук имаше три чифта бельо, пижама, несесер, комплект писалки и куп пари — солиден куп, по-дебел от моя — и две дузини носни кърпи. Имаше още и малка празна сребърна манерка, калъф с черни очила и бутилка с чуждестранен етикет — пълна. А на самото дъно на сака, под бельото, намерих масивен златен часовник и малък дамски браунинг.

Седнах на пода и се ослушах. Засега наоколо беше тихо, но ми оставаше много малко време за размисъл. Разгледах часовника. На капака беше гравирани някакъв сложен монограм. Златото беше чисто, с висок карат, с червеникав отблясък, циферблатът — украсен със знаците на зодиака. Това беше несъмнено изчезналият часовник на господин Мозес. След това разгледах пистолета. Никелирана играчка със седефена дръжка, калибър 0,25, оръжие за ръкопашен бой — поточно казано, не можеше да мине за оръжие... Безсмислица, всичко това е безсмислица. Гангстерите не носят такива пистолетчета. Но дори и да се стигне дотам, не крадат часовници, дори такива тежки и масивни. Истинските гангстери, с име и репутация. Още по-малко през първия ден от пребиваването си в хотел, когато е най-вероятно да се издънят.

Така, така, така... Хайде сега бързичко да обобщя. Няма никакви доказателства, че Хинкус е опасен гангстер, маниак и садист и колкото щещ доказателства, че на някого много се иска да го представи за такъв. Наистина фалшивият багаж... Добре, ще оставя това за по-късно. Какво да правя с пистолетчето и часовника? Ако ги взема, а Хинкус действително е крадец (макар и не гангстер), тогава излиза сух от водата... Ако са му ги подхвърлили? По дяволите, изобщо не мога да съобразя... Не притежавам необходимия опит. Никакъв Еркюл Поаро не съм... Ако ги взема, то първо къде ще ги сложа? Да ги нося със себе си? Ще ме обвинят в кражба... В стаята не бива да ги оставям...

Отново се ослушах. В столовата дрънчаха съдове — Кайса вече подреждаше масата. Някой мина покрай вратата. Гласът на Симоне високо попита: „А къде е инспекторът? Къде е нашият храбрец?“. Кайса изпищя пронизително, вледеняващ кикот разтресе етажера. Време беше да се измъквам.

След като не можах да измисля нищо, бързо изпразних пълнителя, пъгнах патроните в джоба си, а пистолета и часовника върнах на дъното на сака. Едва успях да изляза и да превъртя ключа, когато в другия край на коридора се появи Дьо Барнстокър. Обърнал към мен своя аристократичен профил, той говореше на някого, очевидно на Олаф:

— Скъпи мой, за какво става дума? Кога е било Дьо Барнстокър да се откажат от реванш? Още днес, ако ви е удобно! Да речем към

десет довечера у вас...

Заех непринудена поза (тоест извадих клечка за зъби и започнах да я използвам), а Дьо Барнстокър се обърна и като ме видя, приветливо ми махна с ръка.

— Скъпи инспекторе! — възкликна той. — Победа, слава, богатство! Ето това е вечната съдба на Дьо Барнстокър.

Тръгнах срещу него и ние се приближихме един към друг до вратата на неговата стая.

— Олаф ли обрахте? — попитах аз.

— Представете си, да! — каза той, като се усмихваше щастливо. — Нашият мил Олаф е прекалено методичен. Играе като машина, никаква фантазия. Дори е скучен... Една секунда, какво имате тук? — Той ловко измъкна от нагръдния ми джоб една карта. — А това е същата асо купа, с която окончателно сразих горкия Олаф...

Последният излезе от стаята си огромен, поруменял, лек, мина покрай нас и добродушно се усмихна, измърморвайки: „Ще пийна преди обяда...“

Дьо Барнстокър, хилейки се, го изпроводи с поглед и изведнъж, сякаш си спомни нещо, ме хвана за ръкава:

— Впрочем, мили инспекторе, знаете ли каква нова шега е устроил нашият скъп покойник? Да влезем за минутка при мен...

Той ме вмъкна в стаята си, бутна ме в креслото и ми предложи цигара.

— Къде ли е? — измърмори той, като се потупваше по джоба. — Аха! Бъдете така добър да погледнете какво получих днес. — Той ми подаде смачкано късче хартия.

Беше пак бележка. С разкривени печатни букви, с правописни грешки там беше написано: „Ние ви намерихме. Аз ви държа на мушка. Не се опитвайте да бягате и не правете глупости. Ще стрелям без предупреждение. Б.“

Стиснах цигарата в зъбите си и препрочетох това послание два пъти, три пъти...

— Прелестно, нали? — каза Дьо Барнстокър, който се разкрасяваше пред огледалото.

— Как попадна у вас?

— Подхвърлиха я в стаята на Олаф, докато ние играехме. Той беше отишъл в бара за пиене, а аз пуших цигара. Някой почука на

вратата, казах: „Да, да, заповядайте“, но никой не влезе. Аз се учудих и изведнъж видях, че на пода лежи тази бележка. Явно бяха я пхнали под вратата.

— Вие, разбира се, погледнахте в коридора и, разбира се, не видяхте никого — казах аз.

— Наложих се доста дълго да се измъквам от креслото — каза Дьо Барнстокър. — Да вървим ли? Откровено казано, доста огладнях.

Сложих бележката в джоба и се отправихме към столовата, като по пътя взехме със себе си и отрочето, без да успеем да го уговорим да си измие ръцете.

— Имате доста угрижен вид, инспекторе — отбеляза Дьо Барнстокър, когато пристигнахме.

Погледнах в ясните му старчески очи и изведнъж ми дойде наум, че тези бележки са негово дело. За секунда бях обхванат от хладен бяс, прииска ми се да затропам с крака и да викна: „Оставете ме на мира! Оставете ме спокойно да карам ски!“. Но, разбира се, се въздържах.

Влязохме в столовата. Струва ми се, всички бяха налице. Госпожа Мозес обслужваше господин Мозес, Симоне и Олаф тъпчеха на едно място около масата с мезета, собственикът наливаше ликьор. Дьо Барнстокър и отрочето тръгнаха към местата си, а аз се присъединих към мъжете. Симоне със зловец шепот четеше на Олаф лекция за въздействието на еделвайсовия ликьор върху човешките органи. Споменаваше за левкемия, жълтеница, рак на дванайсетопръстника. Олаф мрънкаше добродушно и похапваше хайвер. Тогаваше влезе Кайса и занарежда към домакина:

— Той не иска да дойде, каза, че щом не са се събрали всички и той няма да дойде. Тъй рече... И две празни бутилки...

— Върви и му съобщи, че вече всички са тук — заповяда стопанинът.

— Не ми вярва, аз рекох, че всички са се събрали, но той ми...

— За кого става дума? — отривисто попита господин Мозес.

— За господин Хинкус — отвърна стопанинът. — Той все още е на покрива, а аз бих искал...

— На какъв покрив! — е хрипкав бас каза отрочето. — Ето го Хинкус! — и то насочи вилицата, на която бе набодена краставица, към Олаф.

— Дете мое, вие се заблуждавате — меко произнесе Дьо Барнстокър, а Олаф се озъби добродушно и прогърмя:

— Олаф Андварафорс, на вашите услуги, дете. Може и просто Олаф.

— А защо тогава той?... — вилицата се насочи към мен.

— Господа, господа! — намеси се собственикът. — Не бива да спорим. Всичко това са истински дреболии. Господин Хинкус, възползвайки се от свободата, която администрацията на нашия хотел гарантира на всеки гост, пребивава на покрива и Кайса сега ще го доведе.

— Ама като не иска... — изхленчи Кайса.

— За какъв дявол да чакаме, Сневар?! — попита Мозес. — Като не иска да идва — нека стърчи на студа.

— Уважаеми господин Мозес — започна хотелиерът с достойнство, — именно сега е твърде желателно всички да бъдем на лице. Имам да съобщя на моите уважаеми гости доста приятна новина... Кайса, бързо!

— Ами той не ще...

Аз оставих чинията с мезето на масичката.

— Почакайте — казах. — Ей сега ще го доведе.

Излизайки от стаята, чух как Симоне каза: „Правилно! Нека полицията най-сетне се заеме със своята работа“ — и после избухна в гробищен кикот, който ме съпровождаше чак до таванското стълбище.

Изкачих се по него, бутнах грубата дървена врата и се озовах в кръгло, добре остъклено павилионче е тесни скамейки покрай стените за почивка. Тук беше студено, странно миришеше на сняг и прах и имаше куп сгънати шезлонги. Шперплатовата врата, която водеше към покрива, беше откряната.

Плоският покрив беше покрит с дебел слой сняг, около павилиончето снегът беше отгъпан, а по-нататък, към наклонената антена, водеше пътечка, в края на която неподвижно седеше в шезлонг увитият в шуба Хинкус. С лявата си ръка придържаше на коленете си бутилката, а дясната криеше в пазвата си, сигурно я топлеше. Лицето му почти не се виждаше от яката на шубата и козирката на кожената шапка, само неспокойните му очи проблясваха, сякаш тарантула гледеше от дупката си.

— Да вървим, Хинкус — подканих го аз. — Всички се събраха. Вас чакат.

— Всички ли? — пресипнало попита той.

Издишах кълбо пара, приближих се и пъгнах ръце в джобовете.

— Всички до един. Вас чакаме.

— Значи всички... — повтори той.

Кимнах и се огледах. Слънцето се беше скрило зад хребета, снегът в долината изглеждаше лилав, в тъмнеещото небе се издигаше бледата луна. С крайчеца на очите си забелязах, че Хинкус внимателно ме наблюдава.

— А защо ме чакат? — попита той. — Да бяха започнали... Защо ме безпокоят напразно?

— Собственикът ни е приготвил някаква изненада и иска всички да присъстваме.

— Изненада... — рече Хинкус и се изкашля. — Болен съм от туберкулоза — съобщи той внезапно. — Докторите казват, че ми трябва непрекъснато чист въздух... и месо от черна кокошка... — добави той и замълча.

Стана ми жал за него.

— Дявол да го вземе — казах аз искрено. — Съчувствам ви. Но все пак трябва да се обядва...

— Разбира се — съгласи се той и стана. — Ще похапна и пак ще се върна тук. — Остави бутилката в снега — Как мислите, лъжат ли докторите, или не? По отношение на чистия въздух...

— Мисля, че не. — Спомних си какъв бледозелен бе днес, когато слизаше по стълбицето и попитах: — Защо се утешавате с водка? Това със сигурност е вредно за вас.

— Ее! — произнесе той с тихо отчаяние. — Нима мога без водка? — той замълча. Слизахме по стълбите. — Не мога без водка — отсече той решително. — Страх ме е. Без водка ще полудея.

— Хайде, хайде, Хинкус — упрекнах го аз. — Туберкулозата сега се лекува. Не сме в деветнайсети век.

— Сигурно — вяло се съгласи той. Свърнахме по коридора. В столовата тропаха съдове, боботеха гласове. — Вие вървете, аз ще си съблека шубата — каза той, като се спря пред своята врата.

Кимнах и влязох в столовата.

— А къде е арестантът? — гръмогласно попита Симоне.

— Казвах ви, че не иска... — изписка Кайса.

— Всичко е наред — казах аз. — Сега ще дойде.

Седнах на мястото си, после се сетих за тукашните правила, станах и отидох за супа. Дьо Барнстокър разказваше нещо за магията на числата. Госпожа Мозес ахкаше. Симоне отривисто се подхилваше. „Оставете, Брадл... Дьобр... — гърмеше Мозес. Всичко това са средновековни глупости.“ Сипвах си супа, когато се появи Хинкус. Устните му трепереха и пак беше позеленял. Посрещна го взрив от приветствия, а той припряно огледа масата и някак неуверено се отправи към своето място между мен и Олаф.

— Не-не! — извика домакинът и притича до него с чашка ликьор. — Бойно кръщение!

Хинкус се спря, погледна чашката и каза нещо, което заради всеобщия шум не се чу.

— Не! — възрази стопанинът. — Това е най-доброто лекарство. За всички горести! Така да се каже, панацея. Моля!

Хинкус не оспори. Плисна напитката в устата си, остави чашката на подноса и седна на масата.

— Това се казва мъж! — звънна възхитено гласчето на госпожа Мозес. — Господа, той е истински мъж!

Върнах се на своето място и започнах да се храня. Хинкус не си взе супа, само си сложи малко печено. Сега не изглеждаше толкова зле и ми се стори, че размишлява съсредоточено за нещо. Заслушах се в разглаголстването на Дьо Барнстокър и тогава стопанинът почука с нож по чинията.

— Господа! — тържествено провъзгласи той. — Моля за минутка внимание! Сега, когато сме се събрали всички, ще си позволя да ви съобщя една приятна новина. Отговаряйки на многобройните желания на гостите, администрацията на хотела взе решение да организира днес празничен бал „Посрещане на пролетта“. Обядът няма да има край! Танци, господа, вино, карти, веселие и разговори!

Симоне изпляска с костеливите си длани. Госпожа Мозес също заръкопляска... Всички се оживиха, дори неотстъпчивият господин Мозес, който глътна огромна глътка от чашата си и промърмори: „Е, с карти все пак се изтрайва...“ А детето чукаше с вилица по масата и ми се плезеше. С такова едно розово езиче, съвсем приятно на вид. В

самия разгар на шумотевицата и оживлението Хинкус изведнъж се премести до мен и зашепна в ухото ми:

— Слушайте, инспекторе, чух, че сте полицай... Какво да правя? Току-що бръгнах в пътната чанта за лекарство. Предписано ми е да пия преди обяда някакъв сироп... А там си държа... е, дрешка една — топла, кожена жилетка, чорапите ми са там... А ето че нищо не беше останало. Парцали някакви чужди, скъсано бельо... и книжки...

Внимателно поставих лъжицата на масата и го погледнах. Очите му бяха станали кръгли, десният клепач потрепваше, в погледа му се четеше страх. Големият гангстер. Маниакът и садистът.

— Е? — казах аз през зъби. — И какво искате от мен?

Той веднага като че увехна и главата му потъна между плещите.

— А, не... нищо... Аз само не разбирам това шега ли е, или какво... Ако е кражба, то нали вие сте полицай... А може би, разбира се, и шега да е, какво мислите?

— Да, Хинкус — казах аз, отместих погледа си от него и отново се заех със супата си. — Тук всички се шегуват. Смятайте, че е шега, Хинкус.

6

За мое немалко учудване, идеята с вечеринката се оказа сполучлива. Похапнахме набързо и никой не напусна столовата, освен Хинкус, който измънка някакви извинения и се помъкна към покрива да промива белите си дробове с планински кислород. Аз го изпратих с поглед, изпитвайки нещо като угризение на съвестта. Дори ми мина мисълта отново да вляза в стаята му и да извадя от сака онзи проклет часовник. Шегите са си шегите, но заради този часовник той би могъл да има сериозни неприятности. И без това си има предостатъчно. Аз също. До гуша ми дойде от шегички и от собствената ми глупост... „Ще се напия“ — реших аз и веднага ми олекна. Обходих с поглед масата и замених чашката си с халба. Какво ми пука за всичко това? Аз съм в отпуск. И изобщо не съм полицай. Това, че съм се регистрирал като такъв, нищо не означава... Ако всъщност ви интересува, аз съм търговски агент. Търгувам с умивалници втора ръка. И с тоалетни чинии... Бегло си помислих, че за посредник по дела на непълнолетни Хинкус има прекалено беден речник. Отпъдих тази мисъл и старателно се закикотих заедно със Симоне над някаква негова поредна тъпа шега, която не бях чул. Изгълтах на екс половин чаша бренди и си налях още. В главата ми зашумя.

Между впрочем веселието започна. Кайса още не беше успяла да прибере мръсните съдове, а господин Мозес и Дьо Барнстокър, подканвайки се един друг с жестове, се отправиха към масата за игра на карти, покрита със зелено сукно, която се появи изведнъж в ъгъла на столовата. Собственикът включи музиката с оглушителна сила. Олаф и Симоне едновременно се устремиха към госпожа Мозес и тъй като тя не намери сили да избере кавалер, започнаха да танцуват тримата. Отрочето отново ми показа езика си. Правилно! Аз се измъкнах иззад масата и като се стараех да стъпвам по възможност твърдо, помъкнах към тази разбойница... към този разбойник бутилка и чаша.

— Един танц, мадмоазел? — попитах и се плъснах на стола редом с детето.

— Не танцувам, госпожо — лениво отвърна то. — Престанете да дрънкате глупости и ми дайте цигара.

Дадох, пийнах още бренди и започнах да обяснявам на това същество, че поведението му — неговото по-ве-де-ние! — е неморално и че така не бива. Дайте ми малко време и ще го натупам. Или, добавих аз, като помислих, ще го обвиня в носене на неподходящо облекло на обществено място. И за окачване на лозунги, казах аз. Не е хубаво. По вратите. Шокира и възбужда... Възбужда! Аз съм честен търговец и няма да позволя на никого... Осени ме блестяща мисъл. Ще се оплача от вас в полицията, казах аз, заливайки се в щастлив смях. Мога да ви предложа... не тоалетна чиния, разбира се, това би било неприлично, още повече на маса, но прекрасен умивалник. Удивително добре запазен, въпреки всичко. На фирмата „Павел Буре“. Не искате ли? Като ще почивам, да почивам!

Отрочето ми отвърщаше нещо, и то доста остроумно, ту с пресипнал момчешки бас, ту с нежен девически алт. Главата ми се завъртя и скоро взе да ми се струва, че разговарям едновременно с двама събеседници. Някъде тук се намираще покварено, тръгнало по лош път момче, което непрекъснато посръбваше от моето бренди и за което аз носех отговорност като служител в полицията, опитен търговски агент и старши по чин. И пак някъде тук имаше очарователна, екзотична девойка, която, слава Богу, никак не приличаше на моята старица и към която аз, струва ми се, започнах да изпитвам чувства, повече нежни, отколкото бащински. Отблъсквайки през цялото време момчето, което се намесваше в разговора, аз изложих на девойката моите възгледи за брака като доброволен съюз на две сърца, поели заедно определени морални задължения. И никакви велосипеди-мотоциклети, добавих строго. Да се разберем за това още сега. Моята старица не понася такива неща. Ние се уговорихме и пих отначало с момчето, а после и с момичето, моята годеница. Защо, по дяволите, млада пълнолетна девица да не може да пийне малко хубав коняк? След като повторих три пъти, не без предизвикателство, тази мисъл, която и на мен ми изглеждаше малко спорна, аз се облегнах на стола и огледах залата.

Всичко вървеше чудесно. Законите и моралните норми не се нарушаваха. Никой не окачваше лозунги, не пишеше бележки, не крадеше часовници. Музиката гърмеше. Дьо Барнстокър, Мозес и собственикът играеха на карти без ограничение на залога. Госпожа Мозес буйно танцуваше със Симоне нещо свръхмодерно. Кайса прибираще съдовете. Чинии, вилици и Олаф се въртяха около нея. Всички съдове на масата се намираха в движение — аз едва успях да хвана бягащата бутилка и залях панталона си.

— Брюн — казах аз проникновено, — не ми обръщайте внимание. Всичко това са идиотски шегички. Златните часовници, чаршафите... — тогава ме осени нова мисъл. — Ей, момче, защо не те науча да стреляш с пистолет?

— Не съм момче — тъжно каза девойката. — Нали с вас се сгодихме.

— Още по-добре! — възкликнах ентузиазно. — Имам дамски браунинг...

Известно време с нея беседвахме за пистолети, за годежни пръстени и неизвестно защо за телекинезата. После ме завладя съмнение.

— Не! — казах решително. — Не съм съгласен. Първо свалете очилата си. Не желая да купувам котка в чувал.

Това беше грешка. Девойката се обиди и изчезна, а момчето остана и взе да нагрубява. Но тогава към мен се приближи госпожа Мозес и ме покани на танц, а аз се съгласих с удоволствие. След минута у мен се появи твърдата увереност, че съм глупак, че би следвало да свържа съдбата си единствено с госпожа Мозес и само с нея. С моята Олга. Тя имаше божествено меки ръчички, които ни най-малко не бяха напукани, а съвсем гладички и тя охотно разрешаваше да ги целувам, имаше още прекрасни, добре различими очи, нескрити от никаква оптика, от нея очарователно благоухаше и тя нямаше брат-близък, груб, отракан юноша, който не ти дава дума да кажеш. Наистина, наоколо през цялото време, кой знае защо, се появяваше Симоне, умърлушеният палавник и велик физик, но с това напълно можех да се примиря, доколкото той не й беше роднина.

После, някак внезапно, изтрезнях и открих, че се намирам с госпожа Мозес зад пердето на прозореца. Аз я държах за талията, а тя, склонила глава на рамото ми, говореше:

— Гледай, каква очарователна гледка!...

Това неочаквано преминаване на „ти“ ме смути и започнах тъпо да наблюдавам гледката, размишлявайки как по-деликатно да сваля ръката си от кръста ѝ, докато не са ни видели. Впрочем, пейзажът съвсем не беше лишен от очарование. Луната навярно вече се беше издигнала високо, цялата долина изглеждаше синкава в нейната светлина, а близките планини сякаш висяха в неподвижния въздух. И тогава забелязах унилата сянка на нещастния Хинкус, сгърбил се на покрива, и измърморих:

— Горкият Хинкус...

Госпожа Мозес леко се отстрани от мен и учудено ме погледна от долу на горе.

— Горкият ли? — попита тя. — Защо?

— Той е тежко болен — обясних аз. — От туберкулоза и много се страхува.

— Да — подхвана тя. — Забелязахте ли още нещо? Той през цялото време се страхува. Един такъв подозрителен и много неприятен господин. И съвсем не е от нашия кръг...

Поклатих тъжно глава и въздъгнах:

— Ето че и вие натам клоните... — казах аз. — Нищо подозрително няма у него. Просто нещастен, самотен човечец. Много жалък. Да бяхте видели как от време на време позеленява и се покрива с пот. А тук с него непрекъснато се шегуват...

Тя изведнъж се засмя със своя чудесен кристален смях.

— Случваше се и граф Грейсток да позеленява ежеминутно. Толкова беше забавен!

Не намерих какво да отговоря на това, с облекчение свалих ръка от кръста ѝ и ѝ предложих цигара. Тя отказа и заразказва нещо за графове, барони, виконти и князе, а аз я гледах и се опитвах да си спомня какъв вятър ме е довял с нея зад това перде.

После пердето шумно се дръпна и пред нас възникна отрочето. Без да ме гледа, то тромаво потропна с крак и хрипкаво произнесе:

— Пермете ву^[1]...

— Бите^[2], момчето ми — очарователно усмихвайки се отвърна госпожа Мозес, подари ми поредната ослепителна усмивка и, прегърнатата от отрочето, се плъзна по паркета.

Въздъгнах и изтрих челото си с носна кърпа. Масата вече беше прибрана. Тройката картоиграчи в ъгъла продължаваше да играе. В билиардната Симоне биеше по топките, Олаф и Кайса се бяха изпарили. Музиката гърмеше с пълна сила, госпожа Мозес и Брюн демонстрираха необикновено майсторство. Внимателно ги заобиколих и се отправих към билиардната.

Симоне ме поздрави, като размаха щеката, и без да губи нито секунда от драгоценното време, ми предложи пет топки аванс. Снех самото си, запретнах ръкави и играта започна. Загубих огромно количество партии и бях наказан за това с огромно количество анекдоти. Стана ми съвсем леко на душата. Смеех се на вицовете, които почти не разбирах, тъй като в тях ставаше дума за някакви кварки, преживящи наляво крави, за професори с екзотични имена, пиех сода и не се поддавах на уговорките и подигравките на партньора, стенех престорено силно и се хващах за сърцето, когато не улучвах; тържеството ми беше неудържимо, когато улучвах; измислях нови правила на играта и с чар ги отстоявах; разпасах се до такава степен, че свалих връзката си и разкопчах яката на ризата. Според мен бях във форма. Симоне също. Той улучваше невъобразими и теоретично невъзможни топки, тичаше по стените, и дори, струва ми се, по тавана; в промеждутъците между анекдотите пееше с цяло гърло песни с математическо съдържание; постоянно обръщаше на „ти“ и казваше при това: „Пардон, старче! Проклето демократическо възпитание!“.

През отворената врата на билиардната от време на време зървах ту Олаф, който танцуваше с отрочето, ту собственика, който носеше на картоиграчите поднос с напитки, ту зачервената Кайса. Музиката все така гърмеше, играчите хазартно подвикваха, ту обявявайки пики, ту цакайки със спатии. От време на време се чуваше хрипливото: „Послушайте, Драбл... Бандрл... дьо!...“ и негодуващото удряне на чашата по масата, и гласът на хотелиера: „Господа, господа! Парите са прах...“, и се лееше кристалният смях и гласче на госпожа Мозес с нейното: „Мозес, какво правите, нали пиките вече минаха...“ След това часовникът удари половината на някакъв час, в столовата се размърдаха столове и видях как Мозес тупа Дьо Барнстокър по рамото. Чух го да боботи: „Играта беше добра, Барн Дьо... Вие сте опасен противник. Лека нощ, господа! Да вървим, скъпа...“ После, спомням си, на Симоне свърши, както той се изрази, запасът от гориво, и аз

отидох в столовата за нова бутилка бренди, решавайки, че и на мен ми е време да попълня запаса от веселие и безгрижие.

В залата все още свиреше музика, но вече нямаше никого, само Дьо Барнстокър, който седеше с гръб към мен на игралната маса, замислено правеше чудеса с двете колоди. С плавни движения на фините си бели ръце той измъкваше картите от въздуха, караше ги да изчезват в разтворените му длани, прехвърляше колодите от ръка в ръка като блестяща струя, разтваряше ги като ветрило във въздуха пред себе си и ги отправяше в небитието. Той не ме забеляза и аз се постарях да не го отвличам. Просто взех от бюфета една бутилка и на пръсти се върнах в билиардната.

Когато в шишето остана малко повече от половината, с мощен удар изхвърлих навън две топки и скъсах сукното на билиардната маса. Симоне се възхити, но аз разбрах, че това беше вече прекалено.

Край — казах и оставих щеката. — Ще отида да подишам чист въздух.

Минах през столовата, сега вече съвсем пуста, спуснах се във фойето и излязох на стълбището. Не зная защо, но ми беше тъжно, че вечеринката е свършила, а нищо интересно не се беше случило, че изпуснах шанса си с госпожа Мозес и май наговорих глупости на отрочето на покойния брат на господин Дьо Барнстокър и че луната е ярка, малка и ледена и че на много мили наоколо има само сняг и скали. Поговорих със санбернара, който извършваше нощната си обиколка и той се съгласи, че нощта действително е излишно тиха и пустинна и че самотата, при всичките си неизброими преимущества, е нещо кофти, но категорично отказа да огласи долината с вой или, в краен случай, да полае заедно с мен. В отговор на моите уговорки той само поклати глава, отдалечи се недоволен и легна край стълбите.

Разходих се напред-назад по разчистената пътечка пред хотела и се загледах в залятата от лунна светлина фасада. Светеше в жълто прозорецът на кухнята, в розово — прозорецът на спалнята на госпожа Мозес, светеше и у Дьо Барнстокър, и зад завесите на столовата; останалите прозорци бяха тъмни, а този на Олаф беше отворен напълно, както и сутринта. На покрива самотно стърчеше загърнатият в шубата си страдалец Хинкус, нещастен и самотен като нас с Лел, но още по-нещастен и сгърбен под бремето на своята болест и своя страх.

— Хинкус! — тихичко го повиках аз, но той не се помръдна. Може би беше задрямал, а може би не чуваше през топлите наушници и вдигнатата яка.

Замръзнах и с удоволствие си помислих, че сега точно е времето да затвърдя набеязаната добра традиция и да пийна горещ портвайн.

— Да вървим, Лел — казах аз и ние се върнахме във фойето. Там видях хотелиера и го посветих в своя замисъл. Срегнах пълно разбиране.

— Идете при камината, Петер, а аз ще отида да се разпоредя.

Приех поканата му, настанах се пред огъня и започнах да грея измръзналите си ръце. Чувах как собственикът ходи из фойето, как боботи нещо на Кайса и пак върви, щрака електрическите ключове, после стъпките му затихнаха и от столовата вече не се чуваше музиката. Като стъпваше тежко по стълбището, той отново влезе във фойето, като тихо се караше на Лел: „Не-не, Лел, не ми досаждай — говореше той строго. — Пак си извършил това безобразие. Този път вътре в къщата. Господин Олаф ми се оплака и това е позор. Къде се е чуло и видяло добро и порядъчно куче...“

И така, викингът беше опозорен още веднъж — помислих си аз с известно злорадство. Спомних колко бурно Олаф бе танцувал с отрочето в столовата и злорадството ми се засили. Затова, когато Лел с виновно наведена глава се приближи към мен и пхна студения си нос в шепата ми, аз го потупах по шията и прошепнах: „Юнак си ти, куче, нека му е!“

В този момент подът леко трепна под краката ми, жално зазвъняха стъклата и аз чух далечен мощен грохот. Лел изправи глава и наостри уши. Машинално погледнах часовника — беше десет часа и две минути. Целият се напрегнах и зачаках. Грохотът не се повтори. Някъде горе със сила се тресна врата, звъннаха съдовете в кухнята. Кайса извика: „Ой, Господи!“. Аз се надигнах, но в този момент се разнесоха стъпки и в залата с камината влезе собственикът с две чаши горещ портвайн.

— Чухте ли? — попита той.

— Да, какво беше това?

— Лавина в планината. И не е много далеч... Почакайте, Петер...

Той остави чашите върху поличката на камината и излезе. Взех своята и отново седнах в креслото си. Бях абсолютно спокоен. Срутванията не ме плашеха, а портвайнът, кипнат с лимон и канела, беше повече от достоен за похвала. „Чудесно!“ — помислих си аз, докато се настанявах по-удобно.

— Добре! — казах гласно. — Нали, Лел?

Кучето не възрази, макар че за него нямаше портвайн.

Собственикът се върна. Взе своята чаша, седна до мен и известно време мълчаливо се взираше в нажежените въглени.

— Спукана ни е работата, Петер — глухо и тържествено произнесе накрая той. — Ние сме отрязани от външния свят.

— Как така? — попитах аз.

— До коя дата сте в отпуска, Петер? — продължи той със същия глух глас.

— Да кажем до двайсети. Какво става всъщност?

— До двайсети — бавно повтори той. — Повече от две седмици... Да, май имате шанс навреме да се върнете на работа.

Оставих чашата на коляното си и саркастично погледнах този мистификатор.

— Говорете направо, Алек. Не ме щадете. Какво се е случило? ТОЙ ли се е върнал най-сетне?

Хотелиерът се усмихна доволно.

— Не. За щастие не е това. Длъжен съм да ви кажа, но да си остане между нас, ТОЙ беше рядко заядлив и капризен тип и ако се върне... Впрочем, за мъртвите или добро, или нищо. Да поговорим за живите. Радвам се, че имате още две седмици, защото може би по-рано няма да разринат.

Разбрах.

— Пътят ли е затрупан?

— Да. Сега опитах да се свържа с Мюр. Телефонът не работи. Това може да означава само онова, което е означавало вече няколко пъти през последните десет години: срутването е запушило Гърлото на бутилката (вие сте минали през него) и това е единственият проход към моята долина.

Отпих от чашата си.

— Веднага разбрах какво е станало — продължи той. — Грохотът се чу откъм север. Сега ни остава само да чакаме. Докато си

спомнят за нас, докато сформират работна бригада...

— Водата ще ни стигне — замислено казах аз. — А няма ли да изпаднем в людоедство?

— Не — каза собственикът с видимо съжаление. — Освен ако ви се прииска да разнообразите менюто. Предварително ви предупреждавам: няма да ви дам Кайса. Можете да гложгате Дьо Барнстокър. Този стар мошеник спечели днес от мен седемдесет крони.

— А как сме с горивото? — попитах аз.

— У нас винаги са в резерв моите вечни двигатели.

— Хм... — казах аз. — Те дървени ли са?

Собственикът ме изгледа с упрек. После каза:

— Защо не попитате, Петер, как сме с пиенето?

— А как сме?

— С пийването — гордо каза собственикът — сме особено добре. Само от ликьора собствено производство имаме сто и двадесет бутилки.

Известно време ние мълчаливо гледахме въглените, спокойно посръбвайки от чашите. Беше ми хубаво, както никога по-рано. Обмислях възникналите току-що перспективи и колкото повече ги обмислях, толкова повече ми харесваха. След това собственикът внезапно каза:

— Едно нещо ме безпокои, Петер, ако говорим сериозно. Имам впечатлението, че съм загубил добри клиенти.

— По какъв начин? — попитах аз. — Напротив, осем тлъсти мухи са се оплели във вашата паяжина и нямат никакви шансове да се измъкнат по-рано от две седмици. Каква реклама! Всички те после ще разказват как са били живи погребани тук и едва не са се изяли един друг...

— Така е — самодоволно призна собственикът. — За това вече помислих. Но нали мухите биха могли да бъдат и повече, тук всеки момент трябваше да пристигнат приятелите на Хинкус...

— Приятелите на Хинкус ли? — учудих се аз. — Той ли ви каза, че очаква приятелите си?

— Не ми е казал... Той звъня в Мюрската поща и продиктува телеграма.

— И какво?

Собственикът вдигна пръст и тържествено издекламира:

— „Мюр, хотел «При загиналия алпинист». Чакам, побързайте.“
Нещо подобно.

— Никога не бих и помислил — измърморих аз, — че Хинкус има приятели, които са съгласни да споделят самотата му. Макар че...
защо не? Пуркоа па, така да се каже...

[1] Позволете (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Моля (нем.) — Бел.прев. ↑

Към полунощ ние с хотелиера свършихме каната с горещ портвайн, обсъдихме как по-ефектно да съобщим на останалите гости, че са зазидани живи, и решихме няколко световни проблема, а именно: обречено ли е човечеството на измиране (да, обречено е, но по това време нас вече няма да ни има); разумно същество ли е санбернарското куче Лел? (да, разумно, обаче не ни е предоставена възможността да убедим в това глупавите учени); заплашена ли е Вселената от така наречената топлинна смърт (не, не е заплашена предвид наличието в плевника на собственика на вечни двигатели както от първи, така и от втори род); от какъв пол е Брюн (тук аз нищо не можах да докажа, а собственикът изказа и обоснова странната идея, че Брюн е зомби, тоест съживен с магия мъртвец, който няма пол)...

Кайса бе ошетала столовата, измила съдовете и се яви с молба да ѝ бъде позволено да си легне. Разрешихме ѝ. Изпровождайки я с поглед, стопанинът ми се оплака от самотата си и от това, че жена му го напуснала. Тоест, не го оставила... не е толкова просто... но с една дума сега вече няма съпруга. Отвърнах му, че не го съветвам да се жени за Кайса. Първо, това ще навреди на имиджа на заведението. Второ, Кайса прекалено много обича мъжете и няма да е добра съпруга. Стопанинът се съгласи, че всичко това е вярно, той също много е мислил за това и е стигнал до същите изводи. Но, възрази той, за коя тогава да се ожени, щом сега сме навеки зазидани в тази долина. Бях безсилен да му дам съвет. Покаях се, че съм женен втори път и по този начин съм изчерпал неговия лимит. Това беше страшна мисъл и въпреки че хотелиерът веднага ми прости всичко, аз се почувствах егоист и че съм ощетил ближния. За да компенсирам поне малко тези свои отвратителни качества, реших да посветя домакина си във всички технически тънкости при фалшифицирането на лотарийни билети. Хотелиерът ме слушаше внимателно, но на мен това ми се стори недостатъчно и аз поисках от него да запише всичко. „Ще забравите! — повтарях отчаяно. — Ще изтрезнеете и ще забравите!“

Стопанинът страшно се уплаши, че действително ще забрави, и поиска практически занимания. Струва ми се, че точно тогава санбернарът Лел изведнъж скочи и глухо джафна. Хотелиерът се взря в него.

— Не разбрах! — строго каза той.

Лел джафна два пъти подред и се отправи към фойето.

— Аха — каза хотелиерът, докато ставаше. — Някой е дошъл.

Последвахме Лел. Бяхме изпълнени от гостоприемство. Кучето стоеше пред входа. Зад вратата се разнасяха странни стържещи и скимтящи звуци. Хванах собственика за ръката.

— Мечка! — прошепнах аз. — Гризли! Имате ли пушка? Бързо!

— Страхувам се, че не е мечка — с глух глас каза собственикът. — Страхувам се, че най-накрая това е ТОЙ. Трябва да отключим.

— Не трябва! — възразих аз.

— Трябва. Той си плати за две седмици, а живя само една. Ние нямаме право. Ще ми отнемат разрешителното.

Зад вратата някой стържеше и проскимтяваше. Лел се държеше странно: стоеше встрани от вратата и я гледаше въпросително, като от време на време шумно подушваше въздуха. Според мен точно така трябваше да се държат кучетата, срещнали за пръв път привидение. Докато мъчително търсех законни основания да не отваряме вратата, стопанинът взе самостоятелно решение. Той смело протегна ръка и премести резето.

Вратата се отвори и към краката ни бавно изпълзя облепено в сняг тяло. Ние се хвърлихме към него, изтеглихме го в хола и го обърнахме по гръб. Снежният човек застана и се изпъна. Очите му бяха затворени, дългият му нос беше бял.

Собственикът, без да губи секунда, разви бурна дейност. Разбуди Кайса, нареди ѝ да стопли вода, наля в устата на непознатия чаша горещ портвайн, разтри лицето му с вълнена ръкавица, а след това обяви, че трябва да го отнесем в банята. „Хванете го под мишниците, Петер — разпореди се той, — а аз ще го вдигна за краката...“ Изпълних разпореждането и получих малък шок: оказа се, че непознатият беше еднорък, дясната му ръка я нямаше чак до рамото. Пренесохме клетника в банята, поставихме го на скамейката, а след това притича Кайса само по нощница и хотелиерът обяви, че по-нататък ще се справи сам.

Върнах се при камината и допих своя портвайн. Главата ми беше съвсем бистра, бях способен да анализирам и съпоставям с необикновена бързина. Едноръкият не беше облечен според сезона. Бе с късичко сако, тесни панталони и модни обувки. По тукашните места така може да бъде облечен само човек, който пътува с автомобил. Значи с колата му нещо се е случило и той е бил принуден да дойде до хотела пеша. Очевидно бе ходил дълго, щом бе останал без сили и бе замръзнал. Тогава разбрах абсолютно ясно: той е дошъл с кола и е попаднал под лавината в Гърлото на бутилката. Това беше приятелят на Хинкус, ето кой беше! Трябва да събудя Хинкус... Може би в автомобила бяха останали още хора, които бяха ранени и не можеха да се движат. Може би бяха вече мъртви... Хинкус би трябвало да знае...

Изскочих от залата с камината и изтичах на втория етаж. Притичвайки покрай банята, чух как там обилно тече вода и стопанинът със свиреп шепот се караше на Кайса за глупостта ѝ. Лампата в коридора беше угасена, достатъчно дълго търсих ключа, а после още по-дълго чуках на вратата на Хинкус. Той не отговаряше. „Нима още е на покрива! Нима дреме там? Ами ако е замръзнал?“ — ужасих се аз и стремглаво се понесох по таванската стълба. Точно така, беше на покрива. Седеше в предишната поза, настръхнал, сгушил глава в огромната си яка и пъхнал ръце в ръкавите.

— Хинкус! — викнах аз.

Той не помръдна. Тогава изтичах към него и го разтърсих за рамото. Смаях се. Той изведнъж някак странно се отпусна и ръката ми потъна в него.

— Хинкус! — объркан викнах аз, като го подхванах неволно.

Шубата се разтвори, от нея изпаднаха няколко буци сняг, смъкна се кожената шапка; едва тогава разбрах, че Хинкус го няма, а има снежно чучело, облечено в неговата шуба. В този момент изтрезнях окончателно. Бързо се огледах. Ярката малка луна висеше точно над главата ми и беше светло като ден. На покрива имаше много еднакви следи, не можеш да разбереш чии са. Край шезлонга снегът беше изпотъпкан, разхвърлян и разровен — или са се борили, или са събирали сняг за чучелото. Докъдето ми стигаше погледът, снежната долина беше пуста и чиста, тъмният пояс на пътя отиваше на север и се губеше в сиво-синкавата мъгла, която скриваше отвора на Гърлото на бутилката.

„Стоп!“ — помислих аз, като се стараех да се взема в ръце. Да опитам да отгатна защо на Хинкус му е притрябвала тази бутафория. Несъмнено, за да мислим, че седи на покрива. А през това време той е на съвсем друго място и върши някакви свои работи... лъжетуберколозен, лъженещастник... Какви работи и къде? Отново внимателно огледах покрива, опитах се да се ориентирам по следите, нищо не разбрах, поразрових снега и намерих две бутилки — едната бе празна, но в другата имаше бренди. Ето това недопито бренди ме довърши. Разбрах, че от момента, когато Хинкус е преценил за възможно да изхвърли на вятъра бренди за не по-малко от пет крони, положението е станало сериозно. Бавно слязох на втория етаж, отново почуках на вратата на Хинкус, но пак никой не се отзова. За всеки случаи натиснах дръжката. Вратата се отвори. Приготвих се за всякакви изненади, протегнах напред ръка, за да бъда готов срещу възможно нападение в тъмнината, влязох, бързо напипах електрическия ключ и светнах лампата. В стаята всичко изглеждаше непроменено, пътните чанти стояха по местата си, но и двете бяха отворени. Разбира се, Хинкус го нямаше, пък и не се надявах да го намеря тук. Приседнах до саковете и внимателно ги претърсих. В тях всичко беше както по-рано, с малки изключения: изчезнали бяха и златният часовник, и браунингът. Ако Хинкус беше избягал, той щеше да вземе парите. Хубава пачка, тежичка...

Едно само ми беше ясно: подготвяше се някакво престъпление. Какво ли? Убийство? Кражба? Бързо пропъдих мисълта за убийство. Просто не можех да си представя кого тук могат да убият и защо. После си спомних за бележката, която бяха подхвърлили на Дьо Барнстокър и се почувствах зле. Впрочем от нея ставаше ясно, че ще го убият само в случай, че се опита да избяга...

Изключих осветлението и излязох в коридора, като притворих вратата зад себе си. Приблжих се до стаята на Дьо Барнстокър и натиснах дръжката. Вратата беше заключена. Тогава почуках. Никой не се обади. Почуках пак и сложих ухо на ключалката. Фокусникът се обади с неясен, явно сънен глас: „Една минутка, ей сега...“ Старецът беше жив и не се канеше да бяга. Не ми се искаше да се обяснявам с него, затова изскочих на стълбищната площадка и се притиснах до стената под таванската стълба. След минутка щракна ключът и вратата изскърца. Гласът на Дьо Барнстокър с изумление произнесе: „Странно,

все пак...“ Отново скръцна вратата и отново щракна ключът. Тук всичко беше наред — в крайна сметка засега.

„Не“ — решително си помислих аз. — Убийство — това, разбира се, е глупост и бележката са му подхвърлили или от глупост, или за заблуда. А как стои въпросът с кражбата? Кой тук заслужава да бъде ограбен? Доколкото знам, в хотела има двама богати хора: Мозес и собственикът. Така. Прекрасно. И двамата са на първия етаж. Стаята на Мозес е в южното крило, касата на собственика — в северното. Разделя ги фойето. Ако седна там... Впрочем в канцеларията на стопанина може да се влезе и отгоре, като се спуснеш от столовата в кухнята и след това минеш през бара. Изведнъж си спомних за едноръкия непознат. Хм... Може би действително му се е случила авария, а може би всичко това е комедия, като снежния човек на покрива. Не, на това няма да се хвана, господа!

Слязох във фойето. В банята вече нямаше никого, а на сред фойето стоеше смаяната Кайса, по нощница и прегърнала мокрите и смачкани дрехи на непознатия. В коридора на южното крило светеше, от празната досега стая срещу залата с камината се дочуваше приглушеният бас на хотелиера. Явно бяха настанили непознатия там, а на него може би точно това му и трябваше, правилна преценка: няма да помъкнат полумъртвия човек на втория етаж...

Кайса се опомни най-накрая и се канеше да тръгне към крилото на собственика, но аз я спрях. Взех от нея дрехите и обискирах джобовете. За мое огромно учудване, в тях нямаше нищо. Съвсем нищо. Нито пари, нито документи, нито цигари, нито носна кърпа нищо.

— С какво е облечен сега? — попитах аз.

— Как така? — попита Кайса и аз я оставих на мира.

Върнах ѝ дрехите и отидох да погледна новодошлия. Той лежеше в леглото, завит с одеяло до брадата. Собственикът го пое от лъжичка с нещо горещо, нареждайки: „Трябва, господине, трябва... да се изпотите е нужно, добре да се изпотите...“ Непознатият имаше ужасен вид. Лицето му бе посиняло, краят на острия му нос бе бял като сняг, едното му око беше болезнено присвито, а другото напълно затворено. Но трябваше да му задам няколко въпроса. На всяка цена.

— Вие сам ли сте? — попитах аз.

Той мълчаливо ме гледаше с присвитото си око и тихичко стенеше.

— Някой да е останал в колата? — попитах аз ясно. — Или сте пътували сам?

Непознатият отвори уста, подиша през нея и отново я затвори.

— Слаб е — каза собственикът. — Тялото му е като на парцалена кукла.

— Дявол да го вземе — измърморих аз. — Наистина ще се наложи някой от нас да отиде до Гърлото на бутилката.

— Да — съгласи се хотелиерът. — Може там да е останал още някой... Мисля, че те са попаднали под срутването.

— Ще се наложи вие да идете — казах аз решително и в този момент непознатият заговори.

— Олаф — едва отрони той. — Олаф Андварафорс... Повикайте го.

Аз изпитах поредния шок.

— Аха — каза собственикът и постави чашата с напитката на масата. — Сега ще го повикам.

— Олаф... — повтори непознатият.

Хотелиерът излезе и аз седнах на неговото място.

Чувствах се като идиот. В същото време и доста ми олекна на сърцето: мрачната, при всичката ѝ убедителност схема, която бях начертал, се разруши от само себе си.

— Сам ли бяхте? — попитах отново.

— Сам... — простена непознатият. — Авария... Повикайте Олаф... Къде е Олаф Андварафорс?

— Тук е, тук е — казах аз. — Сега ще дойде.

Той затвори очи и притихна. Аз се облегнах на стола. Добре. А къде все пак се е дянал Хинкус? И какво става с касата на собственика? В главата ми беше каша.

Хотелиерът се върна, веждите му бяха вдигнати високо, устните — стиснати. Той се наведе към ухото ми:

— Странно, Петер. Олаф не се обади. Вратата е заключена, отвътре вее студ. И резервните ми ключове изчезнаха някъде...

Мълчаливо измъкнах от джоба си връзката ключове, която бях отмъкнал от канцеларията, и му я подадох.

— Аха — каза той. Взе ключовете. — Е, все едно. Знаете ли, Петер, да отидем заедно. Нещо тук не ми харесва.

— Олаф... — простена непознатият — Къде е Олаф?

— Сега, сега — успокоих го аз. Чувствах, че бузата ми започва да потрепва. Ние с хотелиера излязохме в коридора. — Ето какво, Алек — казах аз. — Извикайте тук Кайса. Нека седи около този момък и да не мърда от мястото си, докато не се върнем.

— Аха — отново рече собственикът, веждите му играеха — Ето значи каква била работата... Виждам, виждам...

Той изтича в тръст към своята половина на етаж, а аз бавно се отправих към стълбището. Бях вече изкачил няколко стъпала, когато чух зад себе си собственикът да произнесе строго:

— Ела, Лел. Стой тук... Да стоиш. Никого не пускай да влиза. И никой да не излиза.

Той ме настигна в коридора на втория етаж и ние заедно приближихме стаята на Олаф. Почуках и веднага видях окачената на вратата с кабарче на нивото на очите бележка. „Както се уговорихме бях, но не дочаках. Ако продължавате да жадувате за реванш, съм на вашите услуги до единайсет. Дьо Б.“

— Видяхте ли това? — бързо попитах стопанина.

— Да. Но не успях да ви кажа.

Отново почуках и без да чакам отговор, взех от собственика връзката ключове.

— Кой е? — попитах аз.

Той ми го показа. Пъхнах ключа. Дявол да го вземе — вратата беше заключена отвътре и в ключалката имаше ключ. Докато се мъчех да го избутам, вратата на съседната стая се отвори и като завързваше колана на халата си, в коридора излезе Дьо Барнстокър, сънен, но с добродушен вид.

— Какво става, господа? — осведоми се той. — Защо ни пречите да спим?

— Хиляди извинения, господин Дьо Барнстокър — каза собственикът, — но тук се случват събития, които изискват решителни действия.

— Ах, така ли? — каза Дьо Барнстокър с интерес. — Надявам се, че няма да ви преча?

Разчистих пътя на ключа и се изправих. Изпод вратата вееше зимен студ и бях абсолютно сигурен, че стаята ще е празна, както и тази на Хинкус. Отключих и разтворих вратата. Лъхна ме вълна от мразовит въздух, но аз почти не я усетих. Стаята не бе празна. На пода лежеше човек. Светлината от коридора не беше достатъчна, за да го разпозная. Видях само огромните му подметки на прага на антрето. Влязох вътре и запалих лампата.

На пода лежеше Олаф Андварафорс, истинският потомък на конунгите и възмъжал бог. Той беше явно и безнадеждно мъртъв.

8

Старателно затворих прозореца с всички райбери, взех куфара, внимателно прескочих тялото и излязох в коридора. Собственикът вече ме чакаше с лепило и ленти хартия. Дьо Барнстокър не беше си отишъл, стоеше на същото място, облегал рамене о стената и изглеждаше остарял с около двадесет години. Аристократичните устни бяха увиснали и жалко потрепераха.

— Какъв ужас!... — мъкнаше той, като ме гледаше отчаяно. — Какъв кошмар!

Заклучих вратата, запечатах я с пет ленти хартия и се разписах на всяка два пъти.

— Какъв ужас! — мърмореше Дьо Барнстокър зад гърба ми. — И сега нито реванш... нито нищо...

— Идете си в стаята — наредих му аз. — Заклучете се и стойте там, докато не ви повикам... Секунда. Бележката ваша ли е?

— Да — призна Дьо Барнстокър. — Аз...

— Добре. Това ще оставим за после. — Вървете.

Обърнах се към хотелиера:

— Двата ключа вземам със себе си. Други има ли? Добре. Имам една молба, Алек. Все още не съобщавайте нищо на този... едноръкия. Излъжете го нещо, ако започне много да се безпокои. Погледнете в гаража, дали всички коли са на мястото си... А сега ето какво... Ако видите Хинкус, задръжте го, па макар и със сила. Засега толкова. Аз ще си бъда в стаята. И помнете: никому нито дума, разбрахте ли ме?

Собственикът мълчаливо кимна и тръгна надолу.

В стаята си сложих куфара на Олаф върху изцапаната маса и го отворих. Тук също нещо не беше наред. Още по-лошо, отколкото при фалшивия багаж на Хинкус, състоящ се от парцали и книги. А тук, в този плосък елегантен куфар, пространството се заемаше от някакъв прибор — черна метална кутия с неравна повърхност... с разноцветни копчета, стъклени прозорчета, никелирани радиопредаватели. Нито

бельо, нито пижама, нито сапунерка... Затворих куфара, тръшнах се в креслото и запалих цигара.

Добре. Какво всъщност става, инспектор Глебски? Вместо да лежиш между чисти чаршафи и сладко да спиш, вместо да станеш пораничко, да се обтриеш със сняг и да обиколиш със ските цялата долина, вместо после весело да обядваш, да изиграеш партия билиард, да пофлиртуваш с госпожа Мозес, а вечерта да се разположиш пред камината с чаша горещ портвайн, вместо да се наслаждаваш на всеки един ден на първата си истинска отпуска от четири години насам... Какво имаш вместо всичко това? Имаш пресен труп. Зверско убийство. Тъжна криминална каша.

Добре. В нула часа и двацет и четири минути на трети март тази година аз, полицейският инспектор Глебски, в присъствието на честните граждани Алек Сневар и Дьо Барнстокър, намерих трупа на някой си Олаф Андварафорс. Тялото се намираше в стаята на упоменатия Андварафорс, която беше заключена отвътре, но един прозорец беше изцяло отворен. Мъртвият лежеше изпънат по корем на пода. Главата му беше зверски и по неестествен начин обърната на сто и осемдесет градуса, така че, макар тялото да лежеше по корем, лицето беше обърнато към тавана. Ръцете му бяха протегнати и почти се допираха до малък куфар, който беше единственият багаж на убития. В дясната си ръка покойникът стискаше огърлица от дървени мъниста, принадлежаща, както е добре известно, на добрата гражданка Кайса. Чертите на лицето на убития бяха разкривени, очите му — широко отворени, устата — озъбена. В близост до устата му се усещаше слаб, но добре различим мирис на някакво отровно химическо вещество, може би карболова киселина, може би формалин. В стаята липсват определени и недвусмислени следи от борба. Кувертюрата на оправеното легло е смачкана, вратичките на стенния шкаф са откренати, доста изместено е тежкото кресло, предназначено да стои до масата в такива стаи. Не успях да намеря следи по перваза и по покрития със сняг корниз. Следи по езичето на ключа... (Извадих ключа от джоба си и още веднъж внимателно го огледах)... следи по езичето на ключа при визуален оглед също не се забелязват. Предвид липсата на специалисти, инструменти и лаборатория, медицинско, дактилоскопско и всякакво друго специално изследване, не е възможно (и няма да бъде направено). Съдейки по всичко, смъртта е настъпила в

резултат на това, че на Олаф Андварафорс с чудовищна сила и жестокост е счупен вратът.

Непонятен е странният мирис от устата, непонятно е и каква гигантска сила е трябвало да притежава убиецът, за да извие шията на този великан без дълга, шумна и оставяща множество следи борба. Впрочем, както е известно, сборът от два минуса дава плюс. Може да се предположи, че Олаф отначало е бил отровен, приведен в безпомощно състояние с някаква отрова, след което са го довършили по такъв злодейски начин, който впрочем изисква огромна сила. Да, такова предположение обяснява някои неща, макар че веднага предизвиква нови въпроси. Защо е трябвало да се доубива зашеметеният по такъв зверски и труден начин? Защо просто не са го наръгали с нож или в краен случай не са го удушили с въженце? Ярост, бяс, ненавист, отмъщение? Садизъм?... Хинкус? Може би е Хинкус, макар че той на външен вид е слабоват за подобни упражнения... Може би не е Хинкус, а този, който ми подхвърли бележката за него?...

Не, така няма да постигна нищо. Ех, защо нямах работа с фалшив лотариен билет или фалшифицирана счетоводна книга? С тях бързо щях да се справя...

Ето какво трябва да направя: да седна в автомобила и да стигна до срутването, да се опитам да го премина на ски, да стигна до Мюр и да се върна тук с момчетата от отдела за убийства. Понечих да стана, но седнах отново. Това би бил добър изход, но бе ужасно невъзможен. Означаваше да зарежа тук всичко на произвола на съдбата, да дам на убиеца време и всякакви възможности... да оставя Дьо Барнстокър, когото заплашвах... И как ще премина през срутването? Мога да си представя какво означава лавина в Гърлото на бутилката.

На вратата се почука. Влезе хотелиерът, носещ на поднос чаша с горещо кафе и сандвичи.

— Всички коли са по местата си — обяви той, докато оставяше подноса пред мен. — Ските също. Никъде не можах да намеря Хинкус. На покрива се търкалят шубата и шапката му, но навярно сте ги видели.

— Да, видях ги — проговорих, отпивайки кафе. — А как е новодошлият?

— Спи — каза собственикът. Стисна устни и опипа с пръсти изсъхналото вече лепило на масата. — Н-да... Та той спи. Странен тип.

Възвърна цвета си и изглежда доста прилично. Оставих при него Лел. Така, за всеки случай.

— Благодаря ви, Алек — казах аз. Вървете си сега и нека бъде тихо. Нека всички спят.

Собственикът кимна с глава.

— Няма да се получи. Мозес вече стана, в стаята му свети... Добре, тръгвам си. А Кайса ще затворя... Глупава е тя, макар че още нищо не знае.

— И по-добре да не знае — казах аз.

Хотелиерът излезе. С наслаждение изпих кафето, отместих чинията със сандвичите и отново запалих цигара. Кога видях Олаф за последен път? Аз играех билиард, а той танцуваше с отрочето. Това беше преди да се разотидат картоиграчите. А те си отидоха, когато удари половинката на някакъв час. Веднага подир това Мозес обяви, че е време да си ляга. Е, няма да бъде трудно да установя този час. Но колко преди това видях за последен път Олаф? Ами, малко преди това. Добре, ще разбере. Сега: огърлицата на Кайса, бележката на Дьо Барнстокър, чули ли са нещо съседите на Олаф — Дьо Барнстокър и Симоне?

Тъкмо бях започнал да усещам, че в мен се оформя някакъв план за разследване, когато изведнъж чух доста силни и глухи удари по стената, разделяща ме от стаята музей. Дори тихо простенах от яд. Хвърлих сакото си, дръпнах ръкавите на ризата и внимателно, на пръсти излязох в коридора. „Ще удрям в лицето, по зъбите — си помислих за миг. Ще му кажа как се правят шегички...“

Разтворих широко вратата и като куршум влетях в стаята музей. Там беше тъмно и аз бързо светнах лампата. Помещението беше празно и чукането изведнъж се прекрати, но чувствах, че вътре има някой. Надникнах в тоалетната, в шкафа и зад пердетата. Зад мен се разнесе глухо мучене. Хвърлих се към масата и отместих тежкото кресло.

— Излизай! — яростно заповядах аз.

В отговор отново се чу глухо мучене. Клекнах и погледнах под масата. Там, затиснат между нощните шкафчета, в страшно неудобна поза, омотан с въже и с парцал в устата, лежеше, сгънат натри, опасният гангстер, маниак и садист Хинкус и блещеше срещу мен от тъмното сълзящите си мъченически очи.

Измъкнах го на средата на стаята и извадих парцала от устата му.
— Какво означава това? — попитах аз.

В отговор той започна да кашля. Кашля дълго, със задъхване, до прегракване, плюеше във всички посоки, охкаше и хъркаше. Надникнах в тоалетната, взех бърснача на загиналия алпинист и разрязах въжетата на Хинкус. Нещастникът така беше отеъкъл, че не можеше да вдигне ръка и да изтрие лицето си. Дадох му вода. Пи жадно и накрая чух гласа му: дълго и цветисто изпсува. Помогнах му да стане и го настаних в креслото. Като мърмореше ругатни и мръщеше до плач лицето си, той започна да опипва шията си, китките, хълбоците.

— Какво се е случило с вас? — попитах аз. Виждайки го, изпитах определено облекчение: мисълта, че зад кулисите на убийството се крие невидимият Хинкус ме бе тревожила доста.

— Какво се е случило... — мърмореше той. — Сами виждате какво се е случило! Вързаха ме като овен и ме пъгнаха под масата...

— Кой?

— Откъде да зная? — каза мрачно и изведнъж целият потрепери.
— Боже мой! Да бях пийнал... Имате ли нещо за пиене, инспекторе?

— Не — казах аз. — Но ще има. След като отговорите на въпросите ми.

Той с мъка вдигна лявата си ръка и запретна ръкава.

— По дяволите, часовникът ми е счупен... — отново промърмори Хинкус. — Колко е часът, инспекторе?

— Един през нощта — отговорих аз.

— Един часа през нощта... — повтори той. — Един през нощта... — Очите му се втренчиха в нещо. — Не — отсече и се надигна. — Трябва да пийна. Отивам в бара и ще пийна.

Бутнах го леко в гърдите и го наместих отново в креслото.

— Има време — рекох.

— Казвам ви, че искам да пия! — той повиши глас и направи опит отново да стане.

— Аз пък ви казвам, че има време! — креснах, като осуетих и този му опит.

— Вие пък кой сте, та да заповядвате? — викна той.

— Не крещете — казах. — Аз съм полицейски инспектор. Вие сте заподозрян, Хинкус.

— Как така заподозрян? — попита той, като веднага понижи тон.

— Сам знаете — отговорих, стараейки се да спечеля време, за да измисля как да действам по-нататък.

— Нищо не зная — нацупено отвърна той. — Защо ми говорите глупости? Нищо не зная и не искам да зная. А вие ще отговаряте, инспекторе, за вашите шегички.

Аз самият усещах, че ще се наложи да отговарям за номерата си, но нямах какво да губя. Мокър от дъжд не се бои.

— Слушайте, Хинкус. В хотела е извършено убийство. Така че по-добре отговаряйте на моите въпроси, защото, ако хитрувате, ще ви обезобразя, както Бог костенурката.

Известно време ме гледа мълчаливо с отворени уста.

— Убийство... — повтори някак разочаровано — Ново двајсет! А какво общо имам аз с това? Мен самия едва не ме утрепаха... А кой е убитият?

— А вие как мислите?

— Бе, откъде да зная? Когато излязох от столовата, като че всички бяха живи. Но после... — той млъкна.

— Е? — подканих го аз. — Какво стана после?

— Нищо. Аз си седях на покрива и дремех. Изведнъж усещам, че ме душат, търкалят ме и повече нищо не помня. Дойдох на себе си под тази келява маса, едва не полудях, помислих, че са ме зазидали жив. Започнах да чукам. Чукам, чукам, никой не идва. След това дойдохте вие. Това е всичко.

— Можете ли да кажете кога приблизително ви нападнаха?

Той се замисли, известно време мълча, след това изтри с ръка устата си, погледна пръстите си, отново целият потрепери и обърса длан в панталоните си.

— Е? — попитах аз.

Той ме погледна с мътни очи.

— Какво?

— Питам ви, кога...

— А... Ами май около девет. Последния път, когато погледнах часовника, беше осем и четирийсет.

— Дайте тук часовника — казах аз.

Той послушно откопча каишката и ми го подаде.

Часовникът не беше счупен, а просто смачкан. Часовата стрелка беше счупена, а минутната показваше четирийсет и три минути.

— Кой беше? — отново попитах аз.

— Откъде да знам? Нали ви казах, че бях задрямал.

— И не се събудихте, когато ви нападнаха?

— Нападнаха ме изотзад — тъжно каза той. — Нямам очи на задника.

— Я вдигнете брадичката си!

Той мрачно ме гледаше изпод вежди и аз разбрах, че съм на верен път. Хванах с два пръста челюстта и грубо вдигнах главата му. Господ знае какво означаваха тези синини и драскотини на слабата му, жилеста шия, но аз уверено казах:

— Престанете да лъжете, Хинкус. Душили са ви отпред и сте видели кой. Кой беше?

Човекът мръдна глава и се освободи.

— Вървете по дяволите — изхърка той. — По дяволите! Не ви влиза в работата! Когато и да са утрепали, аз към това нямам отношение, а на останалото плюя... И ми е необходимо да пийна! — закрепця той изведнъж — Всичко ме боли, разбирате ли, полицейски тъпако?

Както изглежда, беше прав. Той в нищо не беше замесен, нямаше отношение към убийството, във всеки случай — пряко отношение. Но аз нямах право да отстъпвам.

— Както искате — хладно произнесох. — Тогава ще ви затворя в килера и няма да получите нито бренди, нито цигари, докато не кажете всичко, което знаете.

— Ама какво искате от мен? — изстена той. Виждах, че е готов да заплаче. — Какво сте се лепнали за мен?

— Кой ви нападна?

— По дяволите! — отчаяно изсъска. Бе, не искам да говоря за това, не го ли разбирате? Видях го, да, видях кой беше! — той отново потръпна и направо се сви встрани. — Не пожелавам и на врага си да го види! Вие щяхте да пукнете от страх!

Той не беше на себе си.

— Добре — казах аз и се надигнах, — да вървим.

— Къде?

— Да пием — казах.

Излязохме в коридора. Той се олюляваше и се вкопчваше в ръкава ми. Беше ми интересно как ще реагира, като види лепенките на вратата на Олаф, но той нищо не забеляза, явно не му беше до това. Заведох го в билиардната, намерих на перваза половин бутилка бренди, което бе останало от вчера, и му я подадох. Той жадно хвана бутилката и дълго време смука от гърлото ѝ.

— Господи — изхриптя той. — Колко е готино!

Аз го гледах. Можеше, разбира се, да се предположи, че е в заговор с убиеца, че всичко това е измислено, за да се хвърли прах в очите, още повече че той пристигна заедно с Олаф; можеше дори да се предположи, че той е убиецът и че съучастниците му после са го вързали, за да му създадат алиби, но чувствах, че всичко това е прекалено сложно, за да е истина. С него очевидно нещо не беше наред: изобщо не е болен от туберкулоза, не е никакъв посредник по дела на непълнолетни и оставаше открит въпросът, за какво бе стърчал на покрива. Изведнъж ме осени! Каквото и да беше правил там, бе попречил някому, бе пречил вероятно да свършат с Олаф и са го махнали. И този, който го е направил, е предизвикал, неизвестно защо, неописуем ужас у Хинкус. Следователно не е от гостите на хотела, защото той очевидно не се боеше от никого тук. Глупости... И тогава си спомних онези случки с банята, с лулата, с тайнствената бележка и се сетих също така колко зелен и напласен беше днес, когато слизаше от покрива.

— Слушайте, Хинкус — меко казах аз. — Този, който ви е нападнал... Нима не сте го виждали и по-рано, през деня?

Той ме погледна диво и отново се залепи за бутилката.

— Така — казах аз. — Е, да тръгваме. Ще ви заключа в стаята. Можете да вземете шишето със себе си.

— А вие? — пресипнало попита той.

— Какво аз?

— Вие ще си отидете ли?

— Естествено — отвърнах припряно.

— Слушайте — каза той. — Слушайте, инспекторе... — очите му се въртяха, искаше нещо да каже. — Вие... Аз... Вие... Наминавайте, а? Може би ще си спомня още нещо... Или да остана с вас? — той умоляващо ме гледаше. — Няма да избягам и... нищо... кълна ви се.

— Вие се страхувате да останете сам в стаята си ли? — попитах аз.

— Да — отговори той.

— Но нали ще ви заключа — казах. — И ключа ще взема със себе си...

Той махна ръка с някакво отчаяние.

— Това няма да помогне — измърмори той.

— Хайде, хайде, Хинкус — казах аз строго. — Бъдете мъж! Какво сте се разкиснали като жена?

Нищо не отговори, само по-силно притисна бутилката с две ръце към гърдите си. Заведох го в стаята му, като обещах да го навестя още веднъж, и го заключих. Наистина измъкнах ключа и го пъкнах в джоба си. Чувствах, че Хинкус е неразработена мина и че още ще ми се наложи да се занимавам с него. Не си отидох веднага. Постоях няколко минути до вратата, сложил ухо на ключалката. Чуваше се как клокочи течността, после скръцна креватът и се разнесоха чести отривисти звуци. Не съобразих веднага какви са, но после разбрах — Хинкус плачеше.

Оставих го насаме със съвестта му и се отправих към Дьо Барнстокър. Старецът ми отвори веднага. Беше страшно възбуден. Дори не ми предложи да седна. Стаята беше пълна с цигарен дим.

— Скъпи мой инспекторе! — веднага започна той. — Мой уважаеми приятелю! Аз се чувствам дяволски неловко, но работата отиде твърде далеч. Трябва да ви призная едно мое малко прегрешение...

— Че сте убили Олаф Андварафорс? — мрачно се пошегувах аз.

Той потрепери и плесна с ръце.

— О, Боже мой! Не! През живота си никого не съм докоснал с пръст! Що за идея! Не! Искам само чистосърдечно да ви призная, че редовно заблуждавах публиката в нашия хотел... — Той притисна ръце към гърдите си, поръсвайки халата си с пепел. — Повярвайте, разберете ме правилно, бяха просто шеги! Не бяха кой знае колко изящни и остроумни, но бяха абсолютно невинни. Това е от професията, аз обожавам атмосферата на тайнственост, мистификациите, въобще недоумението... Но никакъв зъл умисъл, уверявам ви! Никаква корист...

— Какви именно шеги имате предвид? — попитах сухо. Бях ядосан и разочарован. Не очаквах Дьо Барнстокър да се занимава с подобни неща. Имах по-високо мнение за стареца.

— Ами... Тези малки разигравания по повод сянката на загиналия алпинист. Ами чехлите, които сам си откраднах и пъхнах под кревата му... Шегата с банята... И други подобни — не ги помня вече всичките...

— Вие ли съсипахте масата ми? — попитах аз.

— Масата? — той смутено ме погледна, след това огледа своята собствена маса.

— Да, масата. Залята е с лепило и е безнадеждно развалена.

— Н-не — изплашено каза той. — С лепило... масата. Не-не, не съм аз, кълна ви се! — Отново притисна ръце към гърдите си. — Вие разберете, инспекторе, че всичко, което правех, беше съвършено невинно, никому не съм причинил ни най-малка вреда... на мен дори ми се струваше, че всичко това ви харесва, а нашият скъп стопанин така прекрасно ми помагаше...

— Хотелиерът беше в заговор с вас?

— Не, какво говорите! — Той размаха ръце. — Имам предвид, че той... че на него му харесва, той самият е малко нещо мистификатор, не сте ли забелязали? Говори с особен глас и неговото знаменито „позволете ми да се гмурна в миналото...“

— Ясно — казах аз. — А следите в коридорите?

Лицето на Дьо Барнстокър стана сериозно и съсредоточено.

— Не, не — каза той. — Не съм аз. Но зная за какво говорите. Видях ги веднъж. Това беше още преди вие да пристигнете. Мокри следи от боси крака, които се спускаха от стълбищната площадка и водеха, колкото и да е глупаво, към стаята музей.

— Добре — казах аз. — Да оставим това. Още един въпрос. Бележката, която уж са ви подхвърлили, също ваша шега ли е?

— Не е моя — каза Дьо Барнстокър с достойнство. — Предавайки ви тази бележка, аз говорех чистата истина.

— Минутка — казах. — Значи работата е следната: Олаф е излязъл, а вие сте останали. Някой е почукал на вратата, после сте погледнали и сте видели на пода бележката. Така ли?

— Така.

— Минутка — повторих. Усещах приближаването на нова мисъл.
— Разрешете, господин Дьо Барнстокър, защо всъщност сте решили, че бележката е адресирана лично до вас?

— Напълно съм съгласен с вас — каза Дьо Барнстокър. — После, когато я прочетох, разбрах, че ако беше адресирана до мен, сигурно щяха да я пъкнат под моята врата. Но в този момент действах някак подсъзнателно, като че... — Но нали този, който почука, е чул моя глас, тоест, знаел е, че аз съм тук... Разбирате ли ме? Във всеки случай, когато горкият Олаф се върна, веднага му показах тази бележка, за да ѝ се посмеем заедно...

— Така — казах аз. — И Олаф какво? Смя ли се?

— Не, не се смя... Неговото чувство за хумор, знаете ли... Прочете я, сви рамене и пак продължихме да играем. Той остана съвършено спокоен, флегматичен и повече не спомена за тази бележка... А аз, както вие знаете, реших, че това е нечия мистификация. Откровено казано и сега продължавам да мисля така... В тесния кръг на почиващите, скучаещи хора винаги ще се намери някой...

— Зная — казах аз.

— Вие предполагате, че бележката действително...?

— Всичко е възможно — казах аз. Замълчахме. — А сега разкажете какво сте правили, започвайки от момента, в който Мозесови си отидоха да спят.

— Добре — каза Дьо Барнстокър. — Очаквах този въпрос и специално се опитах да възстановя в паметта си цялата последователност на своите действия. Та така. Когато всички се разотидоха, а това стана приблизително в девет и половина, аз известно време...

— Една минутка — прекъснах го аз. — Това е било в девет и половина, казвате вие?

— Да, приблизително.

— Добре. Тогава кажете — като начало можете ли да си спомните кои бяха в столовата между осем и половина и девет и половина?

Дьо Барнстокър обхвана челото си с дългите си бели пръсти.

— Ммм... — произнесе той. — Това ще бъде по-сложно. Нали бях зает с играта... Е, естествено, Мозес, собственикът... От време на

време госпожа Мозес вземаше картите... Това при нас, на масата... Брюн и Олаф танцуваха, а после... не, пардон, след това... танцуваха госпожа Мозес и Брюн... Но вие разбирате, скъпи ми инспекторе, не съм в състояние да определя кога е било — в осем и половина, в девет... О! Часовникът удари девет и аз, спомням си, огледах залата и си помислих колко малко хора са останали. Музиката свиреше, но залата беше пуста, танцуваха само Брюн и Олаф... Знаете ли, това е наистина единственото ясно впечатление, което ми е останало в паметта — завърши той със съжаление.

— Така — казах аз. — А собственикът и господин Мозес веднага ли станаха от масата?

— Не — каза той уверено. — Двамата се оказаха извънредно запалени играчи.

Добре — рекох. — Сега да се върнем към вас. И така, след като всички се разотидоха, вие постояхте още известно време на масата, упражнявайки се във фокуси с карти...

— Да се упражнявам във фокуси? А, напълно е възможно. Понякога, като се замисля, давам воля на пръстите си, това става несъзнателно. Да. След това реших да изпуша една цигара и се упътих към стаята си. Запалих, седнах в креслото и, да си призная, задряхах. Събудих се, сякаш от някакъв тласък — и изведнъж си спомних, че в десет часа бях обещал реванш на бедния Олаф. Погледнах часовника. Точното време не помня, но беше десет и малко и с облекчение разбрах, че не съм закъснял много. В коридора, инспекторе, беше пусто, това си спомням. Почуках на вратата на Олаф — никой не се обади. Почуках пак — отново без успех. Стана ясно, че господин Олаф също е забравил за реванша. Аз честно го почаках до единайсет, четейки ето тази книга, а после си легнах. И ето какво е интересното, инспекторе. Малко преди вие с хотелиера да започнете да шумите и да тропате по коридора, ме разбуди чукане по моята врата. Отворих, но нямаше никого. Легнах си отново и повече не можах да заспя.

— Аха — казах аз. — Ясно. Значи от момента, когато вие прикрепихте бележката, до единайсет часа, когато си легнахте, не се случи нищо съществено... никакъв шум или движение?

— Не — каза Дьо Барнстокър. — Нищо.

— А къде бяхте вие? Тук или в спалнята?

— Тук, седях в това кресло.

— Аха — казах аз. — И последен въпрос. Вчера преди обяд разговаряли ли сте с Хинкус?

— С Хинкус?... А, този дребничкия, жалкия... Почакайте, мой мили приятелю... Да, разбира се! Ние всички заедно стояхме пред банята, помните ли? Господин Хинкус беше раздразнен от чакането и аз го успокоих с някакъв малък фокус. Ах, да, бонбончетата! Той много забавно се смути тогава. Обожавам такива мистификации.

— А след това не сте ли разговаряли с него?

Дьо Барнстокър замислено сви устните си като кокоше дупе.

— Не — каза той. — Доколкото си спомням, не.

— И не сте се качвали на покрива?

— На покрива ли? Не, не. На покрива не съм се качвал.

Аз станах.

— Благодаря ви, господин Дьо Барнстокър. Вие оказахте помощ на следствието. Надявам се разбирате колко неуместни биха били сега нови мистификации. (Той мълчаливо размаха ръце към мен.) Добре. Сега ви съветвам да вземете приспивателно и да си лягате. Според мен това е най-доброто, което бихте могли да направите.

— Ще се опитам — каза с готовност фокусникът. Пожелах му лека нощ и излязох. Имах намерение да събудя отрочето, но видях как в края на коридора бързо и безшумно се затвори открянатата врата на Симоне. Веднага се обърнах и тръгнах натам.

Влязох, без да чукам, и веднага разбрах, че съм постъпил, правилно. Вътре великият физик, подскачайки на един крак, свалеше панталона си. Това беше още по-глупаво, защото в двете стаи светеше.

— Не се мъчете, Симоне — казах унило. — Все едно, няма да можете да си развържете вратовръзката.

Симоне се отпусна безсилно на леглото. Челюстта му се тресеше, очите му бяха изскочили. Влязох в спалнята и се спрях пред него, пъхнал ръце в джобовете си. Известно време мълчахме. Не казах нито дума повече, само го гледах, давайки му време да осъзнае, че е загубен. А той все повече оклюмваше под моя поглед. Главата му потъваше между раменете, клюмналият му нос ставаше все по-унил. Накрая не издържа.

— Ще говоря само в присъствието на адвоката си — обяви той с дрезгав глас.

— Оставете, Симоне — казах аз с отвращение. — На всичко отгоре се пишете физик. За какъв дявол ви е адвокат!

Той изведнъж ме хвана за пеша на сакото, изгледа ме от долу на горе и каза пресипнало:

— Мислете какво искате, Петер, но аз ви се кълна, че не съм я убивал.

Настъпи мой ред да приклепна. Напипах до себе си стол и седнах.

— Помислете сам, за какво да го правя? — продължи със страст Симоне. — Нали трябва да има мотиви... Никой не убива просто така... Разбира се, съществуват садисти, но те са луди... Още повече пък такова зверство, такъв кошмар... Кълна ви се! Тя беше съвсем изстинала, когато я прегърнах!

Затворих очи за няколко секунди. Така. В къщата имаше още един труп. Но този път на жена.

— Вие отлично знаете — трескаво бърбореше Симоне, — че престъпление просто така не се върши. Необходим е мотив... Вие ме познавате, Петер! Погледнете ме — няма ви приличам на убиец?

— Стоп — казах аз. — Млъкнете за минутка. Помислете добре и ми разкажете всичко подред.

Но той не пожела да мисли.

— Разбира се — отговори е готовност. — Но вие трябва да ми повярвате, Петер. Всичко, което ще разкажа, ще бъде чистата истина и само истината. Още по време на проклетия бал... Тя и по-рано ми даваше аванси, но аз не се решавах. А този път вие ме бяхте напоили с бренди и се реших. И защо не? Това не е престъпление, нали? И така, в единайсет часа, когато всичко утихна, излязох и тихичко се спуснах долу. Вие със собственика говорехте някакви глупости в залата с камината, нещо там за познаването на природата, обикновени щуротии... Тихичко минах покрай вас и се промъкнах към нейната стая. При стареца не светеше, при нея — също. Беше тъмно, могат да ти извадят очите, но аз различих силуета ѝ. Тя седеше на кушетката срещу вратата. Тихичко я повиках, но тя не се обади. Тогава, сами разбирате, седнах до нея и, сами разбирате, я прегърнах... Бър-р-р-р! Дори не успях да я целуна. Тя беше абсолютно мъртва, студена и вкочанена. Ледена! Неподвижна като дърво! И с озъбена физиономия... Не помня как излязох оттам. Според мен изпотроших

мебелите в стаята... Кълна се, Петер, повярвайте ми като на честен човек, когато я докоснах тя беше абсолютно мъртва, студена и вкочанена... И освен това аз не съм звяр...

— Обуйте си панталона — казах аз с тихо отчаяние. — Приведете в ред облеклото си и ме последвайте.

— Къде? — попита той ужасен.

— В затвора! — креснах аз. — В карцера! В кулата за мъчения, идиот такъв!

— Сега — каза той. — Веднага. Просто не ви разбрах, Петер.

Ние слязохме в хола и собственикът ни погледна въпросително. Той седеше пред масата за вестници, сложил пред себе си тежък автоматичен уинчестър. Заповядах му със знак да остане на мястото си и завих по коридора към половината на Мозес. Лел, който лежеше пред прага на стаята на непознатия, изръмжа нещо с явна неприязън. Симоне ситнеше след мен, като конвулсивно въздишаше.

Блъснах решително вратата на госпожа Мозес и се вцепених. В стаята светеше розов лампион, а на дивана срещу вратата, в позата на мадам Рекамие, се беше излегнала очарователната госпожа Мозес, облечена в копринена пижама, и четеше книга. Като ме видя, тя учудено повдигна вежди, но веднага много мило се усмихна. Зад гърба ми Симоне издаде странен звук — нещо като „а-ах!“

— Моля за извинение — преплитайки език, измърморих аз и възможно най-бързо затворих вратата. След това се обърнах към Симоне и бавно, с наслаждение, го хванах за връзката.

— Кълна се! — само с устни произнесе Симоне. Беше на границата на припадъка.

Пуснах го.

— Вие сте се заблудили, Симоне — сухо казах аз. — Да се върнем във вашата стая.

Един след друг ние се отправихме обратно. По пътя премислих и го поведох към моя апартамент. Изведнъж се сетих, че не съм заключил, а там се намираше вещественно доказателство. И впрочем нямаше да е лошо да го покажа на великия физик.

Влизайки, Симоне се хвърли в креслото, за секунда закри лицето си с длани, а след това започна да се удря по черепа с юмруци като пияно шимпанзе.

— Спасен съм! — бърбореше той с идиотска усмивка. — Ура! Отново живея! Няма да се спотайвам, няма да се крия! Ура!

След това той постави ръце на края на масата, втренчи в мен кръглите си очи и произнесе с шепот:

— Но тя беше мъртва, Петер! Кълна се. Беше мъртва, убита, и дори нещо повече...

— Глупости — казах аз хладно. — Просто сте бил ужасно пиян.

— Не, не — възрази Симоне, като клатеше глава. — Аз бях пиян — това е вярно, но тук има нещо нечисто, тук нещо не е така, както трябва... По-скоро това беше кошмар, бълнуване, сторило ми се е. Може би аз действително съм бил малко така, а, Петер?

— Може би — съгласих се аз.

— Не зная, просто не зная... Не мигнах през цялото време, ту се събличах, ту се обличах... дори исках да избягам... особено като ви чух там да ходите и разговаряте с приглушени гласове...

— Къде се намирахте през това време?

— В апартамента. Повече не излязох от него.

— В коя именно стая от вашия апартамент се намирахте?

— Ту в едната, ту в другата... Ако говорим честно, докато вие разпитвахте Олаф, аз се опитвах да подслушвам и стоях в спалнята...

— Изведнъж отново опули очи. — Почакайте — каза той. — Но ако тя е жива... тогава защо е цялата тази суетня? Какво се е случило? Разболял ли се е някой?

— Отговаряйте на въпросите ми — заповядах аз. — Какво правихте, след като излязохте от билиардната?

Известно време той мълча, гледаше ме с кръглите си очи и хапеше долната си устна.

— Разбирам — каза той накрая. — Значи все пак нещо се е случило. Добре... Какво правих след като вие си тръгнахте ли? Изиграх сам една партия билиард и се прибрах в апартамента си. Беше вече към десет, а аз щях да действам към единайсет и трябваше да се освежа, да се избърсна и да направя разни други неща... С това се занимавах до десет и половина. После чаках и гледах през прозореца... Останалото ви е известно... Та така...

— Върнали сте се в апартамента около десет. И в колко точно? Нали сте се готвили за среща и сигурно често сте поглеждали часовника си.

Симоне тихо подсвирна.

— Охо! — каза той. — Струва ми се, че се води следствие по всички правила. Може би все пак ще ми кажете какво се е случило?

— Убит е Олаф — казах аз.

— Как така убит? Вие току-що бяхте в неговия апартамент...
Лично чух как разговаряхте с него...

— Не разговарях с него — казах аз. — Олаф е мъртъв. Затова постарайте се по-точно да си спомните всичко, за което ще ви попитам. Кога се върнахте в своя апартамент?

Симоне изтри изпотеното си чело. Лицето му придоби нещастно изражение.

— Това е някакво безумие! — измърмори той. — Налудничаво бълнуване... Отначало онова, сега това...

Употребих стария изпитан начин. Като го гледах съсредоточено, казах:

— Престанете да усуквате. Отговаряйте на въпросите ми.

Симоне мигновено усети, че е заподозрян, и всичките му емоции моментално изчезнаха. Той престана да мисли за госпожа Мозес. Престана да мисли за бедния Олаф. Сега мислеше само за себе си.

— Какво искате да кажете? — измърмори той — Какво означава — „престанете да усуквате“...

— Означава, че чакам отговор — казах аз. — В колко точно се върнахте в апартамента си?

Симоне преувеличено обидено повдигна рамене.

— Добре — каза той. — Смешно е, разбира се, и нелепо, но... моля. Заповядайте. Излязох от билиардната в десет без десет, плюс-минус минута. Погледнах си часовника и разбрах, че е време да тръгвам. Беше десет без десет.

— Какво направихте, когато влязохте в апартамента си?

— Влязох в спалнята, съблякох се... — изведнъж спря. — А знаете ли, Петер... Аз, естествено, разбирам какво ви трябва. По това време Олаф е бил още жив. Впрочем откъде да зная, може би това не е бил той.

— Разказвайте поред — заповядах аз.

— Е, какво да разказвам... Зад стената на спалнята някой местеше мебелите. Гласове не помня. Не чух гласове. Нямахте гласове. Но нещо там се движеше. Спомням си, изплезих се към стената и

помислих: ето какво, белококо негоднико, ти си приказваш приказчици, а аз ще отида при моята Олга... Или нещо в този дух. Следователно, това беше примерно в десет без пет. Плюс-минус три минути.

— Така. По-нататък.

— По-нататък... По-нататък влязох в тоалетната, измих се грижливо до кръста. Избърсах се грижливо с пешкир... Грижливо се обръснах с електрическа самобръсначка. Грижливо се облякох... — в гласа на унилия палавник стремително нарастваше язвителност. Впрочем той тутакси почувства колко е неуместен такъв тон и го изостави. — Накратко казано, следващия път, когато излязох от тоалетната, погледнах часовника. Беше около десет и половина. Без две-три минути.

— Останахте ли в спалнята?

— Да, облякох се в спалнята. Но повече нищо не чух. А дори и да съм чул, не съм обърнал внимание. Като се облякох, влязох в гостната и зачаках. И твърдя под клетва, че след вечеринката не съм виждал с очите си Олаф.

— Вие вече се клехте, че госпожа Мозес е мъртва — отбелязах аз.

— Това не зная... Не го разбирам. Уверявам ви, Петер...

— Вярвам ви — казах аз. — Сега кажете: кога за последен път разговаряхте с Хинкус?

— Хм... Ами аз, струва ми се, въобще никога не съм разговарял с него. Нямам представа за какво бихме могли да разговаряме.

— А кога го видяхте за последен път?

Симоне присви очи, мъчейки се да си спомни.

— Пред банята? — произнесе той с въпросителна интонация. — А, не, какво говоря! Той обядва заедно с всички, вие тогава го доведохте от покрива... А какво се е случило с него?

— Нищо особено — небрежно казах аз. — Още един въпрос. Кой според вас си прави всички тези шегички с душа, с изчезналите чехли...

— Разбирам — каза Симоне. — Според мен започна Дьо Барнстокър, а го поддържаше всеки, който не го мързеше.

— И вие ли?

— И аз. Аз надничах в прозорците на госпожа Мозес. Обожавам такива номера... — Той понечи да избухне в гробищния си смях, но

веднага се усети и побърза да стане сериозен.

— И повече нищо? — попитах аз.

— Е, не съвсем. Аз звънях на Кайса от празните стаи, аз устройвах „посещенията на удавника“...

— Тоест?

— Тоест, тичах по коридора бос, с мокри крака... После имах намерение да организирам малко привидение, но така и не ми стигна време.

— Провървяло ни е — сухо отбелязах аз. — А часовникът на Мозес — това ваша работа ли е?

— Какъв часовник на Мозес? Такъв един златен? Джобен?

Прииска ми се да го ударя.

— Да — казах аз. — Джобен. Вие ли го откъгнахте?

— За какъв ме вземате? — възмути се Симоне. — Да не би да съм крадльо?

— Не, не, не крадльо — казах аз, сдържайки се. — Вие сте го задигнали на шега. Устроили сте „посещението на Багдадския крадец“.

— Слушайте, Петер — каза Симоне много сериозно. — Виждам, че с този часовник също нещо се е случило. Но аз не съм го пипал, но съм го виждал. Пък и всички навярно са го виждали... Той е огромен, Мозес веднъж пред всички го изпусна в чашата си...

— Добре — казах аз. — Да оставим това. Сега имам един въпрос към вас като към специалист. — Поставах пред него куфара на Олаф и отворих капака. — Какво може да бъде това според вас?

Симоне бързо огледа прибора, внимателно го извади от куфара и като подсвиркваше през зъби, се зае да го оглежда от всички страни. После измери тежестта му с ръце и също така внимателно го постави обратно в куфара.

— Не е от моята област — каза той. — Но, ако съдя по това, колко компактно и доброкачествено е изработено, ще е или нещо военно, или космическо. Не зная. Откъде сте го взели? От Олаф?

— Да — казах аз.

— Кой може да предположи! — избърбори той. — От този дръвник... Впрочем, извинете. За кой дявол са тези нониуси тук? Много странен агрегат... — Той ме погледна. — Ако искате, Петер, бих могъл да повъртя тези колелца и винтчета. Аз съм човек на риска. Но имайте предвид, че това е твърде рисковано занятие.

— Не е нужно — казах аз. — Дайте го тук. — Затворих куфара.

— Правилно — одобри Симоне, облягайки се в креслото. — Това нещо трябва да се даде на експерт. Дори зная на кого... Между впрочем — каза той, — защо вие се занимавате с всичко това? Ентусиаст ли си падате? Защо не извикате специалисти?

Накратко му обясних за срутването.

— Злото не идва само — унило каза той. — Може ли да си вървя?

— Да — отвърнах му. — Стойте в апартамента си. Най-добре легнете да се наспите.

Той си отиде. Взех куфара и потърсих къде бих могъл да го скрия. Не открих подходящо място. „Нещо военно или космическо — помислих си. — Само това ми липсваше. Политическо убийство, шпионаж, диверсия... Пфу, глупости! Ако убийството беше извършено заради този куфар, щяха да го вземат... Къде да го дядна сега?“. Тогава си спомних за касата на собственика и като сложих куфара под мишница, слязох долу.

Хотелиерът се беше разположил на масичката с книжа и допотопна сметачна машина. Уинчестърът му беше под ръка — облегал на стената редом с него.

— Нещо ново? — попитах аз.

Той се изправи насреща ми.

— Ами нищо особено — отговори той с виновен вид. — Наложих се все пак да обясня на Мозес какво е станало.

— Защо?

— Той със страшна сила се беше запътил нагоре при вас, съскаше, че никому няма да позволи да се вмъкне посред нощ при жена му. Просто не знаех как да го спра и му обясних това-онова... Реших, че така ще престане да шуми.

— Лошо — казах аз. — Но аз съм си виновен. И той какво?

— А, нищо. Опули срещу мен очи като чинии, отпи от чашата си, помълча половин минута, а после започна да крещи: кого съм настанил на неговата територия, как съм посмял...

— Е добре — казах аз. — Ето какво, Алек. Дайте ми ключа от вашата каса, аз ще скрия там ей този куфар, а ключа, извинете, ще взема със себе си. Второ, трябва да разпитам Кайса. Доведете я във вашата канцелария. И трето, много бих искал да пийна кафе.

— Да вървим — каза собственикът.

9

Изпих едно кафе и разпитах Кайса. Кафето беше чудесно, но от нея почти нищо не измъкнах. Непрекъснато заспиваше на стола, а когато я будех, тутакси питаше: „Какво става?“. Второ, бе абсолютно неспособна да говори за Олаф. Всеки път, когато произнасях името му, тя се изчервяваше, започваше да се хили, да извършва сложни движения с рамо и да крие лице в шепите си. Останах с определено впечатление, че Олаф бе успял да полудува с нея почти веднага след обяда, когато Кайса бе слязла долу да мие съдовете. „А огърлицата той ми я взе — каза Кайса, като кокетничеше и хихикаше. — За сувенир, каза, за спомен, тоест. Палавник е той...“

Пратих я да спи, а аз влязох в хола и се заех със собственика.

— Какво мислите за всичко това, Алек? — попитах го аз.

Той с удоволствие отмести сметачната машина и изправи могъщите си рамене, които изпукаха.

— Мисля, Петер, че в най-скоро време ще ми се наложи да дам на хотела друго име.

— Така ли? — казах аз. — А какво ще бъде това име?

— Още не зная — каза собственикът. — И това малко ме безпокои. След няколко дни моята долина ще гъмжи от репортери и тогава трябва да бъда готов за всичко. Разбира се, много ще зависи от това, до какви изводи ще стигне официалното следствие, но нали в личното мнение на собственика пресата не може да не се вслуша...

— Собственикът има вече лично мнение? — учудих се аз.

— Е, може би не е съвсем правилно да го нарека мнение... Но имам чувство, което на вас ви липсва засега. Но то ще се появи, Петер. Обезателно ще възникне веднага, щом копнете по-дълбоко в този случай. Аз все пак съм механик-самоук, затова и усещанията ми като правило възникват вместо изводите. А вие сте полицейски инспектор. У вас усещанията възникват в резултат на изводите, когато изводите не ви удовлетворяват. Когато те ви обезкуражават. С една дума, задавайте ми въпроси.

Неочаквано за себе си — вече много се бях отчаял и уморил — му разказах за Хинкус. Той слушаше, кимайки с плешивата си глава.

— Да — каза той, когато свърших. — Ето, виждате ли, и Хинкус също...

И като изтърва тази тайнствена забележка, той обстоятелствено и без всякаква принуда разказа какво е правил след приключването на играта на карти. Впрочем знаеше малко. Беше видял Олаф за последен път приблизително тогава, когато и аз. В девет и половина слязъл долу заедно с Мозесови, нахранил Лел, пуснал го да се разходи, скарал се на Кайса да не се тутка и тогава съм се появил аз. Възникнала идеята да поседнем пред камината с чашка горещ портвайн. Дал нареждане на Кайса и се отправил към столовата, за да изключи музиката и светлината.

— Разбира се, още тогава можех да отида при Олаф и да му извия врата, макар да не съм сигурен, че той щеше да ми го позволи. Но аз не се опитах, а просто слязох долу и изключих осветлението във фойето. Доколкото си спомням, всичко беше наред.

Всички врати на втория етаж бяха затворени и бе тихо. Върнах се в бара, налях вино в чашите и тогава стана срутването. Ако си спомняте, донесох ви портвайна и си помислих да отида и да позвъня в Мюр. Още тогава в мен се появи чувството, че работата е лоша. Обадих се, върнах се при вас пред камината и повече не сме се разделяли.

Аз го разглеждах през полузатворените клепащи. Да, той беше силен мъж. И вероятно биха му стигнали силите да извие шията на Олаф, особено ако Олаф е предварително отровен. И той, собственикът на хотела, повече от всички нас има възможност да отрови когото поиска. Още повече че би могъл да има резервен ключ за апартамента на Олаф. Трети ключ... Всичко това той би могъл да стори. Но имаше неща, които не би могъл да направи. Не би могъл да излезе от апартамента през вратата и да я заключи отвътре. Не би могъл да изскочи през прозореца, без да остави следи по перваза и без да остави следи — много дълбоки и много забележими следи — долу, под прозореца... Между прочем, това никой не би могъл да направи... Трябваше да предположи наличието на таен люк, водещ от апартамента на Олаф в апартамента, в който в момента бе настанен едноръкият гост. Но тогава престъплението се очертаваше сложно до

виртуозност, отдавна грижливо планирано и с неизвестна цел... По дяволите, нали със собствените си уши чух, как той изключи осветлението, слезе по стълбите и се скара на Лел. Минута след това стана срутването, а после...

— Ще ми разрешите ли да полюбопитствам — каза собственикът, — защо вие със Симоне ходихте при госпожа Мозес?

— А, глупости — рекох. — Великият физик се беше понапил и си въобразил Бог знае какво...

— Ще ми кажете ли какво именно?

— Ами някакви щуротии! — казах аз с досада, опитвайки да си припомня любопитната мисъл, която се беше мярнала в съзнанието ми няколко секунди преди това. — Вие ме объркахте, Алек, със своите глупости. Добре, после ще си спомня... Сега относно Хинкус. Опитайте се да си спомните кой излезе от столовата между осем и половина и девет.

— Разбира се, мога да се опитам — меко произнесе хотелиерът, — но нали вие лично обърнахте внимание на факта, че Хинкус е безумно изплашен от това, да кажем, същество, което го е овързало.

Вперих очи в него.

— И какво предполагате?

— А вие? — попита той. — На ваше място бих помислил сериозно върху това.

— Вие шегувате ли се? — попитах аз ядосано. — Не мога сега да се занимавам с мистика, фантазии и прочее философии. — Просто съм склонен да мисля, че Хинкус нещо такова... — И завъртях пръст в слепоочието си.

— Добре, добре — каза собственикът помирително. — Няма да спорим за това. И така, кой е излизал от залата между осем и половина и девет? Първо, Кайса. Тя влизаше и излизаше. Второ, Олаф. Той също влизаше и излизаше. Трето, детето на Дьо Барнстокър... Впрочем, детето изчезна по-късно заедно с Олаф...

— Кога беше това? — бързо попитах аз.

— Точното време, естествено, не зная, но добре помня, че тогава ние играехме и продължихме да играем още известно време, след като те излязоха.

— Това е много интересно — казах аз. — Но за него после. Така. Кой още излезе?

— Ами всъщност остава само госпожа Мозес... Хм... — Започна да чеше с нокът огромната си буза. — Не — каза той решително. — Не помня. Аз, като домакин, следях гостите и затова, както виждате, някои неща помня добре. Но да ви кажа, имаше един момент, когато дяволски ми вървеше. Не трая дълго — само няколко раздавания, но какво е ставало тогава... — мъжът разпери ръце. Добре си спомням, че госпожа Мозес танцуваше с детето и добре си спомням, че после тя седна при нас и дори игра. Но излиза ли тя... Не, не съм я виждал. За съжаление.

— Е, какво, благодаря и за това — казах разсеяно. Вече мислех за друго. — А детето и Олаф, така ли беше, излязоха заедно и повече не са се връщали?

— Точно така.

— И това стана преди девет и половина, когато свършихте играта на карти?

— Точно така.

— Благодаря — казах аз и станах. — Ще вървя. Да, още един въпрос. Виждали ли сте Хинкус след обяда?

— След обяда? Не.

— А, да, вие играехте... А преди обяд?

— Преди обяд го виждах няколко пъти. Видях го сутринта, когато закусваше, после на двора, когато играехме и лудувахме... После от моята канцелария той изпрати телеграма до Мюр, после... Да! Сетне ме попита как да отиде на покрива и каза, че ще се пече... Е, това е всичко, струва ми се. Не, още веднъж го видях през деня в бара, забавляваше се с бутилка бренди. Повече не съм го виждал.

Тук ми се стори, че сякаш хванах изплъзналата ми се мисъл.

— Алек, съвсем забравих — рекох аз. — Как се записа при вас Олаф?

— Да ви донеса ли книгата? — попита стопанинът. — Или да ви кажа?

— Кажете.

— Олаф Андварафорс, държавен служител, в десетдневен отпуск, сам.

Не, това не беше същата мисъл.

— Благодаря ви, Алек — казах аз и отново седнах. — Сега се заемете с вашите работи, а аз ще седя и ще мисля.

Обхванах главата си с ръце и започнах да мисля. Какво установих? Малко, дяволски малко. Узнах, че Олаф е излязъл от столовата между девет и девет и половина и повече не се е връщал в залата и че заедно с него е излязло детето. По такъв начин, доколкото засега разбирам, то беше последният човек, който е видял Олаф жив. Значи Олаф е убит между десет и дванайсет. Не е малко интервалчето. Впрочем Симоне твърди, че в десет без пет от стаята на Олаф се чувало някакво движение, а примерно в десет и десет никой не е отговорил на чуването на Дьо Барнстокър. Но това още нищо не означава, Олаф би могъл през това време да излезе. С досада дръпнах косата си. Въобще могли са да убият Олаф и в друга стая. Не, рано е, рано е да правя изводи. Остава ми още да изясня ролята на Брюн в случая с Олаф и на госпожа Мозес — в случая на Хинкус... Макар че какво би могла да ми каже тя? Е, излязла е на покрива, видяла е Хинкус... Секунда, а защо е отишла на покрива? Сама, без мъжа си, с дълбоко деколте... Добре. Въпрос: с кого да започна? Доколкото е убит Олаф, а не Хинкус и доколкото госпожа Мозес със сигурност знае за убийството от съпруга си, ще започна с детето. Сънени, хората говорят понякога интересни неща. Между другото, може би ще успея да определя пола му — помислих си, ставайки.

Наложи ми се да чукам дълго и силно на вратата му. След това вътре зашляпаха боси крака и сърдит пресипнал глас се осведоми: „Какво става, по дяволите?“.

— Отворете, Брюн, аз съм, Глебски — казах.

Последва кратко мълчание. След това гласът изплашено попита:

— Вие да не сте се побъркали? Три часа през нощта е!

— Отворете, на вас говоря! — викнах аз.

— Какво се е случило?

— Вашият чичо не е добре — казах наслуки.

— Наистина ли? Почакайте, нека си обуя панталоните...

Шляпането на босите крака се отдалечи. Зачаках. След това ключът в ключалката се завъртя, вратата се отвори и то прекрачи прага.

— Не бързайте — казах аз, като го придържах за рамото. — Хайде да влезем вътре.

Явно не беше се събудило съвсем и затова не прояви особена опърничавост. Позволи да го върна обратно и да го накарам да седне

върху неоправеното легло. Разположих се в креслото срещу него. Няколко секунди ме разглежда през огромните си черни очила и изведнъж пълничките му розови устни затрепераха.

— Толкова ли е зле? — прошепна. — Ама не мълчете, кажете нещо най-последно!

С известно учудване бях принуден да призная, че това диво същество, както изглежда, обича своя чичо и се страхува за него. Извадих цигара и казах, запалвайки я:

— Не, чичо ви е жив и здрав. Става дума за друго.

— Но вие казахте...

— Нищо не съм казал, на вас ви се е присънило. Ето какво: бързо и незабавно говорете. Кога се разделихте с Олаф? Хайде, живо!

— С какъв Олаф? Какво искате от мене?

— Кога и къде за последен път видяхте Олаф?

То завъртя глава.

— Нищо не разбирам. Защо намесвате Олаф? Какво се е случило с чичо?

— Чичо ви спи. Жив и здрав е. Кога и къде за последен път видяхте Олаф?

— Ама защо повтаряте едно и също? — възмути се детето. То постепенно идваше на себе си. — И защо въобще се доверявате при мен посред нощ?

— Питам ви...

— Хич не ми пука! Махайте се отгук, иначе ще извикам чичо! Ченге скапано!

— Стига сте дрънкали! — креснах аз. — Олаф е убит. Зная, че ти последна си го видяла жив! Кога беше това? Къде? По-бързо! Е?

Навярно бях страшен. То се отдръпна и сякаш да се защити, протегна ръце с дланите напред.

— Не! — прошепна то. — Какво ви става?

— Отговаряйте — казах аз спокойно. — Вие сте излезли с него от столовата и сте се отправили... къде?

— Н-никъде... просто излязохме в коридора...

— А после?

Мълчеше. Не виждах очите му и това беше неестествено и неудобно.

— А после? — повторих аз.

— Извикайте чичо — каза то твърдо. — Искам той да присъства.

— Чичо ви няма да ви помогне — възразих аз. — Ще ви помогне само едно нещо — истината. Кажете истината.

Отново мълчание. Седеше, свило се на кревата, под големия ръкописен плакат „Да бъдем жестоки!“ и мълчеше. После изпод черните му очила по бузите потекоха сълзи.

— Сълзите също не помагат — казах аз хладно. — Говорете истината. Ако започнете да лъжете и да шикалкавите — пъхнах ръка в джоба — ще ви сложа белезници и ще ви изпратя в Мюр. Там с вас ще разговарят съвсем непознати хора. Става дума за убийство, разбирате ли това?

— Разбирам — едва чуто измърмори то. — Ще разкажа...

— Правилно решение — одобрих аз. — И така, вие с Олаф излязохте в коридора. После?

— Ние излязохме в коридора... — повтори механично. — А после... после... Аз не помня добре, паметта ми е една такава, никаква. Той каза нещо и си отиде, а аз... такава...

— Така не става — казах и поклатих глава. — Опитайте пак.

Детето подсмръкна, изтри носа си и пъхна ръка под възглавницата. За носна кърпичка.

— Е? — попитах аз.

— Това... това е срамно — прошепна то. — И противно. А Олаф е мъртъв.

— Полицията и медицината — наставнически произнесох аз, усещайки огромна неловкост — не признават такива понятия, като „срамно“.

— Добре. Стана така. Отначало на шега: годеник и годеница, момче или момиче... ами почти както вие с мен се държахте... Той изглежда също ме възприе за неизвестно какво... А после, когато излязохме, започна да ме опипва. Стана ми противно и го фраснах по муцуната... по лицето.

— И? — казах аз, без да го гледам.

— И той се обиди, наруга ме и си тръгна. Може би аз, разбира се, напразно, може би не трябваше да давам воля на ръцете си, но той...

— Накъде тръгна?

— Че откъде да знам? Това ли ми е работата да гледам кой и защо... Тръгна по коридора... — Отрочето махна с ръка. — Не зная

накъде.

— А вие?

— Аз... Какво аз? Настроението ми се развали, стана ми гадно и адски скучно... Остана ми само едно — да се прибера в стаята, да се напия до козирката...

— И напихте ли се? — попитах, внимателно душейки и тайно оглеждайки стаята. Тя представляваше страшен бардак, всичко беше разхвърляно, вещите се въргаляха навсякъде, а масата бе пълна с дълги хартиени ленти — лозунги, доколкото разбрах. За да ги закача по вратите на полицейските служители... Действително миришеше на алкохол, а на пода, край възглавницата, забелязах бутилка.

— Да, така беше — казах ви!

Наведох се и взех шишето — половината течност липсваше.

— Няма кой да ви напердаши, младежо — казах аз, оставяйки шишето на пода върху лозунга „Долу обобщенията! Да живее мигът!“. — После тук ли стояхте през цялото време?

— А какво друго да правя? — Продължаваше старателно да избягва родовите окончания.

— Кога заспахте?

— Не помня.

— Е, добре, да предположим, че е така — казах аз. — А сега подробно опишете всички ваши действия от момента, в който станяхте от масата, до момента, когато с Олаф се оттеглихте в коридора.

— Подробно ли? — попита то.

— Да, с всички подробности. — Добре — съгласи се съществото и ми показа ситните си, остри, чак до синкаво бели зъби. — Значи, дояждам си десерта. Изведнъж до мен се намества пиян инспектор от полицията и започва да ме баламосва колко му харесвам и нещо за незабавната женитба... При това току ме блъска по рамото с огромната си длан и дудне: „А ти върви, върви, аз не съм с тебе, а със сестра ти...“

Слушах тази тирада, без да мигам. Надявах се лицето ми да е достатъчно каменно.

— Тогава, за мой късмет — продължи то злорадо, — доплува Мозесова и хищно издърпа инспектора да танцуват. Те танцуват, а аз гледам и всичко това ми прилича на пристанищна кръчма в Хамбург. После той сграбчва госпожата за задника и я замъква зад завесата и

това вече прилича на съвсем друго заведение в същия Хамбург. Гледам пердето и ми става мъчно за инспектора, защото той в общи линии не е лош, просто не умее да пие, а старият Мозес вече хищно поглежда към завесата. Тогава аз ставам и каня Мозесова на танц, при което инспекторът е безумно радостен — види се, зад завесата е поизтрезнял...

— Кои бяха по това време в залата? — сухо попитах аз.

— Почти всички бяха. Олаф го нямаше, Кайса я нямаше, а Симоне си праскаше билиярда. От мъка, че инспекторът го пропъди.

— Така, продължавайте — казах аз.

— Е, танцувам аз с госпожата, тя хищно се притиска към мен — на нея ѝ е все едно, стига да не е мъжът ѝ — и изведнъж нещо ѝ се скъса от тоалета. „Ах, казва тя, пардон, случи ми се авария.“ На мен хич не ми пука, а тя отплува със своята авария по коридора, а върху мен връхлита Олаф...

— Почакайте, кога беше това?

— Е, пардон! Часовник не ми трябваше.

— Значи, госпожа Мозес излезе в коридора?

— Е, не знам в коридора ли, или в своя апартамент, или в някоя празна стая — там, редом с техните, има две празни стаи... Не зная каква авария беше станала, може би зад завесата вие сте и разкъсали корсета... Да разказвам ли по-нататък?

— Да.

— Танцуваме ние с Олаф, той ме обсипва с разни комплименти — фигурата ми хвали, осанката също, походката... А после казва: „Да вървим, ще ви покажа нещо интересно.“ А на мен какво ми пука? Моля, защо да не отидем... Още повече, че нищо интересно не виждам в залата...

— А виждате ли госпожа Мозес в залата по това време?

— Не, тя си е в сухия док, кърпи си пробойните... И излизаме ние в коридора... а по-нататък вече ви разказах.

— И повече не видяхте госпожа Мозес?

Тук последва пауза. Такава мъничка пауза, но аз я улових.

— Н-не — каза то. — Защо? На мен не ми беше до това. Оставаше ми само едно — да се нальокам от скука.

Много, много ми пречеха черните му очила и твърдо реших, че при втория разпит ще ги сваля. Макар и насила.

— Какво правихте през деня на покрива? — попитах рязко.

— На какъв покрив?

— На покрива на хотела — аз посочих с палец тавана. — Не лъжете, видях ви там.

— Вървете, сам знаете къде — настръхна отрочето. — Какво, да не съм някакъв лунатик да тичам по покривите?

— Значи, не сте били вие — казах аз примирително. — Добре. Сега за Хинкус. Помните ли, този дребничкия, вие още от началото го сбъркахте с Олаф...

— Помня — отвърна ми то.

— Кога го видяхте за последен път?

— За последен път?... Може би в коридора, когато ние с Олаф излязохме от столовата.

Подскочих от изненада.

— Кога? — попитах аз.

Детето се разтревожи.

— А какво толкова? — попита то. — Нищо толкова нямаше... Щом изскочихме от залата, гледам, Хинкус завива към стълбата...

Трескаво съобразявах. Те са излезли от столовата не по-рано от девет часа, в девет още са танцували, това го помни Дьо Барнстокър. Но в осем и четирийсет и три бе счупен часовникът на Хинкус и значи в девет той вече е лежал овързан под масата...

— А вие уверен ли сте, че е бил Хинкус?

То вдигна рамена.

— Стори ми се, че е Хинкус... Наистина, той веднага зави наляво, на стълбищната площадка... Но все едно — Хинкус, кой друг може да бъде? С Кайса или с Мозес не мога да го сбъркам. Дребничък такъв, сгърбен...

— Стоп! — казах аз. — С шуба ли беше?

— Да... Със своята глупашка шуба до петите и на краката му нещо бяло... А какво? — Отрочето започна да шепне. — Той ли го е убил, а? Хинкус ли е?

— Не, не — казах аз.

Нима Хинкус лъжеше? Нима всичко това е инсценировка? Счупил е часовника и върнал стрелките назад... Хинкус е стоял под масата и се е подхилвал... а неговият съучастник се е хилил на някое друго място. Скочих.

— Стойте тук — заповядах аз. — Не смейте да излизате от апартамента. Имайте предвид, че не съм свършил с вас.

Тръгнах към вратата, но се върнах и взех бутилката.

— Конфискувам я. Не са ми нужни пияни свидетели.

— А може ли да отида при чичо? — попита с треперещ глас.

Поколебах се, после махнах с ръка.

— Идете.

Изскочих в коридора, свих към апартамента на Хинкус, отключих вратата и се вмъкнах вътре. Навсякъде горяха лампите: и в антрето, и в тоалетната, и в спалнята. Самият Хинкус, озъбен, мокър, беше приклепнал до кревата. Насред стаята се търкаляше строшен стол и Хинкус стискаше в ръка един от краката му.

— Вие ли сте? — попита той пресипнал и се изправи.

— Да! — казах аз — Видът му и безумното изражение на налетите му с кръв очи отново разколебаха моето убеждение, че лъже и се преструва. Трябва да си велик артист, за да играеш така. Но все пак казах свирепо: — Омръзна ми да слушам лъжи, Хинкус! Вие ме излъгахте. Казахте, че са ви нападнали в осем и четиридесет. Но са ви видели в коридора след девет! Ще ми кажете ли истината, или не?

Лицето му придоби объркано изражение.

— Мен? След девет?

— Да! Вие сте вървели по коридора и сте завили към стълбищната площадка.

— Аз? — Той изведнъж трескаво се разсмя. — Аз съм вървял по коридора? — Той отново се изсмя и още веднъж, и още веднъж, и внезапно целият се разтресе от писклив, истеричен кикот. — Аз? Мен ли са видели? Точно така е, инспекторе! Точно така е! — повтори той, задавяйки се. — Видели са ме по коридора... И аз също видях себе си! Сам се нападнах... Сам се вързах... И се зазидах в стената! Аз — себе си... Разбирате ли, инспекторе? Аз — себе си!

10

Слязох във фойето и мрачно казах на собственика:

— Хинкус съвсем се е побъркал. Имате ли някакво силно успокоително?

— При мене има всичко — отговори той.

— Можете ли да правите инжекции?

— Всичко мога.

— Тогава заемете се — казах аз и му подадох ключа.

Главата ме цепеше. Беше четири без пет. Бях уморен, озлобен и най-главното, не изпитвах никаква ловна страст. Прекалено ясно разбирах, че този случай не е по силите ми. Никакъв напредък, дори напротив: колкото по-нататък отивах, толкова по-лошо ставаше. Може би в хотела се крие някой, който прилича на Хинкус? Може би Хинкус действително има двойник — опасен гангстер, маниак и садист? Това би обяснило някои неща, но тогава ще се наложи да решавам въпроса, къде и как се крие и как е попаднал тук. Тук не е нито Лувъра, нито Зимният дворец, а „малък уютен хотел с дванайсет апартамента, гарантиращ пълна дискретност и автентичен домашен уют“... Добре, я да се захващам с Мозесови.

Старикът Мозес не ме пусна в апартамента си. Почуках и той излезе, облечен в огромен ориенталски халат, с неизменната си чаша в ръка и буквално ме избута в коридора с огромното си шкембе.

— Вие възнамерявате да говорим тук? — уморено попитах аз.

— Да — предизвикателно каза той и дъхна в лицето ми сложна и непонятна смес от миризми. — Именно тук. Полицията няма работа в дома на Мозес.

— Тогава по-добре да отидем в канцеларията — предложих аз.

— Добре — той отпи от чашата си. — Така става. Макар че не виждам за какво можем да разговаряме двамата с вас. Да не би да ме подозирате в убийство — мене, Мозес?

— Не — отвърнах лаконично. — Пази Боже... Но вашите показания могат да окажат неоценима помощ на следствието.

— На следствието ли? — той презрително изсумтя и отново отпи от чашата си. — Добре де, да вървим... — Докато крачехме, той мрънкаше: — Един обикновен откраднат часовник не можа да намери, а сега се е захванал с убийство и следствие...

В канцеларията го настаних в креслото, а сам седнах до масата.

— Значи часовникът ви така и не се намери? — попитах аз.

Той възмутено се вторачи в мен.

— Вие, господин полицай, да не сте се надявали, че той сам ще се върне при мен?

— Таях подобна надежда — признах аз. — Но щом не е...

— На мен не ми харесва нашата полиция — заяви Мозес, гледайки ме втренчено. — Не ми се нрави и този хотел. Убийства, срутвания... кучета, крадци, шумове в полунощ... Кого настанихте в моята стая? Ясно ви казах: всички стаи в този коридор са мои, с изключение на тази с камината. Тя не ми трябва. Как посмяхте да нарушите договора? Що за скитник се е разположил в номер три?

— Той попаднал под лавината — обясних аз. — Ранен е и е измръзнал. Щеше да е жестоко да го влачим горе.

— Но аз съм си заплатил за номер три! Вие бяхте длъжен да ми поискате разрешение!

Не можех да споря с него, нямах сили да му обяснявам, че ме бърка с пиянските си очи със собственика. Затова просто казах:

— Администрацията ви поднася своите извинения, господин Мозес, и поема задължението утре да възстанови статуквото.

— Просяци! — изръмжа господин Мозес и надигна чашата. — А той приличен човек ли е — този скитник? Или е някой крадец?

— Абсолютно порядъчен човек — успокоих го аз.

— Защо в такъв случай го пази този ваш отвратителен пес?

— Чиста случайност — отвърнах аз, притваряйки очи. — Утре всичко ще бъде както преди, уверявам ви.

— Може би и покойникът ще възкръсне? — ядно се осведоми гадният старец. — Може би и това ще ми обещаете? Аз съм Мозес, господине! Албърт Мозес! Аз не съм свикнал с разни покойници, кучета, просяци, лавини...

Седях със затворени очи и чаках.

— Аз не съм свикнал при жена ми да се вмъкват посред нощ — продължаваше Мозес. — Аз не съм свикнал да губя по триста крони на

вечер от някакъв пътуващ фокусник, който се представя за аристократ... Този Барл... Бралд... Той е просто мошеник! Мозес не сядна на маса с мошеници! Мозес — е Мозес, господине!...

Още дълго бърбори, мрънка, звучно сърбаше, оригваше се и дишаше шумно и аз за цял живот запомних, че „Мозес — е Мозес, че е Албърт Мозес, господине, че той не е свикнал с това-онова, а е свикнал с това-онова и хвойнови вани, господине“... Аз седях със затворени очи и за да се разсея, се стараех да си представя как той ляга да спи, без да изпуска от ръката си чашата, как, хъркайки и подсвирквайки, внимателно я държи във въздуха и от време на време посърбва, без да се буди... После стана тихо.

— Ето какво, инспекторе — каза той нравоучително и се надигна. — Запомнете добре това, което ви казах сега, и нека то ви служи за урок цял живот. То ще ви научи на много неща, господине. Лека нощ.

— Един момент — казах аз. — Само два дребни въпроса. — Той с негодувание отвори уста, но аз бях нащрек и не му позволих да говори. — Кога, приблизително, напуснахте залата, господин Мозес?

— Приблизително ли? — изгрухтя той. — И с такива похвати вие се надявате да разкриете престъпление? Приблизително! Мога да ви дам най-точни сведения. Мозес нищо не прави приблизително, иначе няма да е Мозес... Може би ще ми разрешите все пак да седна? — осведоми се той заядливо и седна. — Та така: аз и госпожа Мозес, в чиято стая вие толкова неприлично нахлухте тази нощ, нямайки никакви основания, при това не бяхте сам, и без да чукате, да не говорим за заповед или за нещо подобно — аз естествено нямам право да очаквам от съвременната полиция съблюдаване на такива тънкости на закона, като внимателно отношение към правото на всеки честен човек да се чувства в своя дом като в своя крепост, и в частност, господине, ако се отнася до съпругата на Мозес, на Албърт Мозес, господине!

— Да, да, това беше необмислено — казах аз, поднасям на вас и госпожа Мозес своите най-искрени извинения.

— Не мога да приема, инспекторе, докато напълно не си изясня какъв човек е настанен в апартамент номер три, принадлежащ на мен, и на какво основание той се е разположил в помещението, граничещо със спалнята на моята съпруга, и защо го пази куче.

— Самите ние още не сме си изяснили напълно кой е този човек — казах аз, като отново затворих очи. — Той е претърпял авария с автомобила си, сакат е, без ръка, сега спи. Щом бъде изяснена неговата самоличност, незабавно ще ви уведоим, господин Мозес. — Отворих очи. А сега да се върнем към онзи момент, когато вие с госпожа Мозес напуснахте столовата. Кога точно стана това?

Той поднесе чашата към устните си и страшно ме погледна.

— Мен ме удовлетворяват вашите обяснения — заяви той. — Изразявам надеждата, че вие ще изпълните обещанието си и ще ми съобщите незабавно. — Той отпи. — И така, ние с госпожа Мозес станахме от масата и напуснахме залата приблизително... — Той присви очи и изключително язвително повтори: — Приблизително, инспекторе, в двадесет и един часа, тридесет и три минути и няколко секунди местно време! Това удовлетворява ли ви? Отлично. Преминете към вашия втори и, надявам се, последен въпрос.

— Още не сме свършили окончателно с първия — възразих аз. — И така, вие сте излезли от стаята в двадесет и един и тридесет и три. А после?

— Какво после? — злобно попита Мозес. — Какво искате да кажете с това, младежо? Да не би да желаете да знаете с какво се занимавах в стаята си?

— Следствието ще ви бъде благодарно, господине — казах аз прочувствено.

— Следствието ли? Какво ме интересува вашето следствие? Впрочем, няма какво да крия. Върнах се в своя апартамент, незабавно се съблякох и легнах да спя. И спях, докато не се вдигна този отвратителен шум и разправия в принадлежащия ми трети номер. Само природната ми сдържаност и съзнанието, че съм Мозес не ми позволиха да изляза незабавно и да разгоня тази тълпа, во главе с полицията. Но имайте предвид, че моята сдържаност има граници, и аз няма да позволя на някакви безделници...

— Да, да, и ще бъдете абсолютно прав — бързо го прекъснах. — Още един последен въпрос, господин Мозес.

— Последен! — възкликна той, като заплашително заклати показалеца си.

— Не забелязахте ли по кое време госпожа Мозес напусна столовата?

Настъпи напрегната пауза. Мозес посиняваше и ме гледаше с опулените си мътни очи.

— Струва ми се, че вие се осмелявате да предположите, че съпругата ми е замесена в убийството? — сподавено произнесе той. Аз отчаяно заклатих глава, но това не помогна. — И вие, струва ми се, се осмелявате да разчитате на това, че в тази ситуация Мозес ще започне да ви дава някакви показания? Или вие може би предполагате, че имате работа с някой друг, а не с Мозес, господине? Може би сте си позволили да си въобразите, че имате работа с някой еднорък скитник, който е откраднал от мен драгоценния ми златен часовник? Или може би...

Затворих очи. В продължение на следващите пет минути чух една камара най-чудовищни предположения относно моите намерения и замисли, насочени против честта, достойнството, имуществото, а също така и физическата безопасност на Мозес... Към края на тази тирада вече не се надявах да получа някакъв логичен отговор. С отчаяние мислех, че никога няма да мога да разпитам госпожа Мозес. После старецът изведнъж млъкна, почака да си отворя очите и произнесе с неизразимо презрение:

— Впрочем, смешно е да приписвам на такава незначителна личност като вас толкова хитроумни замисли. Смешно и недостойно за Мозес. Разбира се, налице е елементарна полицейска и бюрократична нетактичност, обусловена от ниското ниво на културното ви и умствено развитие. Аз приемам вашите извинения, господине, и имам честта да се сбогувам с вас. Нещо повече. Като претеглим всички обстоятелства... Аз разбирам, че у вас няма да се намери достатъчно благородство да оставите на спокойствие моята жена и да я избавите от вашите нелепи въпроси. Затова аз ви разрешавам да зададете тези въпроси — не повече от два, господине! И то в мое присъствие. Незабавно. Последвайте ме.

Вътрешно ликувайки, тръгнах. Той почука на вратата на госпожа Мозес и когато тя се обади, скърцащо изгука:

— Може ли да влезем, скъпа? Аз не съм сам...

При скъпата можеше. Скъпата лежеше в същата поза под лампиона, но вече напълно облечена. Тя ни посрещна със своята чаровна усмивка. Старият пръч заситни към нея и ѝ целуна ръка — тук

аз, кой знае защо, си спомних как хотелиерът твърдеше, че той я бие с камшик.

— Това е инспекторът, скъпа — изскърца отново Мозес, като се тръшна в креслото. — Спомнете си инспектора, нали?

— Но как ще забравя нашия мил господин Глебски? — откликна красавицата. — Седнете, инспекторе, бъдете така добър. Чудна нощ, не е ли така? Колко поезия!

Седнах на стола.

— Инспекторът ни оказва чест, скъпа — обяви Мозес, — подозира ни в убийството на онзи Олаф. Помните ли Олаф? Убит е.

— Чух вече — каза госпожа Мозес. — Това е ужасно. Мили Глебски, нима вие действително ни подозирате в това кошмарно злодеяние?

Всичко това ми омръзна. „Достатъчно“, помислих си аз. По дяволите.

— Госпожо — казах тихо. — Следствието установи, че вчера, приблизително в осем и половина вечерта, вие сте напуснали столовата. Потвърждавате ли това?

Старикът с негодувание се размърда в креслото, но госпожа Мозес го изпревари.

— Ами, разбира се, потвърждавам — отговори тя. — За какво ми е да отричам? Наложил ми се да изляза и аз го направих.

— Доколкото разбирам — продължих аз, — вие сте влезли тук, във вашия апартамент, а в десет и нещо сте се върнали в столовата. Така ли е?

— Да, разбира се. Наистина, не съм съвсем сигурна относно времето, не съм гледала часовник... Но най-вероятно е било така.

— На мен ми се иска да си спомните, госпожо, видяхте ли някого по пътя от столовата и обратно към нея.

— Да... струва ми се... — каза госпожа Мозес. Тя намръщи чело, а аз целият се напрегнах. — Ама, разбира се! — възкликна тя. — Когато се връщах, видях в коридора една двойка...

— Къде? — бързо попитах аз.

— Вляво от стълбищната площадка. Бяха горкият Олаф и онова забавно същество... не зная дали е юноша, или девойка... Какво е то, Мозес?

— Момент — казах аз. — Вие уверена ли сте, че стояха вляво от стълбищната площадка?

— Абсолютно сигурна съм. Те стояха, държейки се за ръце, и много мило беседваха. Аз, разбира се, си дадох вид, че нищо не съм забелязала...

„Ето я паузата, Брюн“, помислих си. Отрочето си спомни, че са могли да ги видят пред вратата на Олаф, но не можа нищо да измисли, затова започна да лъже, надявайки се да му се размине.

— Аз съм жена, инспекторе — продължи госпожа Мозес, — и никога не се намесвам в работите на околните. При други обстоятелства вие не бихте чули от мен нито дума, но сега, струва ми се, съм принудена да бъда напълно откровена... Не е ли така, Мозес?

Съпругът измърмори нещо неопределено от своето кресло.

— И още — продължи госпожата. — Но това вече навярно няма особено значение... Когато слизах по стълбите, срещнах този дребничък нещастен човечец...

— Хинкус — изсъсках аз и се изкашлях. Нещо ми заседна в гърлото.

— Да, Хинкус... Струва ми се, така се казва... Вие знаете ли, инспекторе, той е туберкулозен. А изобщо не му личи, нали?

— Моля за извинение — казах аз. — Когато го срещнахте, той по стълбата от фойето ли се качваше?

— Дори на един полицай трябва да му е ясно — раздражено изрева Мозес. — Жена ми членоразделно ви каза, че тя е слизала по стълбите. Следователно, той се е качвал насреца й...

— Не се сърди, Мозес — рязко каза госпожа Мозес. — Инспекторът просто се интересува от подробности... Да, инспекторе, той се качваше срещу мен и, както изглежда, именно от фойето. Вървеше бавно и сякаш дълбоко умислен, защото не ми обърна никакво внимание. Ние се разминахме и всеки продължи по своя път...

— Как беше облечен?

— Ужасно! Някаква кошмарна шуба... как се казваше... овча! От него дори, извинете, миришеше... на мокра кучешка козина... Не зная как смятате вие, инспекторе, но аз мисля, че ако човек няма средства прилично да се облича, той трябва да си седи вкъщи, а не да се мотае на места, където се събира отбрано общество.

— На мнозина тук бих дал същия съвет — изръмжа Мозес над чашата си. — Да си стоят вкъщи и да не ходят на места, където се събира прилично общество. Е, инспекторе, свършихте ли най-сетне?

— Е, не съвсем — казах аз бавно. — Още един въпрос... Като се върнахте в стаята си след края на бала, вие госпожо, навярно сте си легнали и дълбоко сте заспали?

— Да заспя дълбоко ли?... Ами, как да ви кажа... Дремнах малко... чувствах се възбудено — вероятно изпих малко повече, отколкото трябва...

— Но вероятно нещо ви е разбудило? — попитах аз. — Нали когато по-късно така неловко влязох във вашия апартамент — поднасям дълбоките си извинения, — вие не спяхте...

— А, вие за това ли... Не спях... Да, действително бях будна, но не мога да кажа, инспекторе, че нещо ме е събудило. Просто чувствах, че няма да мога да заспя бързо и реших да почета малко... Впрочем, ако искате да узнаете чула ли съм през нощта някакъв подозрителен шум, то мога твърдо да ви кажа: не, не чух.

— Нищо? — учудих се аз.

Тя погледна Мозес с някакво, така ми се стори, смущение. Не я изпусках от очи.

— Според мен, не — каза тя неуверено. — А вие, Мозес?

— Абсолютно нищо — решително каза съпругът. Ако не се смятат отвратителните разпавии, вдигнати от тези господата около онзи просяк...

— И никой от вас не е чул дори шума от срутването? Не е усетил сътресението?

— Какво срутване? — учуди се госпожа Мозес.

— Не се вълнувайте, скъпа — каза съпругът. Нищо страшно. Недалеч оттук, в планината, е паднала лавина, ще ви разкажа за нея после... Е, инспекторе, не е ли вече достатъчно?

— Да — казах аз. — Стига толкова. — Станах. — Още само един, последен въпрос.

Господин Мозес заръмжа също като разсърдения Лел, но госпожа Мозес благосклонно кимна.

— Заповядайте, инспекторе.

— Днес през деня, малко преди обяда, вие сте се качвали на покрива, госпожо Мозес...

Тя се разсмя и ме прекъсна:

— Не, не съм се качвала на покрива. Аз се качих от фоайето на втория етаж и от разсеяност, продължих по тази ужасна таванска стълба. Почувствах се много глупаво, когато изведнъж видях пред себе си врата, дъски... дори не можах изведнъж да разбера къде съм попаднала...

Много ми се искаше да я попитам защо се е качвала на втория етаж. Нямах представа какво би могла да търси там, макар че можех да предположа, че става дума за роман със Симоне, в който случайно съм се намесил. Но тогава погледнах старика и всичко това ми излетя от главата. Защото на коленете на Мозес лежеше бичът — черен ловджийски камшик за кучета, с дебела дръжка и множество извити опашчици, в които проблясваше метал. Ужасих се и преместих очи.

— Благодаря ви, госпожо — избърборих. — Вие оказахте голяма помощ на следствието, госпожо.

Чувствайки се безнадеждно уморен, се домъкнах до фоайето и приседнах редом с хотелиера. Ужасното видение на камшика все още стоеше пред очите ми, разтърсих глава и с мъка го прогоних. Това не ме засяга. То е семейна работа... Очите ми глождеха сякаш бяха пълни с пясък. Навярно трябваше да дремна час-два, но чувствах, че сега няма да мога да заспя. Из хотела бродят двойници на Хинкус. Отрочето на Дьо Барнстокър лъже. Да, и с госпожа Мозес не всичко е наред. Или тя е спала мъртвешки сън и тогава е непонятно защо се е събудила и защо лъже, че почти не е спала. Или не е спала и тогава е непонятно защо не е чула срутването и разправиите в съседната стая. И съвсем непонятно е какво все пак се е случило със Симоне... Прекалено много са лудите в тази къща — помислих аз вяло. Лудите, пияните и глупавите... Може би бях действал неправилно? Как би постъпил на мое място Згут? Той незабавно би отделил всички, които имат сили да извият врата на двуметровия викинг, и би работил само с тях. А аз се измъчвам с това странно отроче, с жалкия шизофреник Хинкус и със стария алкохолик Мозес... Но работата не е и в това. Добре, ще намеря убиеца. А после? Имам типичен случай на убийство в затворена стая. Никога няма да докажа как престъпникът е влязъл и как е излязъл оттам... Беда. Що ли не взема да изпия едно кафе?

Погледнах собственика. Той прилежно натискаше клавишите на сметачната машина и нещо записваше в счетоводната книга.

— Слушайте, Алек — казах аз, — може ли във вашия хотел да се укрие и да остане незабелязан двойник на Хинкус?

Хотелиерът вдигна глава и ме погледна.

— Именно двойник на Хинкус ли? — делово попита той. — Не на някой друг?

— Да. Именно двойник на Хинкус, Алек. Във вашия хотел живее двойник на Хинкус. Не плаща за престой. Той, изглежда, краде продукти, помислете върху това, Алек!

Собственикът помисли.

— Не зная — каза той. — Нищо такова не съм забелязал. Аз чувствам само едно, Петер. Вие се заблуждавате. Вие проверявате алибито, събирате улики и търсите мотиви. А на мен ми се струва, че в този случай обикновените понятия на вашето изкуство губят смисъл, както понятието за време при свръхзвуковите скорости...

— Това ли е вашето усещане? — тъжно попитах аз.

— Какво имате предвид?

— Ами цялата ви философия относно алибито при свръхзвукови скорости. На мен главата ми се наду, а вие дявол знае какви ги дрънкате. По-добре донесете кафе.

Собственикът стана.

— Вие все пак още не сте съзрели, Петер — каза той. — А аз ще чакам, докато вие накрая съзреете.

— Защо ви трябва? Вече съм презрял, скоро ще се скапя.

— Няма да се скапете! — успокой ме собственикът. — И далеч още не сте съзрели. А когато видя, че сте готов, ще ви разкажа нещо.

— Разкажете сега — вяло помолих аз.

— Сега е безсмислено. Вие няма да го приемете и ще го забравите. Искам да дочакам момента, когато моите думи ще ви се видят единственият ключ към разбирането на този случай.

— Господи — измърморих аз. — Мога да си представя какви думи са това!

Собственикът се усмихна снизходително и се отправи към кухнята. На прага се спря и предложи:

— А искате ли да ви разкажа какво именно се е привидяло на нашия побъркан физик?

— Е, опитайте — казах аз.

— Нашият побъркан физик се е промъкнал в постелята на госпожа Мозес и е намерил там вместо жива жена бездиханен манекен. Кукла, Петер, студена кукла.

11

Той стоеше на прага и усмихнат ме гледаше.

— Я елате тук — казах аз. — Разказвайте.

— А кафето?

— По дяволите кафето. Виждам, че вие знаете нещо. Не ме обърквайте, разказвайте всичко, както е.

— Аз не зная всичко — каза той. — Само мога да предполагам.

— Откъде знаете какво е намерил Симоне?

— Аха, значи съм отгатнал... — Той се настани удобно. — Съгласете се, излезе доста ефектно...

— Слушайте, Алек — казах аз. — Няма да крия — вие ми харесвате.

— И вие на мен също — каза той.

— Млъкнете. Вие ми харесвате. Но това още нищо не значи. Аз не ви подозирам, Алек. За съжаление, нямам никакви основания да ви подозирам... Но вие с нищо не се отличавате от останалите... Не подозирам никого. А трябваше вече някого да заподозра.

— Не давайте на фантазията си да се вихри — каза стопанинът, вдигайки дебелия си пръст.

— Казах ви да млъкнете. Та така, ако вземете да ми мътите главата, то ще започна да ви подозирам. Ще си имате неприятности, Алек. Аз съм много неопитен в този род дела и затова можете да си имате големи неприятности... не можете да си представите колко неприятности може да причини на честния гражданин неопитният полицай...

— Е, щом е така — каза той. — Значи откъде зная какво е видял господин Симоне в спалнята на госпожа Мозес ли...

— Да — казах аз. — Откъде?

Той седеше в своето кресло широк, набит, жизнерадостен, непоносимо самодоволен.

— Така. Да започнем с теорията. Магьосниците и знахарите на някои малко изследвани племена в Централна Африка от древността

владяят изкуството да връщат към живот своите отдавна умрели съплеменници...

Аз изпъшках и собственикът повиши глас:

— Такова явление — мъртъв човек, който изглежда жив и извършва на пръв поглед напълно смислени и самостоятелни действия, се нарича зомби. Строго погледнато зомбито не е мъртвец...

— Чуйте, Алек — уморено произнесох аз. — Всичко това не ми е интересно. Разбирам: вие репетирате своята реч пред вестникарите. Но това не ми е интересно. Обещахте да ми разкажете нещо относно госпожа Мозес и Симоне. Хайде, разказвайте.

Известно време той ме гледа с тъжни очи.

— Да — каза той накрая. — Така си и мислех. Още не сте съзрели... Добре — той въздъхна. — Нека ви разкажа фактите без теория. Преди шест дни, когато моят хотел беше ощастливен от посещението на господин и госпожа Мозес, с мен се случи следното произшествие. Като взех всички данни от паспортите на споменатите господа, се отправих към апартамента на господин Мозес, с цел да му върна тези паспорти. Почуках. Бях малко разсеян и затова, без да дочакам разрешение, отворих вратата. Бях незабавно наказан за нарушението на елементарните норми на приличие. Видях в креслото наред стаята това, което при добро желание би могло да се нарече госпожа Мозес. Но не беше госпожа Мозес. Беше голяма колкото човек, красива кукла, много приличаща на госпожа Мозес и облечена точно като нея. Сега ще ме попитате защо съм сигурен, че е била кукла, а не госпожа Мозес. Мога да ви изброя някои конкретни неща: неестествената поза, стъкления поглед, абсолютната неподвижност на чертите и така нататък. Но в това според мен няма никаква необходимост. Струва ми се, че всеки нормален човек е способен за няколко секунди да съобрази какво вижда: женски или мъжки манекен. Имах ги тези няколко секунди. А после бях безцеремонно хванат за рамото и изхвърлен в коридора. Това грубо, но напълно оправдано действие извърши господин Мозес, който в същото време, изглежда, разглеждаше апартамента на своята съпруга и се бе нахвърлил върху мен отзад...

— Кукла... — повторих аз, без да му обръщам внимание. — Какъв багаж имаше?

— Няколко обикновени куфара — каза собственикът. — И гигантски, обкован с желязо, старинен пътнически сандък. Той доведе със себе си четирима носачи и горките се измъчиха, влачейки този сандък вътре. Разкъртиха касата на вратата...

— Е — казах аз, след като помислих малко, — в края на краищата, това е негова лична работа. Чувах за един милионер, който навсякъде мъкнел след себе си колекция от нощни гърнета... Ако на човека му харесва да си има манекен на своята съпруга в естествена големина... Между впрочем, напълно възможно е той да е забелязал попълзновенията на нашия Симоне и да му е подхвърлил вместо жена си същата кукла... Дявол да го вземе, може би той влачи със себе си куклата именно за такива случаи! Съдейки по поведението на госпожа Мозес... — Представих си себе си на мястото на Симоне и изтръпнах. — Ей Богу, страхотна шега — казах аз.

— А, ето че вие обяснихте всичко — каза собственикът.

Тонът му не ми хареса. Известно време се гледахме един друг. Все още ми беше симпатичен. Но, дявол да го вземе, защо му е необходимо да ми пълни главата с всичките тези африкански глупости? Все пак не съм репортер и нямам намерение да работя за рекламата на това заведение... Не, стига толкова. Повече няма да разговарям на тези теми с господин Алек Сневар. Ако има за цел да ме извади от релси, няма да му се удаде. Само ще влоши собственото си положение. Той не би следвало да привлича към себе си прекалено много моето внимание...

— Ето какво — казах. — Вие ми пречите, Алек. Стойте тук, а аз ще отида при камината. Трябва хубавичко да размисля.

— Вече е пет без четвърт — напомни собственикът.

— Е, и какво? Днес явно няма да успея да спя. Имайте предвид, Алек, съвсем нямам впечатление, че събитията са приключили. Затова останете тук, в хола, и бъдете готов.

— Добре, щом трябва — съгласи се хотелиерът.

Отидох при камината (Лел пак изръмжа срещу мен), взех машата и започнах да разравям тлеещите въглени. И така, произшествието със Симоне, повече или по-малко, имаше обяснение и можех да го изхвърля от главата си. Или обратно — не биваше да го изхвърлям в никакъв случай, защото ако в единайсет часа вечерта в стаята на госпожа Мозес е имало кукла, то къде е била самата госпожа Мозес?

Шегата, разбира се, си я биваше... но в нея имаше нещо прекалено... Шегата ли? А може би опит за създаване на алиби? Не, какво алиби, по дяволите — нощ е, тъмно е.

Това алиби може да се установи само слепешком, а при пипане се получава не алиби, а шегата... Може би са разчитали на това, че на горкия Симоне нервите няма да издържат, че той ще се разкреши от ужас, ще вдигне всички, ще стане скандал, тупурдия, суматоха... а по-нататък какво следва? И най-вече какво общо има с това куклата? Собствено какво ме смущава тук? Само едно — стаята на Симоне се намира редом със стаята на Олаф. Може да се предположи например следното — на Мозесови е било необходимо стаята на Симоне от единадесет часа и в продължение на известно време да бъде празна. Ето какво ме смущава. Но за да се отвлече Симоне, съвсем не е била необходима кукла, достатъчна е била самата госпожа Мозес. Това би бил най-естественият и сигурен начин. И изведнъж прибягват до такъв неестествен и ненадежден способ като куклата, значи било е необходимо госпожа Мозес да се намира някъде на друго място. Госпожа Мозес... крехката, изнежената, до кретенизъм светската госпожа Мозес... Не, това доникъде няма да ме доведе. Да изхвърля окончателно от главата си тази славна шегата не си струва, но и засега не виждах ползата от нея... Тоест, изключително мерзка ситуация — всичките нишки водят до задънена улица. Първо, няма нито един заподозрян. Второ, абсолютно непонятно е как е извършено престъплението. А това е най-главното. По дяволите убиеца! Обяснете ми как е убил! Как? Прозорецът е отворен, но няма никакви следи по перваза, по снега, по корнизата. Нито отдолу, нито отдясно, нито отляво можеш да се промъкнеш до прозореца. Остава едно — отгоре. От покрива по въженце. Но тогава би имало следи на края на покрива. Може, разбира се, да отида и да погледна отново, но добре помня: снегът беше разровен само около шезлонга на Хинкус. Сега вече нищо друго не остава, освен да е бил Карлсон с перката на гърба си. Влетял, извил врата на съотечественика си и излетял... Така че в запас имам само две нищо и никакви предположения. Първото — за разни потайни входове, замаскирани врати и двойни стени. А второто е, че някой гений е изобретил ново техническо приспособление, позволяващо да се превърти ключа отвън, без да останат по него никакви следи...

Двете предположения насочват направо към собственика на хотела и механика-изобретател. Така. Е, а какво е алибито на този човек? До осем и половина той непрекъснато стои до масата за игра на карти. Започвайки, да речем, от десет без пет и до момента на намирането на трупа, той фактически е бил или пред очите ми, или някъде в близост. Остават му за убийството примерно двайсет — двайсет и пет минути, когато не го вижда никой или го вижда само Кайса, която той, по неговите думи, наказва. По този начин теоретически може да бъде убиец, ако знае таен вход или владее средство да превърта ключа отвън, без да оставя следи. Непонятни са мотивите (не за реклама във всеки случай!), психологически съвършено неоправдано е цялото му поведение, но, повтарям, теоретически той би могъл да убие. Ще запомня това и ще продължа по-нататък.

Дьо Барнстокър. Няма алиби. Но той е хилав старик, просто няма да му стигне сила да извие шията на човека. Симоне. Няма алиби. Може да извие врат — здрав момък е, при това малко не е на себе си. Непонятно е как е попаднал в стаята на Олаф. А ако е влязъл, то как си е отишъл оттам? Теоретически, разбира се, би могъл случайно да намери прословутата тайна врата. Непонятни са мотивите, непонятно е поведението му след убийството. Нищо не е ясно. Хинкус... Двойникът на Хинкус... Добре би било да пийна още едно кафе. Добре би било да плюя на всичко и да си легна да спя...

Брюн. Да, това е единствената нишчица, която още не се е скъсала. Това дете ме излъга. То е видяло госпожа Мозес, а каза, че не е. Детето е флиртувало с Олаф на вратата на неговата стая, но каза, че го е цапардосало на входа на столовата... И тогава изведнъж си спомних. Седях ето тук, в това кресло. Подът трепна, чу се шума на свличането. Погледнах часовника си, беше десет и две минути и тогава горе гръмко блъснаха врата. Кой? Симоне в това време се е бръснел. Дьо Барнстокър е спал и, възможно е, да се е събудил именно от този шум. Хинкус е лежал овързан под масата. Собственикът и Кайса бяха в кухнята. Мозесови бяха в стаите си. Значи вратата е блъснал или Олаф, или Брюн, или убиецът. Например двойникът на Хинкус... Хвърлих машата и изтичах горе.

Стаята на отрочето беше празна и аз почуках на тази на Дьо Барнстокър. Подпряло с юмруци бузите си, то унило седеше на масата.

Завил се с шотландското одеяло, чичото клюмаше нос в креслото до прозореца. И двамата скочиха, когато влязох.

— Снемете очилата! — рязко заповядах на отрочето и то незабавно се подчини.

Да, това беше девойка. И то хубавичка, макар че очите ѝ бяха подути и зачервени от сълзите. Потиснах въздишката на облекчение, седнах срещу нея и казах:

— Ето какво, Брюн. Престанете да отричате. Лично вас нищо не ви заплашва. Не ви считам за убиец, тъй че няма нужда да лъжете. В девет часа и десет минути госпожа Мозес е видяла вас и Олаф до вратата на неговия апартамент. Вие не ми казахте истината. Вие сте се разделили с Олаф не пред вратата на столовата. Къде се разделихте? Къде, кога и при какви обстоятелства?

Известно време тя ме гледа, устните ѝ трепереха, зачервените ѝ очи отново се напълниха със сълзи. После закри лицето си с длани.

— Ние бяхме в неговата стая — каза тя.

Дьо Барнстокър жално запъшка.

— Няма какво да стенете, чичо! — каза Брюн, като освирепа моментално. — Нищо непоправимо не се е случило. Ние се целувахме и беше доста весело, само че студено, защото през цялото време прозорецът беше отворен. Не помня колко време продължи това. Помня, че той извади от джоба се нещо подобно на огърлица, някакви мъниста и все искаше да ми ги надене на врата, но в това време се разнесе грохот и аз казах: „Слушайте — лавина!“ Той изведнъж ме пусна и се хвана за главата, сякаш си беше спомнил нещо... Знаете как правят хората, когато си спомнят нещо важно... Това продължи само няколко секунди. Той се втурна към прозореца, но веднага се върна, хвана ме за раменете и буквално ме изхвърли в коридора. Аз едва не паднах, а той веднага със сила захлопна след мен вратата. При това нищо не каза, само изруга шепнешком и помня как превъртя ключа в ключалката. Повече не го видях. Яко се ядосах и веднага се прибрах в стаята...

— Така — казах аз. — Той се е хванал за главата, сякаш нещо си е спомнил и се е хвърлил към прозореца. Да не би някой да го е повикал?

Брюн поклати глава.

— Не. Освен шума от лавината нищо друго не чух.

— И веднага ли си отидохте? Не се ли застояхте на вратата за секунда?

— Веднага. Страшно се ядосах.

— Как се развиваха действията, след като заедно излязохте от столовата? Повторете отново.

— Той каза, че иска да ми покаже нещо — заговори тя, навеждайки глава. — Ние излязохме в коридора и той ме помъкна към стаята си. Аз, разбира се, се съпротивлявах... е, изобщо шегувахме се. После, когато стояхме пред неговата врата...

— Стоп. Вие казахте, че сте видели Хинкус.

— Да, видяхме го. Веднага щом излязохме в коридора. Точно в този момент той завиваше от коридора към стълбата.

— Така. Продължавайте.

— Когато ние вече стояхме пред вратата на Олаф, се появи Мозесова. Тя, разбира се, се направи, че не ни е забелязала, но на мен ми стана неловко. Противно е, когато се мотаят наоколо и пулят очи. Ее... и ние влязохме в апартамента на Олаф.

— Ясно. — Погледнах Дьо Барнстокър. Старецът седеше, очите му издаваха мъка. Така му се пада. Тези чичковци винаги си въобразяват, че при тях, под крилцето им растат ангелчета. А тези ангелчета през това време полица подправят. — Е добре. Пихте ли у Олаф?

— Аз?

— Интересува ме пил ли е нещо Олаф.

— Не. Не пихме — нито той, нито аз.

— Сега... хм... Вие не забелязахте ли... мм... някакъв странен мирис?

— Не, въздухът там беше много свеж.

— Не питам за стаята. А когато се целувахте, не усетихте ли нещо странно? Странен дъх имам предвид...

— Нищо подобно не усетих — каза Брюн сърдито.

Известно време се опитвах по-деликатно да формулирам следващия въпрос, после се отчаях и попитах направо:

— Съществува предположение, че преди убийството са отровили Олаф с бавно действаща отрова. Не забелязахте ли нещо, което би потвърдило това предположение?

— А какво бих могла да забележа?

— Обикновено си личи, когато човек се чувства зле — поясних аз. — Това е особено забележимо, ако той пред очите ви започва да се чувства все по-зле и по-зле.

— Нищо такова нямаше — решително каза Брюн. — Той се чувстваше чудесно.

— Палихте ли лампите?

— Не.

— А забелязахте ли нещо странно в приказките му?

— Изобщо не помня какво говореше — отвърна Брюн тихо. — Беше обикновено чесане на езици. Шегички, остроти... за мотоциклети говорихме с него, за ски. Според мен, той беше добър механик. От всякакви двигатели разбираше...

— Когато падна лавината вие седяхте ли или стояхте?

— Стояхме.

— Къде?

— Стояхме до самата врата. Вече ми бе омръзнало и се канех да си тръгвам. Тогава той започна да ми слага онази огърлица...

— А вие уверена ли сте, че той се е втурнал именно към прозореца?

— Ами, как да ви кажа... Той се хвана за главата, обърна се с гръб към мен, направи крачка или две към прозореца... в посока към прозореца... ами, аз не зная какво още да ви кажа, може би не към прозореца, разбира се, но нищо не виждах в тази стая, освен прозореца...

— Да ви се е сторило, че в стаята освен вас има и още някой? Може би сега ще си спомните, че сте чули някакви шумове, странни звуци, на които тогава не сте обърнали внимание?

Тя се замисли.

— Не. Беше тихо... Чуваше се слаб шум, но зад стената, Олаф дори се пошегува, че Симоне в стаята си се катери по стените... Повече нищо не се чу.

— А шумът действително ли идваше откъм Симоне?

— Да — уверено каза Брюн. — Шумът идваше отляво. Съвсем обикновен шум. Стъпки, вода от чешмата...

— Олаф премести ли някаква мебел?

— Мебел? А, да, имаше такова нещо. Той заяви, че няма да ме пусне, и премести креслото към вратата... след това, разбира се, го

отмести.

Станах.

— За днес толкова — казах аз. — Лягайте да спите. Днес повече няма да ви безпокоя.

Дьо Барнстокър също стана и тръгна към мен с протегнати ръце.

— Скъпи инспекторе! Вие, надявам се, разбирате, че нямах понятие...

— Да, Дьо Барнстокър — казах аз. — Децата растат. Всички деца, дори децата на покойниците. Занапред никога не й позволявайте да носи черни очила. Очите са огледало на душата.

Оставих ги да размишляват над тези бисери на полицейската мъдрост, а аз се спуснах във фойето.

— Вие сте реабилитиран, Алек — съобщих на собственика.

— Нима съм бил осъден? — удиви се той, повдигайки очи от сметачната машина.

— Искях да ви кажа, че снемам от вас всички подозрения. Сега вие имате стопроцентово алиби. Но не си въобразявайте, че това ви дава право отново да ми мътите главата със зомбизъм-момбизъм... Не ме прекъсвайте. Сега ще останете тук и ще седите, докато не ви разреша да станете. Имайте предвид, че с това, едноръкото момче, първи трябва да говоря аз.

— А ако се събуди преди вас?

— Не се каня да спя — казах аз. — Искам да претърся къщата. Ако този нещастник се събуди и извика някого, дори майка си, незабавно ме повикайте.

— Слушам — каза собственикът. — Един въпрос. Режимът на деня в хотела остава ли същият?

Аз размислих.

— Да, разбира се. В девет часа закуска. А после ще видим... Апропо, Алек, кога, според вас, можем да очакваме тук да дойде някой от Мюр?

— Трудно е да се каже. Може би още утре ще започнат да разчистват лавината. Помня примери за подобна оперативност. В същото време те прекрасно знаят, че тук нищо не ни заплашва. Вероятно след два дни ще долети на хеликоптер Цвирик, нашият горски инспектор... ако на другите места всичко е благополучно.

Лошото е, че те първо трябва да разберат отнякъде, че тук е паднала лавина. С една дума, не бих разчитал, че ще дойдат утре.

— Тоест днес.

— Да, днес. Но утре някой може и да долети.

— Нямате ли предавател?

— Не, откъде? И най-вече за какво ми е? Не ми е изгодно, Петер.

— Разбирам — казах аз. — Значи утре...

— Не гарантирам и за утре — възрази собственикът.

— С други думи, в близките два-три дни... Добре. Сега ето какво, Алек. Да предположим, че ви се наложи да се скриете в тази къща. Не за дълго, за няколко денонощия. Къде бихте се скрили?

— Хм... — каза собственикът с известно недоумение. — Вие все пак мислите, че в къщата има външен човек?

— Къде бихте се скрили? — повторих аз.

Собственикът поклати глава.

— Лъжат ви — каза той. — Честна дума, заблуждават ви. Тук няма къде да се скриеш. Дванадесет апартамента имам, от тях само два са празни, но Кайса ги почиства всеки ден, тя би забелязала... Мазето е заключено отвън с катинар... Тавански етаж няма, между покрива и тавана едва ръка ще провреш... Служебните помещения също се затварят отвън и освен това ние цял ден се въртим там — ту аз, ту Кайса. Собствено, това е всичко...

— А банята горе? — попитах аз.

— Правилно. Там отдавна не сме надничали. И може би си струва да се провери в машинното — там също не отивам често. Поогледайте, Петер, потърсете.

— Дайте ключовете — казах аз.

Огледах и претърсих. Прегледах мазето, надникнах в банята, проверих гаража, котелното помещение, машинното, пъхнах се дори в подземния склад за гориво — никъде нищо не открих. Естествено, аз и не очаквах да намеря нещо, би било прекалено просто, но проклетата чиновническа добросъвестност не ми позволяваше да оставя бели петна. Двайсет години честна служба са си дваайсет години честна служба: в очите на началството, пък и в очите на подчинените също, винаги по-добре изглежда добросъвестният тъпак, отколкото блестящият, гонещ върховете талант. И аз тършувах, пълзях, цапах се, дишах прах и боклук, жалех се и ругаех глупашката си съдба.

Когато, зъл и мръсен, се измъкнах от подземния склад, вече се съмваше. Бледата луна клонеше на запад. Сивите грамади на скалите бяха обвити от лилав воал. Какъв свеж, сладък, хладен въздух изпълваше долината! Да върви по дяволите всичко!

Вече се приближавах към хотела, когато вратата се отвори и навън излезе собственикът.

— Аха — каза той, като ме видя. — Точно за вас идвах. Този нещастен човек се събуди и вика майка си.

— Идвам — казах аз, изтърсвайки сакото си.

— Собствено, не зове майка си — каза собственикът, — а Олаф Андварафорс.

12

Като ме видя, непознатият живо се наклони напред и попита:

— Вие ли сте Олаф Андварафорс?

Такъв въпрос не очаквах. Изобщо. Потърсих с очи стола, преместих го до леглото, бавно седнах и едва тогава погледнах непознатия. Беше голяма съблазън да отговоря утвърдително и да погледам какво ще произлезе. Но аз не съм контраразузнавач, нито детектив. Аз съм честен полицейски чиновник. Затова отговорих:

— Не. Не съм Олаф Андварафорс. Аз съм инспектор от полицията и се казвам Петер Глебски.

— Така ли? — каза той учудено, но без всякакво безпокойство. — Но къде е Олаф Андварафорс?

Както изглежда, той напълно се беше оправил след вчерашните събития. Слабото му лице беше порозовяло, крайчецът на дългия му нос, така бял вчера, сега беше червен. Той седеше на леглото, завит до кръста с одеялото, пижамата на Алек явно му беше голяма, яката висеше като хомот и оголваше остриите му ключици и бледата, гладка кожа на гърдите. И по лицето му нямаше растителност — само няколко косъмчета на мястото на веждите и редки белезникави ресници. Той седеше наклонен напред и разсеяно навиваше на лявата си ръка празния ръкав на дясната.

— Извинете ме — казах аз, — но съм длъжен да ви задам няколко въпроса.

Той не отговори нищо. Лицето му прие странен израз — дотолкова странен, че не разбрах изведнъж в какво се състои работата. А фактически той беше втренчил в мен едното си око, а другото беше извъртял към челото си така, че се виждаше само бялото. Известно време мълчахме.

— Та — казах аз, — най-напред ми се иска да узная кой сте вие и как ви наричат.

— Луарвик — каза той бързо.

— Луарвик... А малкото ви име?

— Малкото ли? Луарвик.

— Господин Луарвик Луарвик?

Той пак замълча. Аз се борех с неловкостта, която човек винаги изпитва, когато говори със силно кривоогледи хора.

— Приблизително да — каза той накрая.

— В какъв смисъл приблизително?

— Луарвик Луарвик.

— Добре, да допуснем, че е така. А кой сте вие?

— Луарвик — каза той. — Аз съм Луарвик. — Той замълча. — Луарвик Луарвик. Луарвик Л. Луарвик.

Той изглеждаше достатъчно здрав и съвършено сериозен и това удивляваше още повече. Впрочем аз не съм доктор.

— Искях да зная с какво се занимавате.

— Механик съм — каза той. — Механик-водач.

— На какво? — попитах аз.

Тогава той втренчи в мен двете си очи. Явно не разбираше въпроса.

— Добре, да оставим това — бързо казах аз. — Вие чужденец ли сте?

— Много — каза той. — В голяма степен.

— Вероятно швед?

— Вероятно. В голяма степен швед.

„Този подиграва ли ми се? — помислих си. — Не ми изглежда да е така. По-скоро видът му е като на човек, притиснат до стената.“

— Защо сте тук? — попитах.

— Тук е Олаф Андварафорс. Той всичко ще ви разкаже. Аз не мога.

— Вие при него ли дойдохте?

— Да.

— И ви затрупа лавината?

— Да.

— С автомобил ли пътувахте?

Той помисли.

— Да — каза.

— Защо ви е необходим Андварафорс?

— Имам работа с него.

— Каква именно?

— Аз имам работа с него — повтори той. — С него. Той ще ви разкаже.

Зад гърба ми вратата скръцна. Обърнах се. На прага, с чашата в протегнатата си ръка, стоеше Мозес.

— Тук не може — казах рязко.

Мозес разглеждаше непознатия изпод надвисналите си вежди. На мен не ми обръщаше никакво внимание. Скочих и се опитах да го изтласкам с гърди.

— Моля ви незабавно да излезете, господин Мозес!

— Не ми крещете — неочаквано миролюбиво предложи Мозес. — Мога ли да полюбопитствам кого сте настанили в моето помещение?

— Не сега, по-късно... — Започнах постепенно, но настойчиво да затварям вратата.

— Моля, моля... — мърмореше Мозес, изтикан в коридора. — Аз, разбира се, бих могъл да протестирам...

Затворих вратата и отново се обърнах към Луарвик Л. Луарвик.

— Това Олаф Андварафорс ли беше? — попита той.

— Не — казах. — Олаф Андварафорс е бил убит тази нощ.

— Убит — повтори Луарвик. В гласа му нямаше никакви емоции. Нито учудване, нито страх, нито мъка. Сякаш му бях съобщил, че Олаф за минутка е излязъл и сега ще се върне. — Мъртъв ли е? Олаф Андварафорс?

— Да.

— Не — каза Луарвик. — Вие не знаете точно.

— Зная съвършено точно. Аз го видях мъртъв. Лично.

— Искам да го видя.

— Защо? Аз разбрах, че вие не знаете как изглежда.

— Имам работа с него — каза Луарвик.

— Но нали ви казвам, че той е убит. Умрял. Мъртъв.

— Добре де. Искам да го видя.

Изведнъж ме осени — спомних си за куфара.

— Той трябваше ли да ви предаде нещо?

— Не — отговори той равнодушно. — Ние трябва да говорим. Аз с него.

— За какво?

— Аз трябва да говоря с него. С него.

— Слушайте, господин Луарвик — казах аз. — Олаф Андварафорс е мъртъв. Убили са го. Аз разследвам убийството. Търся убиеца, разбирате ли? Трябва да зная колкото може повече за този човек. Моля ви да бъдете откровен. Рано или късно ще ви се наложи да разкажете всичко. По-добре рано, отколкото късно.

Той изведнъж целият се вмъкна под одеялото. Очите му отново гледаха в различни посоки.

— Нищо не мога да ви кажа — говореше неразбрано под одеялото и трябваше да се напругам.

— Защо?

— Мога да го кажа само на Олаф Андварафорс.

— Откъде идвате? — попитах аз.

Той мълчеше.

— Къде живеете?

Мълчание. Тихо просумтяване. Едното око гледа мен, другото — тавана.

— Вие изпълнявате нечие поръчение?

— Да.

— Чие именно?

— Защо искате да знаете? — попита той. — Аз нямам работа с вас. Вие нямате работа с нас.

— Моля ви да разберете — казах аз настоятелно. — Ако ние узнаем, макар и нещичко за Олаф, ще узнаем кой е убиецът. Е, добре. Вие, както изглежда, не познавате Олаф. Но тези, които са ви пратили при него, навярно знаят нещо.

— Те също не го познават — каза той.

— Тоест как?

— Те не познават Олаф. Защо?

Аз потърках обраслите си с четина бузи.

— Едното не се връзва с другото — казах тъжно. — Хората, които не познават Олаф, пращат вас, който също не го познавате, с някакво поръчение. Това не може да бъде.

— Може. И е така.

— Кой са тези хора?

Мълчание.

— Къде се намират?

Мълчание.

— Господин Луарвик, вие може да си имате големи неприятности!

— Защо? — попита той.

— При разследването на убийство всеки честен гражданин е длъжен да дава на полицията необходимите показания — казах аз строго. — Отказът може да бъде разглеждан като съучастие.

Луарвик Л. Луарвик не реагира.

— Не изключвам възможността да ви арестувам — добавих аз. Това беше очевидно незаконна заплаха и побързах да се поправя. — Във всички случаи вашият упорит отказ може много да ви навреди по време на процеса.

— Искам да си облека дрехите — каза изведнъж Луарвик. — Не искам да лежа. Искам да видя Олаф Андварафорс.

— С каква цел? — попитах.

— Искам да го видя.

— Но вие не знаете как изглежда лицето му.

— Аз не искам лицето му — каза Луарвик.

А какво ви е необходимо?

Той се измъкна изпод одеялото и отново седна.

— Аз искам да видя Олаф Андварафорс! — каза той гръмко. Дясното му око потрепваше и се въртеше. Защо са тези въпроси? Защо въпроси? Извънредно много въпроси. Защо да не виждам Олаф Андварафорс?

Аз също загубих търпение.

— Вие искате да разпознаете трупа? Така ли да разбирам?

— Да разпозная... Да позная?

— Да! Да познаете!

— Искам. Искам да видя.

— Как ще можете да го познаете — казах аз, — като не сте го виждали в лице?

— Какво лице? — закрещя Луарвик. — Защо лице? Аз искам да видя, че това не е Олаф Андварафорс, че това е друг човек!

— Защо мислите, че е друг? — бързо попитах.

— Защо мислите, че е Олаф Андварафорс? — възрази той.

Ние се втренихме един в друг. Бях принуден да призная, че този странен човек в известен смисъл е прав. Не бих могъл да се закълна, че викингът със счупената шия горе е всъщност Олаф Андварафорс и

той изобщо можеше да не е Олаф Андварафорс. От друга страна, не разбирах какъв смисъл има да показвам трупа на човек, който изобщо не е виждал лицето на Олаф. Лицето... Действително, защо обезателно лицето? Може би той ще го познае по дрехите, или по някакъв пръстен... или, да кажем, по татуировката...

Почука се на вратата и гласът на Кайса пропищя: „Облечете се, моля...“ Отворих вратата и поех от Кайса изсушения и изгладен костюм на непознатия.

— Обличайте се — казах аз, като положих дрехата на леглото му.

След това застанах до прозореца и почнах да разглеждам зъбчатата скала на загиналия алпинист, вече озарена от розовата светлина на възходящото слънце, бледото петно на луната, чистата тъмна синева на небето. Зад гърба ми се раздаваха съскане, шумолене, непонятно бърборене; кой знае защо, преместваха стола — както изглежда, не беше лека работа да се обличаш с помощта на една ръка и при такова кривогледство. На два пъти така ми се приискваше да се обърна и да предложа помощта си, но се сдържах. След това Луарвик каза: „Облякох се.“

Аз се обърнах. Учудих се. Бях смаян, но веднага си спомних, че този човек преживя нощта и престанах да се учудвам. Приблжих се до него, оправих и стегнах яката, закопчах копчетата на сакото и бутнах към него с крак чехлите на хотелиера. Докато правех всичко това, той стоеше покорно, отпуснал единствената си ръка. Пъхнах празния ръкав в джоба. Той погледна чехлите и каза със съмнение:

— Това не е мое. Моите не са такива.

— Вашите обувки още не са изсъхнали — казах аз — Обуйте тези и да вървим.

Можех да си помисля, че той никога през живота си не си е имал работа с чехли. Два пъти със замах се опитваше да вкара краката си в чехлите и двата пъти не улучи, като всеки път губеше равновесие. Въобще при него равновесието нещо си правеше шеги — види се, здраво си беше изпатил и далеч още не беше дошъл на себе си. Добре го разбирах: с мен също се е случвало така...

Навярно през всичкото това време беззвучно работеше подсъзнанието ми, защото внезапно ме осени дива мисъл: а ако Олаф не е Олаф, а Хинкус... А Хинкус не е Хинкус, а Олаф е изпратил телеграмата, за да извика този странен човек. Но от размяната на

имената нищо не ми се проясни и в крайна сметка изоставих тези размисли.

Ръка в ръка ние влязохме във фоайето и тръгнахме към втория етаж. Хотелиерът продължаваше да седи на своя пост и ни изпроводи със замислен поглед. Луарвик дори не го погледна. Цялото му внимание беше съсредоточено върху стълбището. За всеки случай го придържах за лакътя.

Пред вратата на апартамента на Олаф ние спряхме. Внимателно разгледах своите лепенки — всичко беше наред. Тогава извадих ключа и разтворих вратата. Рязък, неприятен, много странен мирис ме удари в носа — приличаше на миризмата на дезинфектант. Забавих се на входа, стана ми зле. Впрочем в стаята всичко беше останало без промяна. Само лицето на мъртвеца ми се видя по-тъмно, отколкото снощи, може би поради осветлението кървавите петна сега почти не се забелязваха. Луарвик достатъчно силно ме ръгна в кръста. Прекрачих в антрето и се отстраних, пропусайки го да погледне.

Можеше да се помисли, че той не е механик-водач, а служител в моргата. Изключително равнодушно се спря над трупа и се наклони ниско, като постави единствената си ръка зад гърба. Нито гнусливост, нито страх, нито благоговение — просто делови преглед. И толкова по-странни ми се видяха неговите думи.

— Учуден съм — каза той със съвършено безцветен глас. — Това действително е Олаф Андварафорс. Не разбирам.

— Как го познахте? — попитах веднага.

Той, без да се изправя, извърна глава и ме погледна. Стоеше наведен, разкрячен, гледаше ме от долу на горе и мълчеше. Това продължи толкова дълго, че ме заболя вратът. Как може да стои в тази нелепа поза? Кръстът му ли се схвана, що ли? Накрая проговори:

— Спомних си. Виждал съм го по-рано. Не знаех, че е Олаф Андварафорс.

— А къде сте го виждали преди? — попитах аз.

— Там. — Без да се изправя, той махна с ръка някъде към прозореца. — Това не е главното.

Изведнъж се изправи и закрета из стаята, като въртеше смешно главата си. Аз се напрегнах целият, не го изпусках от очи. Той явно търсеше нещо и вече се досещах какво именно.

— Олаф Андварафорс не е ли умрял тук? — попита той и застана пред мен.

— Защо мислите така?

— Аз не мисля. Аз питам.

— Търсите ли нещо?

— Олаф Андварафорс имаше един предмет — каза той. — Къде е?

— Вие куфара ли търсите? — попитах аз. За него ли сте дошли?

— Къде е той? — повтори Луарвик.

— При мене — казах.

— Това е добре — похвали ме той. — Искам да го имам тук. Донесете го.

Направих се, че не забелязвам тона му и казах:

— Бих могъл да ви го дам, но първо трябва да отговорите на въпросите ми.

— Защо? — силно изумен попита той. — Защо отново въпроси?

— Ами затова — търпеливо отговорих аз, — защото ще получите куфара само в случай, че от вашите отговори стане ясно дали имате право над него.

— Не разбирам — каза той.

— Аз не зная ваш ли е този куфар, или не. Ако е ваш, ако Олаф го е донесъл за вас, докажете го. Тогава ще ви го дам.

Очите му се раздалечиха и отново се сближиха.

— Не трябва — каза той. — Не искам. Уморен съм. Да вървим.

Малко озадачен, излязох след него от апартамента. Въздухът в коридора ми се струваше удивително свеж и чист. Откъде идва в апартамента тази аптечна воня? Може би там и по-рано е имало нещо разлято, само че при отворения прозорец не се е усещало? Заклучих вратата. Докато вземах лепило и хартия и се занимавах със запечатването, Луарвик остана на мястото си, потънал, струва ми се, в дълбоки мисли.

— Е? — попитах. — Ще отговаряте ли на въпросите ми?

— Не — решително отговори той. — Не искам въпроси. Искам да си легна. Къде мога да си легна?

— Идете в стаята си — казах вяло. Овладея ме апатия. Изведнъж зверски ме заболя глава. Прииска ми се да си легна, да се отпусна, да затворя очи. Всичко беше нелепо, уродливо-безсмисленият, на нищо

неприличащ случай сякаш се въплъти в нелепия, на никого не приличащ уродливо-безсмислен Луарвик Л. Луарвик.

Ние се спуснахме във фойето, той се затътри към стаята си, а аз седнах в креслото, изтегнах се и най-сетне затворих очи. Някъде далеч шумеше море, свиреше гръмка, неразбираема музика, доплуваха и отплуваха някакви мъгливи петна. В устата си имах вкус, сякаш дълго съм дъвкал нещо гадно. След това някой ми подуши ухото с мокър нос и тежката глава на Лел дружески се притисна до моето коляно.

Навярно бях успял да дремна петнайсетина минути, повече Лел не ми даде. Той облизваше ушите и бузите ми, дърпаше крачолите ми, блъскаше ме и накрая леко ме ухапа по ръката. Тогава не издържах и скочих, готов да го разкъсам на парчета, несвързани проклетия и жалби се блъскаха в гърлото ми, но погледът ми падна на масичката и аз замрях. На блестящата ѝ лакирана повърхност, редом с книгата и сметките на собственика, лежеше огромен черен пистолет.

Това беше лугер с удължена ръкохватка. Той лежеше в локва вода, бучки неразтопен сняг бяха залепнали по него; и докато гледах, отворил уста, една бучка се откъсна от спусъка и падна на масата. Тогава огледах фоайето. Нямаше никого, само Лел клечеше до масичката и наклонил глава встрани, ме гледаше сериозно-въпросително. От кухнята се носеше тракане на тенджери, чуваше се приглушеният бас на собственика и силно миришеше на кафе.

— Ти ли го донесе? — попитах шепнешком Лел. Той наклони главата си на другата страна и все така продължи да ме гледа. Лапите му бяха в сняг, от косматия му корем капеше вода. Внимателно взех пистолета.

Ето това беше истинско гангстерско оръжие. Далекобойност — двеста метра, приспособление за поставяне на оптика, копче за автоматична стрелба и прочее екстри. Дулото бе пълно със сняг. Оръжието бе студено, тежко, релефната ръкохватка добре прилягаше в дланта. Не знам защо си спомних, че не съм обискирал Хинкус. Багажа му претърсих, шубата също, а него забравих. Може би защото изглеждаше като жертва.

Измъкнах пълнителя — беше зареден. Дръпнах затвора и на масата изскочи патрон. Взех го, за да го поставя в пълнителя ѝ изведнъж обърнах внимание на странния цвят на куршума. Той не беше жълт, нито мътносив, както обикновено. Блестеше като никелиран, само че това не беше никел, а по-скоро сребро. Никога през живота си не бях виждал такива куршуми. Започнах внимателно, един

след друг, да ги изваждам от пълнителя. Всички бяха сребърни. Облизах пресъхналите си устни и отново погледнах Лел.

— Откъде го взе, старче? — попитах аз.

Лел игриво поклати глава и скочи към вратата.

— Разбрано — казах. — Разбирам. Почакай една минута.

Върнах патроните в пълнителя, сложих го в ръкохватката и пъхайки пътом пистолета в страничния си джоб, тръгнах към изхода. Лел се спусна по стълбичките и потъвайки в снега, заскача покрай фасадата. Бях почти сигурен, че ще се спре под прозореца на Олаф, но той не се спря. Заобиколи къщата, изчезна за секунда и отново се появи, като нетърпеливо поглеждаше иззад ъгъла. Грабнах първите попаднали ми ски, горе-долу ги закрепих на краката си и хукнах след него.

Заобиколихме хотела, а след това Лел се устреми някъде встрани и се спря на петдесетина метра. Приблжих се и се огледах. Всичко това беше някак странно. Видях дупката в снега, откъдето Лел беше изровил пистолета, видях следите на моите ски отзад, видях браздите, които беше оставил Лел, скачайки в преспите, а наоколо пелената на снега беше недокосната. Това можеше да означава само едно: бяха хвърлили тук пистолета или от пътя, или от хотела. И беше добро хвърляне. Не бях сигурен, че самият аз бих могъл да запратя такъв тежък и неудобен за хвърляне предмет толкова далеч. После разбрах. Метнат е от покрива. Взели са го от Хинкус и са го запратили надалеч. Може би лично той го е направил. Може би се е страхувал, че ще го пипнат с този пистолет. А може, разбира се, да не го е направил той, а някой друг... но почти сигурно от покрива. От пътя такава хвърляне може да извърши само добър гранатомет, а от прозореца на който и да е от апартаментите това беше невъзможно.

— Браво, Лел — казах на санбернара, ти си юнак, пък аз не съм. Трябваше да раздрусам Хинкус по-основно, както умее да го прави старикът Згут. Нали? За щастие, още не е късно да го сторя.

И без да дочакам отговор от Лел, затичах обратно. Кучето, разхвърляйки сняг и размахвайки уши, скачаше до мен.

Бях с намерение веднага да се отправя към Хинкус, да разбудя този кучи син и да му извадя душата, дори ако ми го впишат после в служебното досие. Сега ми беше пределно ясно, че работите на Олаф и Хинкус са свързани по най-непосредствен начин, че Олаф и Хинкус са

пристигнали тук заедно съвсем не случайно, че Хинкус е стоял на покрива, въоръжен с далекобоен пистолет, само с една цел: да държи под прицел околността, да не позволи някой да напусне хотела; че за това именно той предупреждаваше някого с бележката подписана с „Б“ (тук наистина сбърка и бележката попадна явно не на адреса си — Дьо Барнстокър не предизвика ни най-малки подозрения); че на някого тук той страшно пречеше. Вероятно продължаваше да пречи и нека бъда проклет, ако ей сега не изясня кому и защо. В тази версия имаше, разбира се, маса противоречия. Ако Хинкус, да кажем, е бил телохранител на Олаф и е пречел на неговия убиец, то защо с него (Хинкус), са се отнесли така меко? Защо и на него не са му извили врата? Защо противникът ползваше такива хуманни похвати като донос и пленяване? Впрочем точно това не беше трудно за разбиране: Хинкус очевидно е наемник и с него просто не са искали да си цапат ръцете... Да! И трябва да изясня кому е пратил телеграмата. През цялото време изпускам предвид това...

Собственикът ми викна от бара и без да каже нито дума, ми предложи чаша горещо кафе и грамаден триъгълен сандвич с прясна шунка. Беше точно каквото ми трябваше. Докато дъвчех и гълтах, той внимателно ме разглеждаше с присвити очи и накрая попита:

— Нещо ново?

Кимнах.

— Да. Появи се пистолет. Само че го намерих не аз, а Лел. Аз съм идиот.

— Хм... Да. Лел е умно куче. А що за пистолет е?

— Интересен — казах. — Професионален... Между впрочем, вие чували ли сте някога пистолетите да се зареждат със сребърни куршуми?

Известно време хотелиерът мълча, издавайки напред челюстта си.

— Този пистолет е зареден със сребърни куршуми? — бавно произнесе той.

Кимнах.

— М-да, чел съм за това... — каза собственикът — Оръжието се зарежда със сребърни куршуми, когато човек възнамерява да стреля по призраци.

— Пак зомбизъм-момбизъм — измърморих. Но сега и аз си спомних за тази легенда.

— Да, пак... Вампир няма да убиеш с обикновен куршум. Върколак... лисицата-кицуне... жабата-кralица... Аз ви предупредих, Петер! — Той вдигна дебелия си пръст. — Вече отдавна очаквам нещо такова. А сега се оказва, че не само аз...

Довърших сандвича и допих кафето. Не можеше да се каже, че думите на собственика съвсем не ми направиха впечатление. Кой знае защо, през цялото време излизаше така, че версията му — единствена и безумна — непрекъснато намираще потвърждение, а всичките мои теории — многочислени и реалистични — не... Вампири, призраци, привидения... Цялата беда беше там, че тогава ми оставаше само да сложа оръжие: както беше казал един писател, задгробният свят — това е ведомство на църквата, а не на полицията...

— Вие разбрахте ли чий е този пистолет? — попита собственикът.

— Ами има тук при нас един ловец на вампири, Хинкус е фамилията му — казах аз и излязох.

Насред фоайето, изкривен и неестествен, стърчеше като наклонен стълб господин Луарвик Л. Луарвик. С едното си око гледаше мен, а с другото — стълбището. Сакото му стоеше някак особено накриво, панталоните бяха смъкнати, празният ръкав се мяташе и имаше вид като че ли го е дъвкала крава. Кимнах му и исках да го заобиколя, но той закуцука и ми прегради пътя.

— Един кратък, но важен разговор — обяви той.

— Зает съм. Хайде след половин час.

Той ме хвана за лакътя.

— Много моля да ми отделите време. Това е важно за мен.

— Това е важно за вас... — повторих аз, като продължавах да се придвижвам към стълбата. — Ако това е важно само за вас, то за мен съвсем не е важно.

Той се влачеше подире ми като сянка и някак странно пристъпваше: единия си крак поставяше с пръстите навън, другия — с пръстите навътре.

— За вас също е важно — каза той. — Вие ще бъдете доволен. Вие ще получите желаното.

Вече се качвахме по стълбището.

— За какво всъщност става дума? — попитах.

— За куфара.

— Готов ли сте да отговаряте на въпросите ми?

— Хайде да се спрем и да поговорим — помоли той. — Краката ме болят.

„Аха, припари ти — помислих си аз. — Това е добре, харесва ми.“

— След половин час — казах. — И пуснете ме, моля, пречите ми.

— Да — съгласи се той. — Преча. Аз искам да преча. Бързам да поговорим.

— Нищо спешно — възразих. — Има време. След половин час. Или, да кажем, след час.

— Не, не, много ви моля, веднага. Много зависи от това. И е бързо. Аз — на вас, вие — на мен. Край.

Бяхме вече в коридора на втория етаж и аз го съжалих.

— Добре, да отидем в моя апартамент. Само че хайде по-бързо.

— Да, да, това ще бъде бързо.

Заведох го в своя апартамент, седнах до увредената маса и го подканих:

— Казвайте.

Но той не започна веднага. Отначало се огледа, надяваше се, вероятно, че куфарът ще лежи някъде тук, пред очите му.

— Няма го тук — казах. — Хайде по-бързо.

— Тогава аз ще седна — рече той и седна в креслото. — Много ми е необходим този куфар. Колко искате за него?

— Нищо не искам. Докажете, че имате право над него, и той ще бъде ваш.

Луарвик Л. Луарвик поклати глава и каза:

— Не. Нищо няма да доказвам. Куфарът не е мой. Беше ми заповядано да намеря Олаф и да му кажа: „Дай това, което си взел. Комендант двеста двапет и четири.“ Не зная какво значи това. Не знаех какво е взел. И после вие непрекъснато говорите за куфар. Това ме подлъга. Не става дума за куфар. А за калъф. Вътре има апарат. Порано не знаех. Когато видях Олаф, се досетих. Сега зная: Олаф не е убит. Олаф е умрял. От прибора. Той е много опасен. Заплаха е за всички. Всички ще бъдат като Олаф, или пък може да предизвика

взрив. Тогава всички ще бъдат още по-зле. Разбирате ли защо трябва бързо? Олаф е глупак, той е умрял. Ние сме умни, ние няма да умрем. По-бързо давайте куфара.

Всичко това той избърбори със своя безцветен, монотонен глас, като ме гледаше поред ту с дясното, ту с лявото си око и немилостиво мачкаше празния си ръкав. Лицето му оставаше неподвижно, само от време на време се вдигаха и спускаха редиците му вежди. Гледах го и си мислех, че маниерите и граматиката му бяха останали предишните, но ето че запасът от думи през последния половин час значително се беше увеличил. Разприказва се Луарвик.

— Кой сте вие? — попитах.

— Аз съм емигрант, чуждестранен специалист. Изгнаник. Жертва на политиката.

Да, разприказва се Луарвик. И какво ли ще изскочи оттук!

— Емигрант откъде? — попитах аз.

— Не са нужни такива въпроси... Не мога да кажа. Чест. Никаква вреда за вашата страна.

— Но вие ми казахте, че сте швед.

— Швед ли? Не съм го казвал. Емигрант, политически изгнаник.

— Моля за извинение — рекох аз. — Преди час ми казахте, че сте швед. Че сте в голяма степен швед. А сега отричате ли?

— Не зная... не помня... — забърбори той. — Чувствам се зле. Страхувам се. Трябва ми по-бързо куфара.

Колкото повече ме пришпорваше, толкова по-малко бях склонен да бързам. Беше ми ясно, че лъже, и го правеше страшно неумело.

— Къде живеете? — попитах аз.

— Не мога да кажа.

— Как пристигнахте тук?

— Кола.

— Каква марка?

— Марка ли? Черен, голям.

— Не знаете марката на собствената си кола?

— Не зная, не е моя.

— Но вие сте механик — казах аз злорадо. — Какъв, по дяволите, механик сте, а и шофьор, щом не разбирате от автомобили?

— Дайте ми куфара, иначе ще стане нещастие.

— А какво ще правите с този куфар?

— Бързо ще го отнеса.

— Къде? Вие знаете ли, че лавина е затворила пътя.

— Все едно. Ще го отнеса по-далеч. Ще се опитам да го обезвредя. Ако не успея, ще избягам. Нека лежи там.

— Добре — казах аз и скочих от масата. — Да вървим.

— Как?

— С моя автомобил. Аз имам хубав автомобил, москвич. Ще вземем куфара, ще го откараме някъде по-далеч, ще го разгледаме.

Той не мръдна от мястото си.

— Вие не трябва. Много опасно.

— Нищо. Ще рискувам. Е?

Той остана неподвижен и мълчеше.

— Защо стоите? — попитах. — Нали е опасно, трябва по-скоро...

— Не става така — каза той накрая. — Ще пробвам по друг начин. Не искате да дадете куфара, тогава продайте ми го. А?

— Тоест? — казах аз и отново приседнах на края на масата.

— Аз ще ви дам пари, много пари. Вие ми давате куфара. Никой нищо няма да разбере. Намерили сте го и аз съм го купил. Край.

— И колко ще ми дадете? — попитах аз.

— Много. Колкото искате. Ето.

Той бръкна в пазвата си и измъкна тлъста пачка банкноти. Само веднъж съм виждал такива пачки в Държавната банка, когато водех там дело за фалшификация.

— Колко са? — попитах аз.

— Малко ли са? Тогава ето още.

Той бръкна в джоба на самото си, измъкна още една такава пачка и я хвърли пак на масата до мен.

— Колко пари има тук? — попитах.

— Какво значение има? — учуди се той. — Всичките са ваши.

— Много голямо значение има. Вие знаете ли колко пари има тук?

Той мълчеше, очите му ту се събираха, ту се раздалечаваха.

— Така. Не знаете. Откъде ги взехте?

— Мои са.

— Престанете, Луарвик. Кой ви ги даде? Вие се появихте тук с празни джобове. Мозес, никой друг. Така ли е?

— Не искате ли парите?

— Вижте какво — казах аз. — Тези пари ги конфискувам, а вас ви привличам под отговорност в опит за подкуп на длъжностно лице. Натопихте се в твърде неприятна история, Луарвик. Остава ви само едно: да говорите откровено. Кой сте вие?

— Взехте ли парите? — осведоми се Луарвик.

— Конфискувах ги.

— Конфискувал... добре — каза той. — А къде е куфарът?

— Не разбирате ли какво значи „конфискувах“? — попитах аз. — Попитайте Мозес. И така, кой сте вие?

Без да каже повече нито дума, той стана и се отправи към вратата. Взех парите и тръгнах след него. Ние минахме по коридора и заслизахме по стълбището.

— Напразно не ми давате куфара — каза Луарвик. — Това няма да бъде полезно за вас.

— Не заплашвайте — напомних.

— Вие ще бъдете причина за голямо нещастие.

— Престанете да лъжете — казах аз. — Не искате да кажете истината — ваша работа. Но вие загазихте до уши, Луарвик, и повлякохте след себе си Мозес. Сега няма да се отървете леко... Стоп! Не тук. Вървете след мен.

Хванах го за празния ръкав и го заведох в канцеларията. След това извиках хотелиера и в негово присъствие преброих парите и съставих акт. Хотелиерът също преброи парите — оказаха се повече от осемдесет хиляди, моята заплата за десет години честна служба — и подписа акта.

През цялото време Луарвик стоеше встрани и трмаво пристъпваше от крак на крак като човек, който иска колкото може по-скоро да си върви.

— Подпишете — казах аз и му подадох писалката.

Той я взе, внимателно я огледа и нежно я остави на масата.

— Не — каза той. — Аз ще си вървя.

— Както искате — казах аз. — Това не променя положението ви.

Той се обърна и излезе, като удари рамото си в касата. Ние със собственика се спогледахме.

— Защо е искал да ви подкупи? — попита хотелиерът. — Защо му е трябвало?

— Заради куфара.

— Какъв куфар?

— Куфарът на Олаф, който е в касата ви... — Извадих ключа и отворих сейфа. — Ето този.

— Той ли струва осемдесет хиляди? — попита Алек с уважение.

— Той навярно струва много повече. Тук има някаква тъмна история, Алек. — Аз прибрах парите в сейфа, отново заключих тежката вратичка, а акта пъгнах джоба си.

— Кой е този Луарвик? — замислено попита собственикът. — И откъде има толкова пари?

— Луарвик нямаше нито стотинка. Мозес му ги е дал, няма кой друг.

Собственикът за малко да вдигне дебелия си пръст да каже нещо, но се отказа. Вместо това енергично потри тлъстата си гуша, кресна: „Кайса!“ — и излезе. Останах да седя зад кантонерката. Започнах да си припомням. Старателно прехвърлях в паметта си най-малките подробности, най-незначителните произшествия, на които бях свидетел в този хотел. Стана ми ясно, че съм запомнил достатъчно много.

Помнех, че при първата ни среща Симоне бе облечен в сив костюм, а на вчерашната вечеринка дойде с виненочервен и копчетата му за ръкавели бяха с жълти камъчета. Спомних си, че когато Брюн крънкаше от чичо си цигари, той винаги ги измъкваше иззад дясното си ухо. Помнех, че Кайса има малка черна бенка на дясната си ноздра, че Дьо Барнстокър винаги разперва кутрето си, като си служи с вилица; че ключът от моя апартамент прилича на ключа от апартамента на Олаф и още много подобни дреболии. В цялото това бунище намерих само два бисера. Първо, спомних си как онази вечер Олаф, целият в сняг, стоеше наред с фойето със своя черен куфар и се оглеждаше, сякаш очакваше да го посрещнат, и как погледна покрай мен към скрития със завеса вход към половината на Мозесови; как ми се стори, че завесата се полюшва, както можеше да се предположи, от течението. Второ, спомних си, че когато стоях на опашка пред банята, отгоре слизаха хванати за ръце Олаф и Мозес...

Всичко това упорито ме навеждаше на мисълта, че Олаф, Мозес, а сега и Луарвик, са от една компания, при това тази компания изобщо не се стреми да се афишира. И ако взема предвид, че открих Мозес в

стаята музей пет минути преди да намеря на изцапаната си маса бележката относно гангстера и маниака; и ако взема предвид, че златният часовник на Мозес беше подхвърлен — явно подхвърлен, а след това отново взет от пътната чанта на Хинкус... И ако взема предвид, че госпожа Мозес беше може би единственият човек, ако не се смята Кайса, който отсъстваше от залата именно тогава, когато бяха овързали Хинкус като пашкул и го бяха пъхнали под масата... ако взема предвид всичко това, то се получава прелюбопитна картина. В нея добре се намества и заявлението на Хинкус, че са превърнали ловко едната от пътните му чанти във фалшив багаж, и обстоятелството, че госпожа Мозес беше единственият човек, който е видял отблизо двойника на Хинкус.

Разбира се, в картината оставаха още много бели и съвършено празни петна. Но в крайна сметка беше ясно разпределението на силите: Хинкус от една страна, а Мозесови, Олаф и Луарвик — от друга. И тогава ми дойде наум, че аз, изглежда, напразно държа Хинкус под ключ. В очертаващата се схватка няма да е лошо да придобия съюзник, дори такъв съмнителен и престъпен като Хинкус.

„Така и ще направя — помислих си аз. — Я дай да насъскам срещу тях гангстера и маниака. Мозес може би мисли, че Хинкус досега се търкаля под масата. Ще видя как ще започне да се държи, когато Хинкус изведнъж се появи в столовата за закуска...“ За това, кой и как е вързал Хинкус, за това, кой и как е убил Олаф, реших засега да не мисля. Смачках бележките си, сложих ги в пепелника и ги запалих.

— На храна, моля — пропищя някъде отгоре Кайса. — На храна, моля...

Хинкус вече беше станал. Стоеше наред стаята със спуснати тиранти и изтриваше лицето си с голяма кърпа.

— Добро утро — казах аз. — Как се чувствате?

Той наежено ме гледаше изпод вежди, лицето му бе леко подпухнало, но като цяло изглеждаше доста прилично. Нищо не бе останало от лудия, измъчен пор, който видях преди няколко часа.

— Горещо-долу — измърмори той. — Защо сте ме заключили тук?

— Имахте нервен припадък — обясних аз. Лицето му леко се изкриви. — Нищо страшно. Собственикът ви направи инжекция и ви заключи, за да не ви безпокои никой. Ще дойдете ли да закусите?

— Ще дойда — каза той. — Ще закуся и ще се махам отгук по дяволите. И предплатата ще си взема. Ама че почивка в планината... — Той смачка и хвърли кърпата за лице... — Още една такава почивка и ще откача. Без всякаква туберкулоза... Не знаете ли къде е шубата ми? И шапката?

— Сигурно са на покрива — отвърнах аз.

— На покрива... — избоботи той, слагайки си тирантите. — На покрива...

— Да — казах. Не ви провървя. Човек може само да ви съчувства... Но ние пак ще поговорим за това.

Обърнах се и тръгнах към вратата.

— Нямам какво да разговарям за това! — злобно викна той след мен.

В столовата нямаше още никой. Кайса подреждаше чиниите със сандвичите. Аз я поздравих и си избрах ново място — с гръб към бюфета и с лице към вратата, до стола на Дьо Барнстокър. Току-що бях седнал, когато влезе Симоне в дебел пъстър пуловер, наскоро обръснат, със зачервени, подпухнали очи.

— Ама че нощ, инспекторе — каза той. — Аз и пет часа не съм спал. Нервите ми са напрегнати. През цялото време ми се струваше, че мирише на мърша. Такава една аптечна миризма, знаете ли, нещо като

формалин... Той седна, избра си сандвич, после ме погледна. — Намерихте ли? — попита той.

— Зависи какво — отговорих.

— Аха — каза той и неуверено се изкикоти. — Видът ви не е добър.

— Всеки има такъв вид, за какъвто е достоен — отзовах се аз и в тази секунда влязоха двамата Дьо Барнстокър. Бяха свежи като краставички. Чичото си беше закичил астра в бутониерата, благородните му бели къдри пухкаво сребрееха около плешивото теме, а Брюн бе, както по-рано, с очила и носът ѝ беше, както по-рано, нахално вирнат. Потривайки ръце, чичото се отправи към мястото си, гледайки ме предизвикателно:

— Добро утро, инспекторе — нежно пропя той. — Каква ужасна нощ! Добро утро, господин Симоне! Нали?

— Привет — измърмори тийнейджърката.

— Бих пийнал коняк — каза Симоне с някаква тъга. — Но нали е неприлично, а? Или става?

— Не зная — каза чичото. — Не бих рискувал.

— Вие какво ще кажете, инспекторе? — попита Симоне.

Аз поклатих глава и отпих от кафето, което ми бе сервирала Кайса.

— Жалко — каза Симоне. — Иначе бих пийнал.

— А как са вашите работи, скъпи инспекторе? — попита Дьо Барнстокър.

— Следствието попадна на следа — съобщих аз. — В ръцете на полицията е ключът. Много ключове. Цяла връзка.

Симоне отново се накани да се закикоти, но веднага направи сериозна физиономия.

— Вероятно ще се наложи да прекараме целия ден вкъщи — каза Дьо Барнстокър. — Да се излиза, вероятно, не е разрешено...

— Защо не? — възразих аз. — Колкото си искате. И колкото повече, толкова по-добре.

— Все едно, няма да ни се удаде да офейкаме — добави Симоне. — Заради лавината. Аз, разбира се, бих могъл да духна през скалите...

— И какво? — попитах аз.

— Първо, от този сняг не бих могъл да се добера до скалите. А второ, какво ще правя там? Слушайте, господа — каза той. — Хайде да

се поразходим по пътя, да погледаме какво е станало в Гърлото на бутилката...

— Не възразявате, нали, инспекторе? — осведоми се Дьо Барнстокър.

— Не — казах аз и в този момент влязоха Мозесови. Те също бяха свежи като краставички. Тоест, мадам беше като краставичка... като праскова... като ясно слънчице. Що се отнася до Мозес, то този стар пръч си беше останал именно такъв. Посръбвайки пътьом от чашата и без да поздравя, той се добра до своя стол, плъсна се на седалката и строго изгледа сандвичите пред себе си.

— Добро утро, господа! — каза с кристален глас госпожа Мозес.

Погледнах Симоне. Той се взираше в госпожата. В очите му имаше някакво недоверие. После трескаво раздвижи рамене и се зае с кафето.

— Прелестно утро — продължи госпожа Мозес. — Толкова слънчево! Горкият Олаф, не доживя до тази сутрин!

— Всички ще отидем там — провъзгласи внезапно Мозес хрипливо.

— Амин — вежливо завърши Дьо Барнстокър.

Погледнах Брюн. Девојката стоеше настръхнала, напъхала нос в чашката. Вратата отново се отвори и се появи Луарвик Л. Луарвик, съпроводен от собственика. На лицето на последния бе изписана скръбна усмивка.

— Добро утро, господа — каза той. — Позволете ми да ви представя господин Луарвик Луарвик, който пристигна при нас тази нощ. По пътя станала катастрофа и ние, разбира се, няма да му откажем своето гостоприемство.

Съдейки по вида на господин Луарвик Л. Луарвик, катастрофата ще да е била чудовищна и той много се нуждаеше от гостоприемство. Собственикът беше принуден да го подхване за лакътя и буквално да го пъкне на моето старо място до Симоне.

— Много ми е приятно, Луарвик! — изхърка господин Мозес. — Тук всички сме свои, Луарвик, чувствайте се като у дома си.

— Да — каза Луарвик, като гледаше с едното око мен, а с другото — Симоне. — Чудесно време. Истинска зима...

— Всичко това са глупости, Луарвик — каза Мозес. — По-малко приказвайте, повече яжте. Вие изглеждате изтощен... Симоне,

напомнете ми какво беше станало с този метрдотел? Струва ми се, беше изял нечие филе...

И тогава най-после се появи Хинкус. Той влезе и веднага се спря. Симоне се впусна отново да разказва за метрдотела и докато обясняваше, че въпросният метрдотел не беше изял никакво филе, а тъкмо напротив, Хинкус стоеше на прага, аз го наблюдавах, като се стараех при това да не изпускам от очи и Мозесови. Гледах и нищо не разбирах. Госпожа Мозес хапваше сметана със сухарчета и възхитено слушаше унилия палавник. Господин Мозес наистина погледна Хинкус, но напълно равнодушно и веднага отново се обърна към своята чаша. А Хинкус не можеше да овладее лицето си.

Отначало видът му беше съвършено объркан, като че ли го бяха ударили с дърво по главата. След това на лицето му се появи очевидна радост, някаква неистова радост, той дори взе да се усмихва абсолютно по детски. Но после злобно се озъби и направи крачка напред, свивайки юмруци. Но за най-голямо мое учудване гледаше не към Мозесови. Той гледаше Дьо Барнстокър — отначало напълно объркан, после с облекчение и радост, а след това със злоба и някакво злорадство. В този момент той усети погледа ми, отпусна се и навел очи, се отпрати към своето място.

— Как се чувствате, господин Хинкус? — осведоми се Дьо Барнстокър, отзивчиво наведен напред. — Тукашният въздух...

Хинкус побесня и вдигна към него жълтите си очички.

— Аз се чувствам добре — отговори той, сядайки. — А вие как се чувствате?

Дьо Барнстокър с изумление се отпусна на стола.

— Аз ли? Благодаря... — Той погледна отначало мен, после Брюн. — Може би аз някак съм ви обидил, засегнал... В такъв случай ви поднасям...

— Не стана работата! — продължаваше Хинкус, като си пяхаше с настървение салфетката в яката. — Провали се, а, старче?

Дьо Барнстокър беше съвършено смутен. Разговорите на масата се прекратиха, всички гледаха към него и Хинкус.

— Право да ви кажа, аз се страхувам... — Старият фокусник явно не знаеше как да се държи. — Имах предвид изключително... вашето самочувствие, нищо повече...

— Добре, добре, да оставим това — отвърна Хинкус. Взе с две ръце голям сандвич, отхапа и, без да гледа никого, се зае яростно да дъвче.

— А да се постъпва просташки не бива! — каза изведнъж Брюн. Хинкус я погледна за миг и веднага извърна очи.

— Брюн, дете мое... — започна чичото.

— Какво се ежи тоя! — каза Брюн, като почукваше с вилицата по чинията. — Трябва по-малко да пие...

— Господа, господа! — успокои ги собственикът. — Всичко това са глупости!

— Не се безпокойте, Сневар — бързо каза Дьо Барнстокър. — Това е някакво малко недоразумение... Нервите ни са напрегнати... Събитията през тази нощ...

— Господа! — решително се намеси хотелиерът. — Моля за внимание! Няма да говоря за трагичните събития през тази нощ. Разбирам, да, нервите са напрегнати. Но, от една страна, разследването на съдбата на нещастния Олаф Андварафорс се намира сега в сигурните ръце на инспектор Глебски, който по щастливо стечение на обстоятелствата се оказа сред нас. От друга страна, нас изобщо не бива излишно да ни изнервя обстоятелството, че се оказахме временно отрязани от външния свят...

Хинкус престана да дъвче и вдигна ръка.

— Нашите складове са пълни, господа! — тържествено продължи собственикът. — И аз съм убеден, че когато, след няколко дни, спасителната бригада се промъкне при нас през лавината...

— Каква лавина? — попита гръмко Хинкус, оглеждайки всички с кръглите си очи. — Що за дяволия?

— Да, простете — каза собственикът, като постави длан на челото си. — Съвсем забравих, че някои от гостите може да не знаят за това нещастие. Работата е там, че вчера в десет часа вечерта снежна лавина запуши Гърлото на бутилката и прекъсна телефонната връзка...

На масата се възцари мълчание. Всички дъвчеха и гледаха в чиниите си. Хинкус седеше слисан с провиснала долна устна. Луарвик Л. Луарвик меланхолично дъвчеше лимон, като отхапваше от него парчета заедно с кората. По тясната му брадичка и по сакото се стичаше жълт сок. Усетих, че ми изтръпват зъбите, отпих от кафето и обявих:

— Имам да добавя следното. Две неголеми банди от някакви мерзавци са избрали този хотел като място за разчистване на свои лични сметки. Като неофициално лице мога да предприема само ограничени мерки. Например мога да събера материали за официалните представители на мюрската полиция. Такъв материал в основни линии вече съм събрал и ще бъда много благодарен на всеки гражданин, който съобщи на следствието някакви нови сведения. Понататък искам да съобщя на всички честни граждани, че могат да се чувстват в пълна безопасност и да се държат свободно така, както искат. Що се отнася до лицата, участващи в споменатите банди, предлагам им да прекратят всякаква дейност, за да не влошават и без това безнадеждното си положение. Напомням, че нашата откъснатост от външния свят е само относителна. Някой от присъстващите вече знае, че преди два часа се възползвах от любезността на господин Сневар, и пратих с пощенски гълъби донесение в Мюр. Сега всеки момент очаквам полицейски хеликоптер и затова напомням на лицата, замесени в престъплението, че своевременното признание и разкаяние могат значително да смекчат тяхната участ. Благодаря за вниманието, господа.

— Колко интересно! — възхитено възкликна госпожа Мозес. — Значи сред нас има бандити? Ох, инспекторе, намекнете поне, ние ще разберем.

Погледнах собственика. Обърнал към гостите огромния си гръб, Алек Сневар старателно изтриваше чашките, които стояха на бара.

Разговорът не се възобнови. Тихичко потракваха лъжичките по чаените чаши, шумно сумтеше над своята господин Мозес, като пронизваше с очи всеки поред. Никой не се издаде, но всички, които трябваше да помислят за своята съдба, мислеха. Бях пуснал в този курник хубавичък пор и сега трябваше да очаквам събития.

Пръв стана Дьо Барнстокър.

— Дами и господа! — каза той. — Аз приканвам всички честни граждани да се качат на ските и да направят малка разходка. Слънцето, чистият въздух, снегът и чистата съвест да ни бъдат опора и успокоение. Брюн, дете мое, да вървим.

Столовете се раздвижиха, гостите един след друг станаха от масата и напуснаха залата. Симоне предложи ръка на госпожа Мозес — очевидно всичките му нощни впечатления се бяха разсеяли под

влиянието на слънчевото утро и жаждата от чувствени удоволствия. Господин Мозес измъкна иззад масата Луарвик Л. Луарвик, изправи го на крака и оня, като предъвкваше меланхолично лимона, се помъкна след него, преплитайки крака.

На масата остана само Хинкус. Той ядеше съсредоточено, сякаш беше с намерение да се зареди задълго, да има запас. Кайса събираше съдовете, собственикът ѝ помагаше.

— Е, какво, Хинкус? — казах аз. — Ще поговорим ли?

— Във връзка с какво? — мрачно промърмори той, дояждайки яйцето, поръсено с пипер.

— Ами във връзка с всичко — казах аз. — Както виждате, няма да можете да се измъкнете. И на покрива няма за какво да ходите. Нали?

— Нямаме какво да говорим — каза Хинкус мрачно. — Аз не знам нищо по този случай.

— По кой случай? — попитах аз.

— За убийството! За какво друго...

— Има още и случай, „Хинкус“ — казах аз. — Свършихте ли? Тогава да вървим. Ето насам, в билиардната. Там сега е слънчево и никой няма да ни пречи.

Той не отговори нищо. Дояде яйцето, преглътна, изтри се със салфетката и стана.

— Алек — казах аз на собственика, — бъдете любезен и слезте долу, поседнете на същото място като вчера, разбирате ли ме?

— Разбирам — каза собственикът. — Ще бъде направено.

Той припряно избърса ръцете си в кърпата и излезе. Отворих вратата на билиардната и пуснах Хинкус напред. Той влезе и се спря върху ярките слънчеви квадрати — беше пъхнал ръце в джобовете си и дъвчеше клечка. Взех един от столовете до стената, поставих го там, където грееше най-много, и казах: „Седнете.“ Хинкус се забави за момент, но седна и веднага се смръщи — слънцето грееше в лицето му.

— Полицейски номера... — измърмори тъжно той.

— Службата ми е такава — казах и приседнах пред него на края на билиардната маса, в сянката. — Е, Хинкус, какво се е случило между вас и Барнстокър?

— Какъв Барнстокър? Какво може да се случи между нас? Нищо не се е случило помежду ни. Аз изобщо не го познавам.

— Вие ли му написахте заплашителната бележка?

— Никакви бележки никому не съм писал. А жалба ще напиша. За изтезание на болен човек.

— Слушайте, Хинкус. След час-два ще долети полицията. Ще дойдат експерти. Бележката ви е в джоба ми. Много лесно ще установят, че вие сте я написали. Защо отричате?

Той прехвърли с бързо движение сдъвканата клечка от единия край на устата си в другия. В залата Кайса тропаше с чиниите и припяваше нещо с тънко фалшиво гласче.

— Нищо не знам за тази бележка — каза накрая Хинкус.

— Престани да лъжеш, Бухале! — креснах аз. — Всичко за теб ми е известно! Ти загази. И ако искаш да си заслужиш член седемдесет и втори, дръж се за пункт „д“. Чистосърдечното признание преди започването на официалното следствие... Е?

Той изплю сдъвканата кибритена клечка, бръкна в джобовете си и извади смачкан пакет цигари. След това го поднесе към устата си, със зъби измъкна цигара и се замисли.

— Е? — повторих аз.

— Бъркате нещо — отговори Хинкус. — Бухал ме нарекохте. Аз съм Хинкус, а не Бухал.

Скочих от масата и пъхнах пистолета под носа му.

— А това познаваш ли? А? Твоя ли е тази машинка? Говори!

— Нищо не знам — мрачно каза той. — Какво сте се лепнали за мен?

Аз се върнах към масата, сложих пистолета до себе си на сукното и запалих цигара.

— Мисли, мисли — казах. — Бързо мисли, защото ще стане късно. Твоите приятелчета не успяха да дойдат навреме, защото падна лавината. А полицията ще бъде тук след час-два най-късно. Разбра ли каква е картината?

През вратата се промъкна Кайса и изпищя:

— Да ви донеса ли нещо? Желаете ли?

— Вървете, вървете си, Кайса — казах аз. — Махайте се.

Хинкус мълчеше и съсредоточено бъркаше в джоба си, после извади кибрит и запали цигара. Слънцето го огряваше. На лицето му изби пот.

— Не улучи ти, Бухале — казах аз. — Сбърка божата дарба с омлет. Какво си се залепил за Барнстокър? Изплаши горкия старец до смърт. Нима са ти заповядали него да държиш на мушка? Мозес! Мозес трябваше да държиш! Будала с будала, аз теб и за чистач не бих те взел, камо ли пък такова поръчение да ти дам... И твоите бандити ще ти припомнят това. Така че сега, Бухале...

Той не ми даде да завърша поучението. Седях на края на билиардната маса, провесил единия си крак, а другия бях опрял на пода, пушех и при това, съвсем глупашки, самодоволно разглеждах струйките дим в слънчевия лъч. А Хинкус седеше на стола на две крачки от мен и изведнъж се наведе, хвана ме за провесения крак, е все сила го дръпна към себе си и остро извъртя. Подцених Хинкус, право да си кажа, недооцених го. Смъкна ме от билиардната маса и аз с всичките си деветдесет килограма се сгромолясах ничком на пода.

За това, което се е случило по-нататък, мога само да предполагам. Накратко казано, примерно след минута дойдох на себе си и открих, че седя на пода, опрян на билиардната маса, брадата ми беше разбита, два зъба ми се клатеха, от челото ми течеше кръв в очите, а лявото рамо ме болеше непоносимо. Хинкус се въргальаше наблизко сгърчен, обхванал с ръце главата си, а над него като Георги Победоносец над падналия змей се възвишаваше ухилилият се геройски Симоне, който държеше в ръката си отломките на най-дългата и най-тежка щека. Изтрих кръвта от челото си и се надигнах. Олюлявах се. Искаше ми се да легна на сянка и да заспя. Симоне се наведе, вдигна от пода пистолета и ми го подаде.

— Имате късмет, инспекторе — каза той сияещ. — Още секунда и той щеше да ви разбие главата. Къде ви улучи? В рамото?

Кимнах. Задъхвах се и не можех да говоря.

— Почакайте — каза Симоне и изскочи в столовата, като хвърли върху билиардната маса парчето от щеката.

Обиколих масата и седнах в сянката така, че да виждам Хинкус. Той продължаваше да лежи неподвижно. Какъв дявол, а като го погледнеш — можеш да го помислиш за сополанко... Да, джентълмени, това е то истинският гангстер, в духа на най-добрите чикагски традиции. И откъде ли се появяват в нашата порядъчна страна? Като си помисля само — нали Згут има същата заплата,

каквато и аз. А него трябва да го позлатят! Извадих носната кърпа от джоба си и внимателно попих ожуленото място на челото.

Хинкус застана, размърда се и се опита да седне. Още се държеше за главата. Симоне се върна с гарафа вода. Взех я от него, как да е се примъкнах до Хинкус и полях лицето му. Той заръмжа и свали едната си ръка от темето. Физиономията му беше пак зеленикава, но сега за това имаше обяснение. Симоне приклепна до него.

— Надявам се, че не съм се престарал? — загрижено каза той.

— Нищо, старче, всичко е наред... — Аз вдигнах ръка да го потупам по рамото и изохках от болка. — Сега ще му дам да се разбере.

— Да изляза ли? — попита Симоне.

— Не, май е по-добре да останете. Защото иначе може той да ми даде да разбере. Донесете още вода... в случай, че припадне.

— И бренди! — ентузиазира се Симоне.

— Правилно — казах аз. — Бързо ще го върнем в съзнание. Само никому не казвайте какво се е случило.

Симоне донесе още вода и начената бутилка с коняк. Разтворих устата на Хинкус и влях половин чаша. Аз също изпих толкова. Симоне, запасен с трета чаша, пи с нас за компания. После преместихме Хинкус до стената, опряхме го с гръб към нея, аз отново го залях с вода от гарафата и два пъти го плеснах по бузите. Той отвори очи и започна шумно да диша.

— Още коняк? — попитах.

— Да... — пресипнало въздъхна той.

Дадох му още коняк. Той се облиза и решително каза:

— Какво казахте относно член седемдесет и втори „д“?

— Там ще стане ясно — казах аз.

Той заклати глава и се намръщи.

— Не, така няма да стане. На мен доживотната присъда ѝ бездруго ми е гарантирана.

— Търси се? — попитах аз.

— Точно така. Сега имам само един интерес — да отърва въжето. И между впрочем имам всички шансове — към Олаф нямам никакво отношение, сам знаете, а тогава какво остава? Незаконно носене на оръжие ли? Глупости, ще трябва да се доказва още, че аз съм го носил...

— А нападение на инспектор от полицията?

— За това и става дума! — каза Хинкус, като опипваше внимателно темето си. — Според мен такова нападение не е имало, а е имало истинско чистосърдечно признание преди началото на официалното следствие. Какво е вашето мнение, шефе?

— Признание още не е имало — напомних аз.

— Ей сега ще има — каза Хинкус. — Но в присъствието на този физик-химик обещаваме ли, шефе? Член седемдесет и втори „д“ — обещаваме ли?

— Добре — казах аз. — За начало ще смятаме, че е имало сбиване на лична основа под влияние на алкохола. Тоест, ти си бил под влияние на алкохола, а аз съм те вразумявал.

Симоне зацвили.

— А аз какво? — попита той.

— А вие сте ми помогнали да се справя... Добре, стига сме дрънкали. Разказвай, Бухале. И внимавай да не излъжеш пак. Два зъба ми разклати, гад!

Той само ме погледна с жълтеникавите си очи и започна:

— Значи така, насам ме насочи Шампиона. Чували ли сте за Шампиона? Има си хас да не сте чували... Та по-миналия месец той намери някакъв тип. Откъде, с какво го е закачил на куката, аз не зная, истинското му име също не зная. Ние го наричахме Велзевул. И правилно — страшен тип е... Участва с нас в две нападения — това не бе работа за обикновен човек, но той ги изпълни чисто, красиво, впрочем вие сам знаете това. Втора национална банка беше първата, а бронираната кола със златните слитъци бе втората. Знаете тези случаи, нали, шефе? Да! Вие не ги разкрихте, а онези, които тогава вкарахте в затвора, нямат нищо общо, но и вие сам го знаете. Та така — свърши той тези две работи и реши да приключи. Защо — това е особен въпрос, но Велзевул изчезна и ни хвърлиха да го търсим навсякъде. Трябваше да го засечем, да го вземем на мушка и да свирнем на Шампиона... Като крайна мярка ни бе заповядано да го ликвидираме на място. Та аз го засякох и това е моето чистосърдечно признание.

— Така — казах аз. — Е, и кой тук в хотела е Велзевул?

— Точно тук се провалих, шефе. Вие ми отворихте очите, а аз се бях заблудил с този фокусник, с Барнстокър. Първо, гледам — магически трикове, разни фокуси. А второ, помислих си: ако Велзевул

поиска да се маскира като някого, то като кого? За да не вдига излишен шум... Ясно — като фокусник!

— Нещо бъркаш — казах аз. — Фокуси — добре. Но Барнстокър и Мозес са като небето и земята. Единият е кльошав, дълъг, другият е дебел и набит...

Хинкус махна с ръка.

— В различен вид съм го виждал — и дебел, и тънък. Никой не знае какъв е естественият му вид... Това би трябвало да разберете, шефе. Велзевул не е обикновен човек. Той има власт над нечистата сила...

— Започна да плещиш глупости — казах предупредително.

— Правилно — съгласи се Хинкус. — Разбира се, никой няма да повярва, ако сам не е видял... А ето например жената, с която пътешества — каква е тя според вас, шефе? Със собствените си очи видях как тя вдигна една каса, тежаща два тона, и я понесе по корнизата. Под мишница я носеше. А тогава беше мъничка, слабичка, дете, момиченце, като Барнстокървата девойка... а ръчищата й...

— Бухале — казах аз. — Престани да лъжеш.

Хинкус отново махна с ръка и тъкмо да падне духом, изведнъж се оживи.

— Добре — каза той. — Да речем, че лъжа. — Но ето сега, извинявам се, вас с голи ръце ви тръснах, шефе, а нали вие сте едър мъж, ловък... Та сам помислете, кой би могъл по такъв начин да ме върже и да ме пхне под масата?

— Кой? — попитах аз.

— Тя! Сега разбирам как е станало всичко. Тази гад ме е познал, запомнил ме е. И когато е видял, че стоя на покрива и жив от къщата няма да го пусна, е насъскал по мен тази жена... Изпратил я е да ме... — В очите на Хинкус се появи предишният ужас. — Пресвета майко, седя си аз там, а то стои пред мен, тоест аз сам стоя — гол, покойник и очите ми изтекли... Как ли не издъгнах от страх, как не полудях — не разбирам. Пия, а не се напивам — сякаш го изливам на земята... Разбрал е значи, че в черепа ми не всичко е наред, на мен ми е по наследство от баща ми... На него също му се привиждаха разни неща и тогава хващаше пушката и започваше да стреля... И Велзевул, види се, беше решил — или да ме подлуди, или да ме сплаши до загубване

на съзнание, та да изчезна вдън земя. А когато видя, че не става, тогава и сила употреби...

— А защо просто не те е пречукал? — попитах аз.

Хинкус затресе глава.

— Не. Това той не може. Сега ще ви кажа истината за това, защо той се отказа от бандитизма. Когато гепихме бронираната кола, сами разбирате, че се наложи да ликвидираме охраната. Момчетата я изтрепаха, а се получи така, сякаш той, Велзевул, си изцапа ръцете с кръв. А цялата му чародейна сила ще пропадне, ако погуби човешки живот. Така ни каза Шампиона.

— Да допуснем — казах несигурно.

Пак нищо не разбиха. Хинкус, както сам си призна, беше несъмнено луд. Но неговата лудост си имаше своя логика. В рамките на тази лудост всички краища се връзваха, и дори сребърните куршуми имаха своето място в общата картина. Всичко това някак странно се преплиташе с реалната действителност. Касата на Втора национална банка действително беше изчезнала по най-загадъчен начин, беше се „стопила във въздуха“, както казваха експертите, разперили в недоумение ръце, и единствените следи, които водеха навън от помещението, отиваха към корнизата. А свидетелите по ограбването на бронираната кола, сякаш се бяха уговорили, упорито твърдяха под клетва, че всичко е започнало с това — някакъв човек сграбчил бронираната кола отдолу и я обърнал настрани... Дявол знае как да се разбира това.

— А сребърните куршуми? — за всеки случай попитах аз. — Защо пистолетът е зареден с тях?

— Точно заради това — снизходително поясни Хинкус. — С оловни куршуми привидение няма да убиеш. Шампиона предварително приготви сребърни и ги показа на Велзевул: ето твоята смърт, така че си прави добре сметката.

— А защо те са останали в хотела? — попитах аз. — Теб връзваха, а те останаха...

— Това не знам — призна Хинкус. — Това и аз не го разбирам. Като видях сутринта Барнстокър, направо се смаях. Защото си мислех, че отдавна и следа от тях не е останала. Тфу, не е Барнстокър, разбира се... Но тогава мислех, че е Барнстокър... В общи линии, Велзевул е тук, а защо е останал тук, това не знам. Може би не може да се

промъкне през лавината. Той, макар че е магьосник, не е Господ. Да лети, например, не може, това вече е всеизвестно. През стени да преминава — също... Наистина, ако се помисли, тази неговата жена — или която и да е тя — всяка преграда би могла да разруши като нищо...

Аз се обърнах към Симоне.

— Е — рекох, а какво ще каже по този повод науката?

Лицето на Симоне ме учуди. Физикът беше много сериозен.

— В разсъжденията на господин Хинкус — каза той — има в крайна сметка един твърде интересен детайл. Неговият Велзевул не е всемогъщ. Чувствате ли това, инспекторе? Това е много важно. И много странно. Струва ми се, че във фантазията на тези тъмни, невежи хора не може да има никакви закони и ограничения. Но ги има. А как по-точно е бил убит Олаф?

— Това не знам — решително каза Хинкус. — За Олаф нищичко не знам, шефе. Честна дума — Той притисна ръка към сърцето си. — Мога само да кажа, че не е наш, и ако действителното е претрепал Велзевул, то не разбирам... Велзевул не трябва да убива хора. Той да не е враг на себе си?

— Така, така, така — каза Симоне. — А как все пак е бил убит Олаф, инспекторе?

Аз накратко му изложих фактите: за заключената отвътре врата, за извитата шия, за петната по лицето, за аптечната миризма. Докато разказвах, не изпусках Хинкус от поглед. Той слушаше, настръхваше, очите му играеха и накрая умолително поиска да пийне още. На мен ми беше ясно, че всичко това е ново за него, плаши го и го кара да трепери, А Симоне съвсем се намръщи. Очите му блуждаеха, огромните му жълтеникави зъби се оголиха. Изслушвайки разказа ми, той тихичко изруга. Повече нищо не каза.

Отпих от коняка и почерпих Хинкус — и двамата не се чувствахме добре. Не зная как изглеждах аз, но Хинкус беше абсолютно зелен и от време на време внимателно опипваше главата си. После оставих физика да размишлява и отново се заех с Хинкус.

— А как все пак ти, Бухале, го проследи? Ти не си знаел предварително как ще изглежда той...

Въпреки зеления си цвят, Хинкус самодоволно се усмихна.

— Това ние също го умеем — каза той. — Не по-лошо от вас, шефе. Първо, Велзевул, макар и магьосник, е глупак. Навсякъде мъкне

със себе си своя кован сандък. Втори такъв не съществува. На мен ми оставаше едно — да разпитам накъде е отпътувал този сандък. Второ — той не си знае парите... Плаща с толкова, колкото извади от джоба. Сам разбирате, че такива хора правят впечатление. Откъдето е минал, все за него говорят. Та с една дума, проследих го — аз работата си зная... Но че с Барнстокър се получи засечка, нищо не мога да кажа: заблуди ме старчето, пусто да остане. Тези негови проклети бонбончета... Веднъж влизам във фойето и той там — седи и си мисли, че никой не го вижда, а в ръцете си премята една дървена кукличка. И какво само правеше с нея! Господи! Да, заблудих се по отношение на него, разбира се...

— При това през цялото време тази жена е с него — казах аз замислено.

— Не — каза Хинкус. — Жената — това, шефе, не е задължително. Когато трябва да отиде по работа, той отнякъде я изнамира. Пък и тя изобщо не е жена, а също е нещо като таласъм. Къде се дява, когато я няма — това никой не знае.

Тогава се хванах, че аз, солидният, опитният инспектор, стоя тук и с пълна сериозност обсъждам с побъркания бандит разни истории относно таласъми, чародеи и магьосници. Виновно се огледах за Симоне и открих, че физикът е изчезнал, а вместо него на вратата, опрян на касата, стои собственикът с уинчестър под мишницата и си спомних всичките му намеци, всичките тези разговорчета относно зомбита, спомних си тлъстия му показалец, извършващ многозначително движение. Още повече се засрамах, запалих цигара и с умишлена строгост казах:

— Така. Стига за това. Ти виждал ли си някога по-рано този едноръкия?

— Кого?

— Този, който седеше до теб.

— А, този, който ядеше лимони... Не, за първи път. А какво?

— Нищо — казах аз. — Кога трябва да пристигне Шампиона?

— Снощи го чаках... Не дойде. Сега разбирам, че е заради лавината...

— А на какво разчиташе, глупако, като ме нападна?

— А какво можеш да направиш? — каза Хинкус тъжно. — Аз съм човек известен, доживотната присъда ми е гарантирана. И реших: ще

му взема пистолета, ще пречукам когото трябва, а самият аз ще се промъкна към лавината... Или сам някак ще я преодоля, или Шампиона ще ме прибере. Шампиона сега също не спи, шефе. Не само полицията има хеликоптери...

— Колко човека трябваше да дойдат с Шампиона?

— Не знам. Не по-малко от трима. Но, разбира се, най-отбрани...

— Добре, ставай — казах аз и не без мъка се надигнах. — Да вървим да те затворя.

Хинкус, охкайки и пуфтейки, също стана. Ние със собственика го поведохме надолу, по аварийното стълбище, за да не срещнем някого. Все пак в кухнята ни видя Кайса, писна и се скри зад печката.

— Не пискай, глупачке — строго ѝ каза хотелиерът. — Пригответи гореща вода, бинтове, йод... Насам, Петер, в килера.

Огледах килера и ми хареса. Вратата отвън се заключваше с катинар и беше здрава и надеждна. Други изходи нямаше, дори прозорци липсваха.

— Ще седиш тук, докато не долети полицията — казах на Хинкус за довиждане. — И не си помисляй да предприемаш нещо — ще те застрелям на място.

— Е, да! — захленчи Хинкус — Бухала под ключ, а оня си ходи на свобода, никакви улики против него няма... Не е хубаво, шефе, несправедливо е... Аз съм ранен и кратуната ме боли...

Не се включих в разговор с него, заключих вратата и прибрах ключа. Огромно количество ключове се беше натрупало в джоба ми. „Още два часа, помислих си, и всички налични ключове в хотела ще трябва да мъкна със себе си.“

След това отидохме в канцеларията, Кайса донесе вода и бинтове и собственикът се зае да ме обработва.

— Какво оръжие има в хотела? — попитах го аз.

— Уинчестър, две ловджийски. Пистолет... Оръжие има, но кой ще стреля с него?

— Н-да — казах аз. — Кофти работа.

Със сачми срещу картечници. Дъо Барнстокър срещу отбрани главорези. А те няма и с престрелка да се занимават, знам го аз Шампиона — ще хвърлят от хеликоптера нещо запалително и когато излезем, ще застрелят всички навън като яребици.

— Докато вие бяхте горе — съобщи собственикът, като ловко миеше челото ми — при мен се яви Мозес. Сложи на масата чувалче с пари — именно чувалче, не преувеличавам, Петер — и поиска да поставя всичко това веднага в касата. Той, видите ли, считал, че при това положение на нещата неговото имущество се намира в сериозна опасност.

— А вие? — попитах.

— Тук малко се изпуснах — призна си собственикът. — Не съобразих и изтърсих, че ключовете от касата са у вас.

— Благодаря ви, Алек — казах аз печално. — Ето че сега ще започне ловът за полицейския инспектор...

Ние помълчахме. Собственикът ме превързваше с бинтове, мен ме болеше, направо ми се повдигаше от болка. Навярно този боклук ми е счупил ключицата. Радиото хъркаше и пукаше, предаваха местните новини. За лавината в Гърлото на бутилката не казаха нито дума. След това хотелиерът се отдръпна крачка назад и критично огледа делото на своите ръце.

— Да, така е доста прилично — каза той.

— Благодаря — рекох аз.

Той взе легена и делово се осведоми:

— Кого да ви пратя?

— По дяволите — казах. — Искам да спя. Вземете уинчестъра, сядайте в хола и стреляйте по всеки, който се приближи до тази врата. На мен ми е необходимо поне час да поспя, иначе ей сега ще падна. Проклети вампири. Вонящи таласъми.

— Аз нямам сребърни патрони — кротко напомни собственикът.

— Стреляйте с оловни, дявол да ви вземе. И престанете да разпространявате тук вашите суеверия! Тази банда ме води за носа, а вие им помагате... Има ли капаци на прозорците?

Собственикът остави легена, мълчаливо се приближи до прозореца и спусна железните щори.

— Така — казах аз. — Добре... Не, не палете лампата... И ето какво още, Алек. Поставете някого... Симоне или онази девойка... Брюн... нека наблюдават небето. Обяснете им, че работата е на живот и смърт. Щом се появи някой хеликоптер, нека вдигнат тревога...

Собственикът кимна, взе легена и тръгна към вратата. На прага се спря.

— Искате ли един съвет, Петер? — попита той. — Последен.

— Е?

— Дайте им този куфар и нека се махат от нас право в своя ад, откъдето са дошли. Нима не разбирате: единственото нещо, което ги държи тук — това е куфарът...

— Разбирам — казах аз. — Точно това разбирам много добре. Именно затова ще спя тук на твърдите столове, опрял глава в проклетия ви сейф и ще разстрелям със сребърни куршуми всяка гадина, която се опита да вземе от мен куфара. Ако видите Мозес, предайте му това. Можете да не смекчавате израза. Толкова. Вървете и ме оставете на мира.

Навярно това беше служебно провинение. Не чаках помощ от никого, а гангстерите можеха да налетят всяка минута. Можех да разчитам само на това, че на Шампиона сега не му е до Велзевул. Натъквайки се вчера вечерта на лавината, той би могъл да се изплаши и в бързината да извърши глупости — от рода на опита да открадне хеликоптер от Мюрското летище. Знаех, че полицията отдавна преследва този бандит и надеждата ми имаше известни основания. Освен това просто не можех да се държа на крака. Проклетият Бухал ме беше довършил. Разстлах вестници и някаква хартия пред касата, придвижих кантонерката към вратата, а самият аз легнах, оставяйки пистолета близо до себе си. Заспах мигновено, а когато се събудих, беше вече дванайсет и нещо.

На вратата тихо, но настойчиво чукаха.

— Кой е? — креснах аз, припряно напипвайки дръжката на пистолета.

— Аз съм — обади се гласът на Симоне. — Отворете, инспекторе!

— Какво, хеликоптер ли?

— Не. Но трябва да поговорим. Отворете. Сега не е време за спане.

Беше прав. Нямаше време за спане. Скърцайки със зъби от болка, се надигнах — отначало на четири крака, после, подпирайки се на сейфа, се изправих. Рамото ме болеше ужасно. Бинтът беше паднал на очите ми, брадата ми бе отекла. Включих осветлението, магнах кантонерката от вратата и отключих.

След това отстъпих, като държах пистолета в готовност.

Симоне беше необичайно тържествен и делови. В него се усещаше някаква възбуда.

— Охо! — каза той. — Вие тук сте като в крепост. И напразно — никой не се кани да ви напада.

— Това не зная — казах мрачно.

— Да, вие тук нищо не знаете — каза Симоне. — Докато дремехте, инспекторе, аз свърших заради вас цялата ви работа.

— Ама какво говорите? — подхвърлих язвително. — Нима Мозес е вече с белезници; а съучастничката му — арестувана?

Симоне се намръщи. Къде се дяна унилият палавник, довчера безгрижно тичащ по стените?

— Няма никаква необходимост от това — каза той. — Мозес не е виновен. — Тук всичко е много по-сложно, отколкото мислите, инспекторе.

— Само не ми разправяйте за вампири — помолих аз, като сядах на стола до касата.

Симоне се усмихна.

— Никакви вампири. Никаква мистика. Истинска научна фантастика. Мозес не е човек, инспекторе. Тук нашият домакин се оказа прав. Мозес и Луарвик не са земни хора, не са хора.

— Те са дошли при нас от Венера — казах аз с разбиране.

— Това не зная. Може би от Венера, може би от друга планетна система, може би от съседното пространство... Те не казват. Важното е, че не са хора. Мозес се намира на Земята вече от около година. В земните работи той, естествено, не е могъл да се справи. Приблизително преди две седмици попаднал в ръцете на гангстери. Те го шантажирали и непрекъснато го държали на мушка. Той едва успял да им се измъкне и побягнал тук, а Луарвик е нещо като пилот, той ръководи прехвърлянето оттук. Трябвало да тръгнат вчера в полунощ. Но в десет часа вечерта се случила някаква авария, нещо се взривило в апаратурата им. В резултат — свличането, а на Луарвик се наложило да се добере дотук на двата си крака. Трябва да им помогнем, инспекторе. Просто сме длъжни. Ако бандитите пристигнат тук преди полицията, ще ги убият.

— Нас също — казах аз.

— Възможно е — съгласи се той. — Но това е наша, земна работа. А ако ние допуснем да бъдат убити извънземни, това ще е позор.

Гледах го и тъжно си мислех: „Прекалено много луди има все пак в този хотел. Ето още един.“

— Накратко казано, какво искате от мене?

— Дайте им акумулатора, Петер — каза Симоне.

— Кой акумулатор?

— В куфара има акумулатор. Енергия за двата робота. Олаф не е убит. Той въобще не е живо същество, а робот. И госпожа Мозес също. Това са роботи, нужна им е енергия, за да могат да функционират. В момента на взрива е била разрушена тяхната енергетична станция, прекратило се е предаването на енергия и всички техни „събратя“ в радиус от сто километра са се оказали в опасност. Някои вероятно са успели да включат своите портативни акумулатори. Госпожата вече е била включена към акумулатора от самия Мозес... а аз, ако си спомняте, я помислих за мъртва, но Олаф, който знае защо, не е успял да се включи.

— Аха — казах аз. — Не успял да се включи, паднал е, ама така ловко, че си извъртял шията. Извъртял я, разбирате ли, на сто и осемдесет градуса...

— Напразно се подигравате — каза Симоне. — Това при тях са квазиагонически явления. Извъртят се ставите, напрягат се псевдомускулите... Така и не успях да ви кажа — на госпожа Мозес също беше извъртяна главата.

— Добре — казах аз. — Квазимускули, псевдовръзки... Вие не сте дете, Симоне, сам разбирате — ако се използва арсеналът на мистиката и фантастиката, може да се обясни всяко престъпление, и то винаги ще бъде логично.

— Очаквах това възражение, Петер — каза Симоне. — Всичко може лесно да се провери. Дайте акумулатора и те във ваше присъствие отново ще включат Олаф. Нали искате той отново да е жив...

— Няма да стане — казах изведнъж.

— Защо? Вие не вярвате — предлагат ви се доказателства. Какво става?

Хванах бедната си бинтована глава. Защо ли слушам този бърборко? Трябва да му дам в ръцете пушка и да го подгоня към покрива, като добър гражданин е длъжен да съдейства на закона. А Мозес и Луарвик да заключат в мазето. То е бетонно, ще издържи пряко попадение. И двамата Барнстокър там, и Кайса. И ще се държим. В краен случай ще предам Мозесови. С Шампиона шега не бива. Дай Боже да се съгласи да преговаряме...

— Защо мълчите? — попита Симоне. — Няма ли нещо да кажете?

Имах.

— Не съм учен — бавно проговорих. — Аз съм полицейски чиновник. Извънредно много лъжи се изговориха за този куфар... Почакайте, не ме прекъсвайте. Аз не ви прекъсвах. Дори ви слушах с интерес. Готов съм да проверя всичко това. Моля.

Нека Олаф и тази жена да са работи. Толкова по-зле. Тя вече е извършила... тоест с нейните ръце са извършени няколко престъпления. Такива страшни оръжия в ръцете на гангстерите — Боже опази! Ако можех, с удоволствие бих изключил и госпожа Мозес. А вие предлагате на мен, полицаю, да върна на гангстерите оръдията за престъпление! Разбирате ли какво излиза?

Симоне изпадна в затруднение и се почука по темето.

— Слушайте — каза той. — Ако гангстерите нападнат, край за всички ни. Нали вие излъгахте за пощенските гълъби? Не може да се разчита на полицията. Ако помогнем на Мозес и Луарвик да избягат, поне съвестта ни ще бъде чиста.

— Само вашата ще си бъде чиста — казах аз. — Моята ще бъде напълно опетнена. Със собствените си ръце полицаят помогна на бандитите да избягат.

— Те не са бандити! — каза Симоне.

— Бандити са! — казах аз. — Истински гангстери. Вие сам чухте показанията на Хинкус. Мозес е бил член на бандата на Шампиона. Той е организиран и извършил няколко дръзки нападения, нанасяйки на държавата и на частни лица огромни щети. Ако искате да знаете, Мозес трябва да бъде осъден на не по-малко от двайсет и пет години каторга и съм длъжен да направя всичко, за да ги получи.

— Дявол да ви вземе — каза Симоне. — Вие нищо ли не разбирате? Объркали са се! С шантаж са го привлекли в тази банда! Той не е имал никакъв избор.

— Това ще изяснява съдът — казах студено.

Симоне се облегна и ме погледна с присвити очи.

— Ама вие сте били голям глупак, Глебски — каза той. — Не очаквах.

— Не обиждайте — предупредих го аз. — Вървете и се заемете със своите си работи. Какво имате в програмата си? Чувствени

удоволствия ли?

Симоне прехапа устни.

— На ти един първи контакт — промърмори той. — Ето ти среща на два свята.

— Оставете ме на мира, Симоне — казах аз злобно. — И излезте оттук. Досаждайте ми.

Той се надигна и тръгна към вратата. Главата му беше отпусната, раменете — прегърбени. На прага се спря и каза полуобърнат към мен:

— Вие ще съжалявате за това, Глебски. Ще се срамувате, много ще се срамувате.

— Възможно е — отвърнах сухо. — Това е моя работа... — Между впрочем, вие умеете ли да стреляте?

— Да.

— Това е добре. Вземете от собственика пушка и идете на покрива. Възможно е на всички нас скоро да ни се наложи да стреляме.

Той излезе мълчешком. Внимателно погладих подутото си рамо. Ама че отпуск. И как ще свърши всичко — не е ясно. Дявол да го вземе, нима действително са пришълци? Много точно съвпада всичко... „Вие ще се срамувате, Глебски...“ Какво пък, може и това да стане. Какво да правя? Макар че в общи линии за мен каква разлика има пришълци ли са, или не? Къде е писано, че на пришълците се разрешава да грабят банки и да участват в антиправителствени заговори? На земните жители, видите ли, не се разрешава, а за тях — може... Добре. Какво все пак трябва да правя? Всеки момент може да ни обсадят, а моят гарнизон е абсолютно ненадежден.

За всеки случай вдигнах телефонната слушалка. Нищо. Мъртва тишина. Все пак какво животно е този Алек! Като че ли не е могъл да се запаси с аварийна сигнализация. Ами ако внезапно на някой му се обостри апендиксът? Търгаш нещастен, само знае да скубе пари от клиентите...

Отново се почука на вратата и аз отново припряно стиснах лугера. Този път ме почете с вниманието си лично господин Мозес със собствената си персона — той — таласъмът, той — венерианецът, той — стар пръч с неизменната чаша в ръка.

— Седнете до вратата — казах аз. — Ето ви стол.

— Мога и да постоя — изръмжа, гледайки ме изпод вежди.

— Ваша работа — казах. — А какво обичате?

Още по-озверен, той отпи от чашата.

— Какви доказателства още ви трябват? — попита той. — Вие ни погубвате. Всички разбират това. Всички, освен вас. Какво искате от нас?

— Който и да сте — казах аз, — вие сте извършили ред престъпления. И ще отговаряте за тях.

Той пое шумно въздух през носа си и седна на стола.

— Разбира се, сигурно отдавна трябваше да се обърна към вас. Но през цялото време се надявах, че някак си ще се размине и ще успея да избегна контакта с официалните власти. Ако не беше тази проклетата авария, отдавна нямаше да съм тук. Нямаше да има никакво убийство. Вие щяхте да намерите вързания Бухал и щяхте да разплетете кълбото на всички престъпления, извършени от Шампиона с моя помощ. Кълна се, че всички вреди, които ви нанесе моето пребиваване тук, ще бъдат компенсирани. Частично ги компенсирам веднага — готов съм да ви връча милион крони. Останалото ще бъде изплатено на вашата държава във вид на злато. Какво още ви е нужно?

Аз го гледах и се чувствах зле. Чувствах се зле, защото му съчувствах. Седях лице с лице с отявлен престъпник, слушах го и му съчувствах. Това беше някаква магия. За да се избавя от нея, попитах сухо:

— Вие ли изцапахте масата ми и залепихте бележката?

— Да. Страхувах се, че иначе течението ще я отнесе. А важното е, че исках веднага да разберете, че това не е мистификация.

— А златният часовник?

— Също аз. И браунинга. Необходимо ми беше да повярвате, да се заинтересувате от Хинкус и да го арестувате.

— Беше твърде непохватно направено — казах аз. Получи се обратен ефект. Аз го разбрах така: Хинкус не е никакъв гангстер, но някому е изгодно да го възприема като такъв.

— Така ли? — попита Мозес. — Е, какво пък, това можеше да се очаква. Не ги умея тия работи...

Отново усетих прилив на съчувствие и отново се опитах да се съвзема.

— Всичко при вас излиза непохватно, господин Велзевул — казах аз. — Какъв пришълец сте вие, по дяволите? Вие сте просто

негодник. Богат, развратен, до крайност нагъл негодник. И пияница на всичко отгоре.

Мозес отпи от чашата си.

— И вашите работи — продължих аз. — Самка от светски салон... Спортист викинг... Нима дори за секунда можете да си въобразите, че ще повярвам, че са работи?

— Тоест, вие искате да кажете, че нашите работи извънредно много приличат на хора? — попита той. — Но съгласете се, че иначе не става. Те са напълно точни копия на реално съществуващи хора. Почти са техни двойници. — Той отново отпи от чашката. — А що се отнася до мен, инспекторе, то аз съм си избрал лоша маска и, за съжаление, не мога да ви се покажа в истинския си облик. За съжаление, защото тогава веднага ще ми повярвате.

— Поемете този риск — казах аз. — Покажете се. Ще го преживея някак си.

Той поклати глава.

— Първо, едва ли толкова лесно ще го преживеете — тъжно каза той. — Второ, едва ли аз ще го преживея. Господин Мозес, когото виждате, това е скафандър. Господин Мозес, когото слушате — това е транслационно устройство. Но може би ще ми се наложи да рискувам — ще го оставя за най-краен случай. За мен то е сигурна смърт, но тогава вие може би ще пуснете поне Луарвик. Той пък в нищо не е замесен...

Ето тогава най-накрая освирепях.

— Къде да го пусна? — закрещях аз. — Нима ви държа? Защо непрекъснато лъжете? — Ако ви трябваше да си отидете, отдавна да сте го направили! Престанете да лъжете и говорете истината: какъв е този куфар? Какво има в него? Вие ми повтаряте непрекъснато, че сте пришълци. А аз съм склонен да предполагам, че сте просто банда чуждестранни шпиони, откраднали ценна апаратура...

— Не — каза Мозес. — Не! Не е така. Нашата станция е разрушена, може да я поправи само Олаф. Той е робот-наблюдател на тази станция, разбирате ли? Ние бихме си отишли отдавна, но къде да отидем?

Без Олаф сме свършено безпомощни, а той е изключен и вие не давате акумулатора!

— И пак лъжете! — казах аз. — Госпожа Мозес нали също е робот, както разбрах! Тя също има акумулатор...

Той затвори очи и заклати глава така, че бузите му се затресоха.

— Олга е просто работно устройство. Носач, работник, телохранител... Нима не разбирате, че не бива с едно и също гориво да се хранят... е, не знам... грубият трактор, например, и самолетът... Това са различни системи...

— Вие за всичко имате готов отговор — тъжно казах. — Но аз не съм експерт. Аз съм просто полицай. Не съм упълномощен да водя преговори с вампири и пришълци. Длъжен съм да ви предам в ръцете на закона, това е всичко. Които и да сте всъщност, вие се намирате на територията на моята страна и подлежите на нейната юрисдикция. — Станах. — От тази минута се считайте арестуван, Мозес. Нямам намерение да ви затварям, досещам се, че е безсмислено. Но ако се опитате да бягате, ще стрелям. И ви напомням: всичко, което кажете от тази минута, може да се обърне срещу вас в съда.

— Така — каза той, след като помълча. — За мен сте решили. Нека бъде така... — Той отпи от чашата си. — Но Луарвик какво е виновен? Срещу него вие нищо не можете да имате... Затворете ме и дайте куфара на Луарвик. Нека поне той се спаси...

Отново седна.

— Да се спаси... Защо му е да се спасява? Защо сте така уверен, че Шампиона ще ви настигне? Може би той отдавна лежи под лавината... Може би вече са го хванали..., а и да се снабди със самолет не е лесна работа. Ако действително не сте виновен, защо се паникьосвате? Почакайте ден-два. Ще пристигне полицията, ще ви предам в ръцете на властта... те ще съберат експерти, специалисти...

Той затресе бузи.

— Не става. Първо, ние нямаме право да установяваме официален контакт. Аз съм само наблюдател. Направих грешки, но всички те са поправими... Неподготвеният контакт може да има и за вашия, и за нашия свят най-ужасни последствия... Но дори не това сега е най-главното, инспекторе. Аз се боя за Луарвик. Той не е приспособен за вашите условия, никога не се е предполагало, че ще му се наложи да прекара на вашата планета повече от денонощие. А на всичко отгоре му е повреден скафандърът, вие виждате — няма ръка... Той е вече отровен... слабее с всеки изминал час...

Стиснах зъби. Да, той за всичко имаше готов отговор. Нямах за какво да се хвана. Нито веднъж не ми се удаде да го заловя в нещо. Всичко беше безукорно логично. Принуден бях да призная, че ако не ставаше дума за всички тези скафандри, контакти и псевдомускули, такива показания биха ме удовлетворили напълно. Изпитвах жалост и бях склонен да се поддам, губех непредубедеността си...

И наистина. Юридически претенции имах само към Мозес. Луарвик беше формално чист, макар че той би могъл да бъде съучастник, но бих могъл да си затворя очите... Истинският бандит никога няма да се предложи за заложник. Мозес се предлагаше. Е добре, да затворя Мозес и... Какво „и“? Да дам на Луарвик апарата? Какво зная за този апарат?

Ако се отхвърлят всички думи — правдиви или не, — налице са два несъмнени факта. Законът изисква да задържа тези хора до изясняване на обстоятелствата... Това е факт номер едно. Ето и факт номер две: тези хора искат да си отидат. Не е важно от какво искат да избягат — от закона, от гангстерите, от преждевременния контакт... Те искат да избягат.

Ето два факта и те абсолютно си противоречат...

— Какво ви свързва с Шампиона? — попитах навъсено.

Той ме погледна изпод вежди и лицето му се изкриви. После наведе очи и започна да разказва.

Ако не взема под внимание зомбизма-момбизма и всякакви там псевдовръзки, това беше абсолютно банална история за напълно обикновен шантаж. Приблизително преди два месеца господин Мозес, който имал достатъчно сериозни основания да скрива от официалните власти не само своето истинско занятие, но и самия факт на своето съществуване, започнал да усеща признаци на настойчиво и съсредоточено внимание към себе си. Опитал да смени местожителството си. Не помогнало. Опитал да подплаши преследвачите си. Също не помогнало. В края на краищата, както винаги става, при него дошли и му предложили сделка. Той ще им помогне, за да ограбят Втора национална банка, а те ще му се отплатят с мълчание. Разбира се, уверили го, че го безпокоят за пръв и последен път. Както е прието, той отказал. Както е прието, те настояли. Както става обикновено, накрая се съгласил.

Мозес твърдеше, че не е имал друг изход. Не се боял от смъртта: всички били научени да преодоляват страха от смъртта. На този етап дори можел да не се опасява от разобличаване: нищо не му струвало да затвори ателиетата си и да остане богат безделник, а свидетелствата на агентите на Шампиона, пострадали при стълкновение с роботите, едва ли щяха да бъдат приети на сериозно. Но и смъртта, и разобличаването заплашвали да спрат огромната работа, която така успешно започнал преди няколко години. С една дума, решил да отстъпи на исканията на Шампиона, още повече, че щетите, понесени от Втора национална банка, щял лесно да възстанови във вид на чисто злато.

Извършили обира и Шампиона действително изчезнал от хоризонта. Впрочем само за месец. След това се появил отново. Този път искал Мозес да участва в нападение над бронирана кола, превозваща злато. Но сега положението съществено се променило. Мъдрият Шампион показал на нещастната жертва показанията на осем свидетели, изключващи наличието на алиби на Мозес, плюс филм, на който била заснета цялата операция — били снимани не само гангстерите, но и Олга със сейфа под мишница и самият Мозес с някакъв апарат („Форсаж-генератор“) в ръце. Ако откажел, Мозес бил заплашен вече не от обикновено вестникарско внимание, а от съдебно преследване, което означавало преждевременен контакт с чудовищно неизгодни за него условия. Като множество жертви на шантаж, поддавайки се веднъж, той не могъл да предвиди тези събития.

Положението му било ужасно. Ако откажел, щял да извърши престъпление спрямо своите. Съгласието му не променяло нищо в неговото положение, защото вече разбрал каква желязна ръка го е сграбчила за гърлото. Нямало смисъл да бяга в друг град или друга държава, защото вече се убедил, че ръката на Шампиона е не само желязна, но и дълга. Да напусне веднага Земята, също не можел — подготовката за трансфера отнема десет-дванайсет денонощия. Тогава се свързал със своите и поискал в най-кратък срок да бъде евакуиран. Да, бил принуден да извърши още едно престъпление — сега това означавало само увеличаване на дълга, допълнителни триста трийсет и пет килограма злато — стойността на необходимата отсрочка. Когато настъпило времето, той избягал, като излъгал агентурата на Шампиона със свой двойник/Знаел, че ще го преследват, че рано или късно ще открият следите му и само се надявал, че ще успее преди тях...

— Можете да вярвате или не, инспекторе — завърши Мозес. — Но аз искам да разберете: има само две възможности. Или вие ни давате акумулатора и ние се опитваме да се спасим. Повтарям, че в такъв случай всички щети, нанесени на вашите съграждани, ще бъдат компенсирани. Или... — той отпи от чашата си. — Постарайте се, ако обичате, да разберете това, инспекторе. Аз нямам право да попадам жив в ръцете на официалните власти. Разбирате ли, това е мой дълг. Не мога да рискувам бъдещето на нашите светове. То едва сега започва. Аз се провалих, но съм първият, а не последният наблюдател на вашата Земя. Разбирате ли това, инспекторе?

Разбирах само едно — работата бе кофти за мен.

— С какво всъщност се занимавате тук? — попитах аз.

Мозес поклати глава.

— Това не мога да ви кажа, инспекторе. Изследвам възможностите за контакт. Подготвям го. А по-конкретно... Но то е и много сложно, инспекторе, а вие не сте специалист.

— Вървете — казах аз. — И повикайте тук Луарвик.

Мозес се надигна тежко и излезе. Аз се опрях на лакти върху масата и сложих глава на ръцете си. Лугерът приятно студенееше на дясната ми буза. Мина ми през ума, че сега се мъкна с този пистолет, както Мозес със своята чаша. Бях смешен. Бях жалък. Мразех се. Мразех Згут с неговите другарски съвети. Мразех цялата тази банда, събрана тук. Да вярвам, или да не вярвам... По дяволите, работата беше там, че вярвах. Имам опит и чувствам кога хората говорят истината. Но когато става дума за хора! А ако вярвах, то те за мен вече не са хора! Просто нямах право да вярвам. Да направя, беше равносилно на самоубийство. Това означаваше да се натоваря с такава отговорност, на каквата нямах никакво право, с която не исках да се товаря, не исках, не исках... Тя ще ме смачка като дървеница! Добре, поне Хинкус хванах. Мозес също няма да го пусна! Да става каквото ще, но тайната на Втора национална банка и тайната за кражбата на бронираната кола са разкрити... Така. А ако тук е замесена още и междупланетната политика, то аз съм прост полицаи, а с политика нека се занимават тези, на които е наредено. „Що не взема да припадна сега“ — помислих си с тъга. И да правят каквото искат...

Вратата изскърца и аз трепнах. Но не беше Луарвик. Влязоха Симоне и собственикът, който постави пред мен чаша кафе, а Симоне

взе един от столовете до стената и седна срещу мен. Видя ми се напрегнат и прежълтял.

— Е, какво измислихте, инспекторе? — попита той.

— Къде е Луарвик? Аз извиках Луарвик.

— Луарвик е съвсем зле — каза Симоне. — Мозес му прави някакви процедури. — Той неприятно се озъби. — Вие ще го погубите, Глебски, и това ще бъде скотска постъпка. Аз наистина ви познавам от два дни, но ни най-малко не очаквах, че ще се окажете всичко на всичко едно чучело със златни копчета.

Със свободната си ръка взех чашата, поднесох я към устните си и я върнах обратно. Не можех повече да пия кафе. Вече ми се гадеше от кафе.

— Престанете. Вие сте дърдорковци. Алек се грижи за своето заведение, а вие, Симоне, сте просто интелектуалец на почивка...

— А вие? — каза Симоне. — Вие пък за какво се грижите? Още една нашивка ви се е приискала на мундира ли?

— Да — казах аз студено. — Нашивка. Обичам, знаете ли, нашивките.

— Вие сте дребна полицейска пионка. И най-сетне съдбата ви е подхвърлила нещо. За пръв и последен път в живота. Настъпи звездният час на инспектор Глебски! Във вашите ръце се оказва действително важно решение, а вие се държите като най-последен тъпак...

— Млъкнете — казах аз уморено. — Престанете да дрънкате и поне за минута помислете. Да оставим настрана това, че Мозес е обикновен престъпник. Вие, както виждам, нищо не разбирате от закон. Въобразявате си, че съществува един закон за хората и друг за вампирите. Но да оставим настрана дори това. Нека да са пришълци. Нека да са жертви на шантаж. Великият контакт... — Вяло махнах с ръката с лугера. — Дружба между различни светове и така нататък... Въпросът е: какво правят те тук, на Земята? Мозес сам призна, че е наблюдател. Защо всъщност наблюдава? Какво им трябва тук? Не се зъбете, не се зъбете... Ние с вас тук се занимаваме с фантастика, а във фантастичните романи, доколкото си спомням, пришълците на Земята се занимават с шпионаж и готвят нахлуване. Как според вас съм длъжен да постъпя аз — чиновникът със златните копчета? Длъжен ли

съм да изпълня своя дълг, или не? Вие лично, Симоне, като земен жител, какво мислите за своя дълг?

Симоне мълчаливо настръхваше, втрепен в мен. Собственикът се приближи до прозореца и вдигна щорите. Аз го погледнах.

— Защо направихте това?

Хотелиерът не отговори веднага. Притискайки лице в стъклото, той се вираше в небето.

— Ами оглеждам, Петер — бавно каза той, без да се обръща. — Чакам, Петер, чакам... Вие да бяхте заповядали на момичето да се прибере вътре. Там, на снега, тя е направо отлична мишена...

Сложих лугера на масата, взех чашата с две ръце и затворил очи, глътнах няколко глътки. Отлична мишена... Всички ние тук сме отлични мишени. Е, нищо, може би ще се размине... И изведнъж усетих как някакви силни ръце ме хванаха отзад за лактите. Отворих очи и се дръпнах. Болката в ключицата беше така остра, че едва не загубих съзнание.

— Нищо, Петер, нищо — ласкаво каза хотелиерът. — Потърпете.

Със загрижен и виновен вид Симоне вече пъхаше пистолета в джоба си.

— Предатели! — казах с удивление.

— Не, не, Петер — каза собственикът. — Но трябва да бъдем разумни. Не само на закона се крепи човешката съвест.

Симоне внимателно приближи отстрани и ме потупа по джоба. Ключовете звъннаха. И вече плувнал в пот, очаквайки страшната болка, аз се дръпнах с все сили. Резултатът беше нулев и когато се опомних, Симоне вече излизаше от стаята с куфара в ръце. Собственикът все още ме придържаше за лактите и тревожно говореше след него:

— Побързайте, Симоне, побързайте, лошо му е...

Исках да заговоря, но ми пресекна дъхът и само захърках. Собственикът загрижено се наклони над мен.

— Господи, Петер — проговори той. — Останали сте без лице...

— Бандити — изхърках аз. — Арестантите...

— Да, да, разбира се — покорно се съгласи хотелиерът. — Вие всички ни ще арестувате и правилно ще направите, само потърпете малко, не се дърпайте... нали много ви боли, а аз засега, все едно, няма да ви пусна...

Да, няма да ме пусне. И по-рано бях видял, че е здрав като мечка, но такава хватка все пак не съм очаквал. Отпуснах се на облегалката на стола и престанах да се съпротивлявам. Повръщаше ми се, беше ме овладяло тъпо безразличие. И някъде, на самото дъно на душата ми, слабо тлееше чувство на облекчение — положението вече не зависеше от мен, други бяха поели отговорността. Изглежда, отново бях загубил съзнание, защото се съвзех на пода, а собственикът стоеше до мен на колене и ми навлажняваше челото с мокра ледена кърпа. Едва отворих очи и той поднесе към устните ми гърлото на бутилката. Беше много бледен.

— Помогнете ми да седна — казах аз.

Той безпрекословно се подчини. Вратата беше широко отворена, оттам вееше хлад, чуваха се възбудени гласове, после нещо се сгромоляса, затреця. Собственикът се смръщи болезнено.

— Проклет сандък — каза той приглушено.

Под прозореца гласът на Мозес кресна с нечовешка сила:

— Готови ли сте? Напред!... Прощавайте, хора! До нова среща! До истинска среща!

Гласът на Симоне извика в отговор нещо неразбрано, а след това стъклата издрънчаха от някакъв страшен вик и изсвирване. И стана тихо. Аз се изправих и тръгнах към вратата. Собственикът се суетеше край мен, широкото му лице беше бяло и пухкаво като памук, по челото му се стичаха капчици. Устните му беззвучно се движеха, навярно се молеше.

Ние влязохме в празното фоайе, където се разхождаше леденият вятър, и Алек измърмори: „Хайде да излезем, Петер, за вас е необходимо да подишате чист въздух...“ Аз го отблъснах и тръгнах по стълбището. Мимоходом, с дълбоко злорадство констатирах, че входната врата е отнесена съвсем. На стълбата, още на първите стъпала ми прилоша и се хванах за парапета. Собственикът се опита да ме подкрепи, но аз го отблъснах със здравето си рамо и казах: „Вървете по дяволите, чувате ли?“. Той изчезна. Бавно запълзах по стълбите, придържайки се за перилата, отминах Брюн, която изплашено се беше прилепила към стената, качих се на втория етаж и се повлякох към своята стая. Вратата към апартамента на Олаф беше широко отворена, там беше пусто, острата аптечна миризма се

разпростираше в коридора. Само да се добера до дивана, мислех аз. „Само да се добера до дивана и да легна...“ И тогава чух вик.

— Ето ги! — закрещя някой. — Късно е! Късно е!

Гласът внезапно секна. Долу, във фоайето, затропаха. Нещо падна и изведнъж чух равномерно далечно бръмчене. Тогава се обърнах и спъвайки се, изтичах към таванската стълба.

Цялата широка снежна равнина беше простряна пред мен. Замижах от блясъка на слънцето, а после различих две синкави, свършено прави, следи от ски. Те вървяха на север, напречно на хотела, и там, където свършваха, видях отчетливите, сякаш нарисувани на бялото, фигурки на бегълците. Имам добро зрение, отлично ги виждах и това беше най-дивото и нелепо зрелище, което помня.

Напред се носеше госпожа Мозес с гигантския черен сандък под мишница, а на раменете ѝ беше седнал старият Мозес. Отдясно и малко изоставайки, с равномерна крачка се носеше Олаф с Луарвик на гърба си. Вееше се на вятъра широката пола на госпожа Мозес, усукваше се празният ръкав на Луарвик. Те летяха бързо, свръхестествено бързо, а отстрани, отрязвайки им пътя и блестящ на слънцето с витлото и стъклата на кабината си, приближаваше хеликоптер.

Цялата долина кънтеше от мощното равномерно бръмчене, а хеликоптерът бавно, сякаш без да бърза, се снишаваше, мина над бегълците, изпревари ги, върна се, като се спускаше все по-ниско, а те продължаваха стремително да се носят напред, сякаш нищо не виждаха и не чуваха. И тогава, в това могъщо монотонно бръмчене, нахлу друг звук, злобен, отривист трясък и бегълците започнаха да се мятат, а после Олаф падна и остана да лежи неподвижно, после се затъркаля Мозес, а Симоне ме дърпаше за яката и ридаше в ухото ми: „Виждаш ли, виждаш ли?“.

После вертолетът увисна над неподвижните тела и бавно се приземи, скривайки от нас и тези, които лежах неподвижно, и онези, които се опитваха да пълзят. Снегът се завъртя във вихрушка от витлото, блестящ бял облак изникна като гърбица на фона на синкавите отвесни скали. Отново се чу злокобният трясък на картучницата и Алек коленичи, закрил очи с длани, а Симоне ридаше и ми крещеше: „Успя! Получи своето, дръвник, мерзавец!“.

Хеликоптерът все така бавно се издигна над снежния облак и като излетя косо в пронизителната синева на небето, изчезна зад хребета. И тогава долу тъжно и жалостиво зави Лел.

ЕПИЛОГ

Оттогава минаха повече от двадесет години. Ето, вече година, откакто съм в пенсия. Имам внуци и понякога разказвам на малчуганите тази история. Наистина, в моите разкази тя винаги свършва благополучно: пришълците успяват да си заминат за вкъщи със своята блестяща ракета, а бандата на Шампиона бива хваната от пристигналата навреме полиция. Отначало моите пришълци отиваха на Венера, а по-късно, когато на Венера стъпиха първите експедиции, ми се наложи да пренеса господин Мозес в съзвездие Волопас. Впрочем не за това става дума.

Отначало фактите. Разчистиха лавината в Гърлото на бутилката след два дни. Аз извиках полицията и ѝ предадох Хинкус, един милион и сто и петнайсет хиляди крони, както и своя подробен отчет. Но трябва да кажа, че следствието нищо не откри. Наистина, в разрития сняг бяха намерени повече от петстотин сребърни куршума, но хеликоптерът на Шампиона, който отнесе телата, беше изчезнал безследно. След няколко седмици една съпружеска двойка туристическиори, пътешестваща недалеч от нашата долина, съобщиха, че е видяла как пред очите им някакъв хеликоптер паднал в езерото „Три хиляди Деви“. Организирах търсене, но нищо интересно не бе намерено. На места, както е известно, дълбочината на езерото достига четиристотин метра, дъното му е ледено и релефът му постоянно се мени. Шампиона явно беше загинал — във всеки случай на сцената на престъпниците той вече не се появи. Благодарение на Хинкус, който бързаше да спаси кожата си, бандата му беше частично изловена, а останалите се разпръснаха по цяла Европа. Гангстерите, които попаднаха под следствие, не добавиха нищо съществено към показанията на Хинкус — всички бяха убедени, че Велзевул е бил магьосник, или дори самият дявол. Симоне беше сигурен, че във вертолета един от роботите е „дошъл в съзнание“ и в последния си изблик на активност е унищожил всичко, до което е успял да се добере. Много е вероятно да е така и ако е така, то не завиждам на Шампиона за неговите последни минути...

Симоне стана тогава главен специалист по този въпрос. Той създаваше някакви комисии, пишеше във вестниците и списанията, изказваше се по телевизията. Оказа се, че действително е известен физик, но това изобщо не му помогна. Не помогнаха нито огромният му авторитет, нито миналите заслуги. Не зная какво са говорили за него в научните кръгове, но според мен от тях не получи никаква подкрепа. И никой не го приемаше на сериозно. Наистина, комисииите функционираха, всички нас, дори Кайса, ни призоваха в качеството на свидетели, обаче нито едно научно списание, доколкото ми е известно, не публикува нито ред по този повод. Комисииите се разпадаха, отново възникваха, ту се обединяваха с Обществото за изследвания на летящи чинии, ту се разделяха с него, материалите им ту ставаха секретни, ту изведнъж започваха широко да ги публикуват, десетки и стотици случайни люде се въртяха около този случай, излязоха няколко книги, написани от фалшиви и подозрителни очевидци. Всичко това свърши, когато Симоне остана сам с групичка ентузиасти, млади учени и студенти. Те извършиха няколко изкачвания по скалите на района на Гърлото на бутилката, опитвайки се да намерят остатъците от разрушената станция. По време на едно от тези катерения Симоне загина. Така и нищо не можа да се намери.

А останалите участници в описаните по-горе събития са живи до ден-днешен. Неотдавна прочетох за честването на Дьо Барнстокър в Международното общество на илюзионистите — старецът беше навършил деветдесет години. На честването присъствала и очарователната племенница на юбиляря, Брюнхилда Кан, със съпруга си, известният космонавт Пери Кан. Хинкус си излежава доживотната присъда и ежегодно пише прошения за амнистия. В началото стана обект на две покушения, беше ранен в главата, но някак се отърва. Казват, бил се пристрастил към дърворезбата и изкарвал добри пари. Администрацията на затвора била доволна от него.

Кайса се омъжи, има четири деца. Миналата година отидох при Алек и я видях. Живее в предградие на Мюр и много малко се е изменила — все така е дебела, все така е глупава и весела. Убеден съм, че цялата трагедия е минала покрай нейното съзнание, без да остави никакви следи.

С Алек сме големи приятели. Хотелът „При междузвездното зомби“ процъфтява — в долината сега вече има две здания, второто е

построено със съвременни материали, изобилства електрониката и не ми се нрави много. Когато пристигам при Алек, винаги се настанявам в своя стар апартамент, а вечерите прекарваме, както едно време, при камината, на чаша горещ портвайн с подправки. Уви, една чаша сега ни стига за цяла вечер. Алек много е отслабнал и е пуснал брада, носът му е станал тъмночервен, но, както по-рано, обича да говори с приглушен глас и няма нищо против да се пошегува с гостите. Той продължава да е пристрастен към изобретенията и дори е патентовал нов тип вятърен двигател. Свидетелството за изобретението държи в рамка над своя стар сейф в старата си канцелария. Вечните двигатели от двата рода все още не работят, но заради дреболии. Доколкото разбрах, за да работят вечните му двигатели действително вечно, е необходимо да изобрети вечна пластмаса. На мен винаги ми е много хубаво при Алек — там е така спокойно, уютно. Но веднъж той ми призна с глух шепот, че сега държи в мазето ръчна картелница — за всеки случай.

Съвсем забравих да спомена за санбернара Лел. Той умря. Просто от старост. Алек обича да разказва, че малко преди смъртта си този забележителен пес се научил да чете.

А сега за мен. Много, много пъти по време на скучните дежурства, по време на самотните разходки и просто в безсънните нощи мислех за всичко случило се и си задавах само един въпрос: прави бях, или не? Формално бях прав, началството призна моите действия за съответстващи на обстановката, само шефът на управлението ме наруга, че не съм дал куфара веднага и по този начин съм подложил свидетелите на излишен риск. За залавянето на Хинкус и за спасяването на милион и повече крони получих награда, а в пенсия излязох с чин старши инспектор — пределът, на който можех да разчитам. Наложих ми се да се поизмъча, докато писах отчета за това странно дело. Трябваше да изхвърля от официалния документ всеки намек за мое субективно отношение, и в края на краищата това явно ми се удаде. Във всеки случай, не станах нито за посмешище, нито придобих репутацията на фантазьор.

Разбира се, в отчета липсваха много неща. Как може да се опише в полицейски документ тази страшна гонитба със ски през снежната равнина? Когато боледувам и вдигам температура, отново и отново виждам в просъница това диво, нечовешко зрелище и слушам

вледеняващия душата ми вик и бучене... Не, формално всичко се размина. Наистина, понякога другарите ми се подиграват, когато са в повишено настроение, обаче чисто приятелски, без злоба и язвителност. На Згут разказах повече, отколкото на другите. Той дълго размишлява, чеса желязната си четина, изпуска вонлив дим от лулата си, но така и нищо смислено не каза, само ми обеща, че тази история ще си остане между нас. Нееднократно завързвах разговори на тази тема с Алек. Всеки път той отговаряше едносрично и само веднъж, като криеше очите си, призна, че тогава най-много го е интересувала целостта на хотела и животът на клиентите. Струваше ми се, че той се срамува от тези думи, и съжаляваше, че си призна. А Симоне до самата си смърт така и не размени нито дума с мен.

Навярно те все пак действително бяха пришълци. Никога и никъде не изразих своето лично мнение по този повод. Излизайки пред комисиите, винаги строго се придържах към сухите факти и отчета, който представих на моите началници. Но сега почти не се съмнявам. Щом хората кацнаха на Марс и Венера, защо някой друг да не кацне на Земята? И после, просто невъзможно е да се измисли друга версия, която с такава яснота би обяснила всички тъмни петна в тази история. Но нима работата е в това, че са били пришълци? Мислих много и сега мога да кажа: да, работата е само в това. Те, горките, се бяха оплели като пилета в кълчица и да се отнасяме с тях така, както се отнесох аз, би било навярно извънредно жестоко. Навярно цялата работа е в това, че те са прилетели не навреме и са се срещнали не с хората, с които би следвало да се срещнат. Попаднали са на гангстери и полиция. Е, добре. А ако бяха се срещнали с контраразузнаването или с военните? Щеше ли да им бъде по-добре? Едва ли...

Скверно ми е на душата, ето в какво се състои работата. Никога по-рано не ми се бе случвало такова нещо и никога след това: постъпих правилно, чист бях пред Бога, закона и хората, но на душата ми беше скверно. Понякога ми ставаше съвсем гадно и ми се искаше да намеря някого от тях и да ги моля, докато ми простят. Мисълта за това, че някой от тях може би още броди между хората, неизвестно в какъв човешки образ, не ми даваше покой. Дори постъпих в дружество „Адам Адамски“ и те измъкнаха маса пари от мен, докато разбера, че всичко това е само дрънкане и че няма да ми помогнат да намеря другарите на Мозес и Луарвик.

Да, те бяха дошли при нас не навреме. Ние не бяхме готови за срещата. Ние и сега не сме готови. Дори сега, дори аз, същият този човек, който преживя всичко това и го бе премислил, ако отново се сблъскам с такъв случай, преди всичко ще се запитам: истината ли говорят, не крият ли нещо, дали тяхното появяване не е предвестник на някаква огромна беда? Аз съм стар човек, но имам внуци...

Когато се чувствам зле, жена ми сяда при мен и започва да ме утешава. Тя казва, че дори да не бях създавал препятствия за Мозес и всички те да бяха успели да си отидат, това, все едно, би довело до по-голяма трагедия, защото тогава гангстерите щели да нападнат хотела и вероятно щели да избият всички нас, които сме били останали там. Вероятно е права. Аз сам я бях научил да говори така, само че сега тя е забравила и ѝ се струва, че това е нейна собствена мисъл. Ъ все пак от нейното утешение ми става малко по-леко. Но не задълго. Само дотогава, докато не си спомня, че до самата си смърт Симон Симоне така и не ми каза нито една дума. А ние често се срещаме — и по време на заседанията на съда над Хинкус, и в телевизията, и на сбирките на многобройните комисии. Той така и не ми проговори. Нито една дума не произнесе. Нито една.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.